

Giới thiệu Diêu Cốt Sinh Hương

Truyện Diêu cốt sinh hương - Đang tiến hành - Ca Sơ

Thân nàng là nữ tử, lại vì mẫu phi mà từ bé giả làm nam nhi, trở thành phế tử của Trương Nam vương. Triều đại biến đổi, vua mới lên ngôi, tàn sát các vương tử, Trương Nam vương dẫn gia thất ra đầu hàng!

Tên bạo quân kia đòi một đứa con của Trương Nam vương đến kinh thành làm con tin, đồng thời làm thái tử, Tô Mạch nàng cùng đệ đệ phải ra đi.

Cũng chẳng có gì đáng nói, nếu chẳng phải do một sự việc nhỏ, tên bạo quân kia luôn cố gắng để tìm kiếm một Tô Mạch trong hình hài nữ tử mỗi ngày.

Đôi dòng về truyện ngôn tình cổ đại mới này:

Mùa xuân Kiến Nguyên năm thứ hai, Cảnh Đế lãnh hai mươi vạn đại quân, đích thân chinh nghênh chiến bảy đại phiên vương. Tam đại phiên vương Tây Bắc bị tiêu diệt, Cảnh đế lại dựa vào nơi hiểm yếu chống lại phiên vương đứng đầu, đó chính là Tây Bình vương- người sau đó bị tiêu diệt cả cừu tộc, quan lại ủng hộ phiên vương không một ai may mắn thoát chết, khắp nơi Tây Bình máu chảy thành sông, khiến những phiên vương khác không ai là không sợ hãi.

Giết một người răn trăm người, răn đe cảnh cáo, tất cả để đánh vào lòng người.

Dẫn đầu thần phục chính là Trương Nam vương Tô Mục, Khi đại quân của Cảnh Đế cách Trương Nam mấy mươi dặm, Tô Mục đã dẫn dắt thê nhi cùng chúng gia thần liên quan mở rộng cửa thành, cung nghênh thánh giá, thành tâm chứng giám.

Có mặt trong gia tộc đó là nữ tử giả nam Tô Mạch, vốn là con đầu của vương phi quá cố, nhưng cha nàng sủng ái trác phi nên bỏ rơi mẹ nàng lẫn nàng. Ông ta còn chẳng hề biết nàng là nữ tử.

Để đảm bảo lòng trung thành, Cảnh đế đòi Trương Nam vương dâng một người con đến kinh thành làm con tin, đồng thời chất tử ấy sẽ trở thành Trương Nam vương tương lai. Đệ đệ Tô Dự của nàng cũng ứng cử cùng nàng, lệnh mấy ngày nữa sẽ đi.

Em gái nàng muốn quyến rũ Cảnh đế trong một đêm đó, không ngờ lại dùng mùi hương mê luyến làm hấn phát một căn bệnh cuồng điên suốt giết chết cô. Lúc đó Tô Mạch chứng kiến tất cả, lại bị hoàng đế phát hiện, dùng tuyệt chiêu khiến hấn ngất đi rồi bỏ trốn.

Đêm đó hấn lật tung cả vương phủ Trương Nam tìm một cô gái như vậy, vì cô ta là người mang Mật Hương có thể chữa được bệnh điên cuồng của hấn. Nhưng lại không cách nào tra ra Tô Mạch được.

Cuối cùng nàng vẫn phải lên đường cùng Tô Dự đến hoàng cung. Nhưng đường đi vẫn còn xa, khi họ phải ghé qua ba vương địa nữa, đồng nghĩa với rất nhiều cuộc chiến sẽ nổ ra quanh cô gái bé nhỏ yếu ớt là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diêu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Những sự kiện chính trong năm Vĩnh Bình, nguyên đế hoa mắt ù tai, gian thần hoành hành, dân chúng lầm than, khắp nơi nơi phiên vương thừa cơ nổi dậy tự lập làm vua.

Vĩnh Bình năm thứ mười, gia đế băng hà, tả tướng nhiếp chính, nâng đỡ ấu tử đăng cơ, tru sát hoàng thân tôn thất Triệu thị.

Năm kế đó, Đoan vương Triệu Nghị đang trấn thủ biên cương bất ngờ xuất binh phản công kinh thành, cướp lấy ngôi vị hoàng đế, trùng kiến lại đất nước dòng họ Triệu một cách chính thống, tự xưng Cảnh Đế, sửa niên hiệu Kiến Nguyên.

Mùa xuân Kiến Nguyên năm thứ hai, Cảnh Đế lãnh hai mươi vạn đại quân, đích thân chinh nghênh chiến bảy đại phiên vương. Tam đại phiên vương Tây Bắc bị tiêu diệt, Cảnh đế lại dựa vào nơi hiểm yếu chống lại phiên vương đứng đầu, đó chính là Tây Bình vương- người sau đó bị tiêu diệt cả cừu tộc, quan lại ủng hộ phiên vương không một ai may mắn thoát chết, khắp nơi Tây Bình máu chảy thành sông, khiến những phiên vương khác không ai là không sợ hãi.

Giết một người răn trăm người, răn đe cảnh cáo, tất cả để đánh vào lòng người.

Dẫn đầu thần phục chính là Trương Nam vương Tô Mộc, Khi đại quân của Cảnh Đế cách Trương Nam mấy mươi dặm, Tô Mộc đã dẫn dắt thê nhi cùng chúng gia thần liên quan mở rộng cửa thành, cung nghênh thánh giá, thành tâm chứng giám.

Bây giờ đang là giữa hè, những con em quý tộc được nuông chiều từ bé bị ánh nắng mặt trời chói chang hun cho đến lưng lay sắp đổ, trong đám phi tần có vài ba người đã ngã quỵ, ba đứa ấu tử thì ngã lăn, một ngày thật vất vả làm sao, chờ đợi mãi thì cuối cùng đại quân của Cảnh Đế cũng đến.

Tô Mạch cung kính đứng ở hàng ngũ con cái của Trương Nam vương, đôi mắt nhìn đệ đệ nhỏ nhất bị nâng đi ra ngoài, một phen lau cái trán đầy mồ hôi, nheo mắt, dưới ánh hoàng hôn nhìn về phía con ngựa cầm đầu treo đầy ngân giáp. Người nọ trông như thế nào hẳn không thấy rõ, nhưng phía sau người đó một đoàn quân kỵ sĩ mặc đầy áo giáp sắt đen nghìn nghịt giống như là quỷ la sát từ địa ngục mò đến nhân gian. Khiến cho hắn cảm thấy tim cũng chẳng dám làm can nhảy lên, sợ hãi ác quỷ sẽ theo dõi mà rước lấy tai ách.

Cảnh Đế ngẩng cao đầu cười một con ngựa to lớn, phía trước là một đám người đang chờ, Trương Nam vương lập tức đi lên, tự mình dắt dây cương, vì Cảnh Đế dẫn ngựa. Cảnh Đế nhìn lướt qua gia quyến của Trương Nam Vương, một chính phi, hai trắc phi, mười thị thiếp, cùng một đàn con trai, con gái, mỗi người cầm y hoa phục, đến là phô trương làm sao, chỉ sợ mấy vị chủ tử ở trong cung cũng chẳng sánh bằng, đúng thật tự coi mình là đương kim hoàng đế đây.

“Trương Nam vương đúng là người có phúc!”

Trong lòng Trương Nam vương lộp bộp, dưới chân có chút hoảng loạn, chạy nhanh quỳ xuống đất, “Hoàng Thượng hồng phúc, thần mới có thể an hưởng thái bình.”

Cảnh Đế khẽ hừ một tiếng, giục ngựa, hướng tới “Hoàng cung” mà đi. Quan lại cùng gia quyến quỳ đầy trên mặt đất vội vàng kéo áo choàng, cùng bộ quan phục hoa lệ công kênh, xoa xoa đầu gối nóng bỏng cọ trên đường phố mà vội vàng chạy theo, làm gì còn bộ dáng quý tộc trang nhã, hữu lễ ngày xưa.

Trong buổi chạng vạng nóng nực của đường phố, một nhóm quan lớn quý tộc mười ngón tay chẳng chịu dính một giọt nước này đang dẫn đầu một đàn người chạy theo ngựa vua, vội vàng vàng đến nghiêng ngã lao đảo, rốt cuộc cũng chạy được đến Tuyên Chính Điện, lại bỏ mấy cái, xong rồi bị thị vệ kéo đi xuống.

Cảnh Đế đứng trước Tuyên Chính Điện, nhìn một đám quan lại chạy đến ướt mắt mồ hôi, giày bay tung tã, cùng với đám quý phụ châu thoa, tóc tai rơi toát loạn, khoe miệng của hắn hơi nhếch lên, như là muốn cười, nhưng sau đó khuôn mặt hắn lại chỉ còn sự lạnh lùng. Hắn vung tay lên, thái giám theo hầu tuyên đọc thánh chỉ, mọi người phủ phục quỳ xuống lán gạch nóng bỏng, mồ hôi rơi như mưa mà chẳng ai dám giơ tay lên lau.

Thánh chỉ tuyên cực kỳ rõ ràng, những phiên vương chủ động thuận phục vẫn như cũ được hưởng đất phong và bổng lộc, tước vị được kế thừa qua các đời con cháu, thế tử phải nhập kinh để tiếp thu dạy bảo của hoàng đế về cách làm phiên vương... Nói cách khác chính là làm con tin.

Có thể lấy mạng sống của một người để đổi lấy sự yên bình cho cửu tộc, một mạng như thế này rất là đáng, nhưng mà muốn bỏ ai mới là vấn đề, trong lòng mọi người ai cũng có tính toán riêng.

Dưới trướng của Trương Nam vương có chín người con trai và năm con gái. Thế thiếp mỗi người gia thế đều không tệ. Gia đình nào vì con nổi đời mà không có tranh chấp, đặc biệt lại là vị trí thế tử. Hiện giờ muốn chọn chất tử, mặc dù chất tử này sẽ lấy thân phận thế tử Trương Nam vương để nhập kinh nhưng chẳng có ai vui vẻ mà được chọn cả. Chẳng may tình thế thay đổi, chất tử chắc chắn phải chết, nào ai muốn mang cốt nhục của mình đi mạo hiểm như vậy.

“Trương Nam vương không có thế tử sao?”

Người lên tiếng chính là Lưu công công vừa tuyên thánh chỉ. Đầu của mọi người lại càng thêm hạ thấp, lại càng cảm giác được mặt đất cực kỳ nóng bỏng.

Trương Nam vương run lên, hắn trong lúc sung sướng, tự hào rằng mình trở thành vua, ngay sau đó liền bãi bỏ thế tử, nghĩ đến bản thân cũng có tuổi liền lập ngay nhi tử mình sủng ái nhất làm trữ quân, " trước kia từng có, đó là khuyến tử Tô Dự"

Tô Dự chính là đứa con hắn coi trọng nhất, trong lòng không muốn dứt bỏ, vì thế Trương Nam vương lại bồi thêm một câu

“Ấn tổ chế, thế tử được lập bởi con trưởng đích tôn.....”

Trương Nam vương tự phong hậu, thuận lý thành chương mà phong Từ thị- trắc phi được sủng ái nhất thành hoàng hậu. Từ thị có hai con trai, trưởng tử Tô Dự cùng tuổi với Tô Mạch năm nay vừa tròn mười sáu, một đứa con trai khác năm nay còn chưa đến mười tuổi, và một con gái năm nay mười bốn tuổi là lúc đang tuổi trăng rằm, phương hoa nở rộ.

Nhưng trong phủ Trương Nam vương, chính phi của hắn cũng không phải Từ thị.

Tô Mạch âm thầm một phen run rẩy, nếu hắn nhớ không lầm, hắn so ra còn lớn hơn Tô Dự một tháng tuổi. Tuy rằng, thật ra tháng cuối cùng bị Từ thị thượng vị cấp cho là như nhau, nhưng vào cái loại thời điểm mấu chốt này, Từ thị không nhảy ra giẫm hắn một chân thì thật xin lỗi cái danh hào gian phi. Quả nhiên, hoàng đế vừa mới thượng vị kia vừa điểm danh Tô Dự, Từ thị liền run rẩy mà quỳ dưới bậc

“Bệ hạ minh giám, đích trưởng tử Trương Nam vương không phải là Tô Dự, mà là Trương Nam vương chính phi trước sinh ra nhi tử Tô Mạch.”

“Hả?”

Cảnh Đế quét một liếc mắt vào gia quyến của Tô Mặc, ở giữa đám đông con nối dòng, chỉ thấy một thiếu niên gầy yếu đơn bạc xấp xỉ tuổi cùng Tô Dự, nhưng mà vóc người lại kém Tô Dự rất xa.

Ngay sau đó Trương Nam vương lại bẩm “Tô Mặc chính là con của vợ cả thần, so với Tô Dự lớn hơn một tháng tuổi.” Phụ thân đúng là sợ hấn chết không đủ nhanh mà. Chuyện tốt không đến phiên hấn, loại chuyện làm con tin chất tử khổ sai đúng là phải áp trên đầu hấn đây.

“Tô Mặc tiến lên.”

Tô Mặc nhận mệnh quỳ bên dưới bậc chờ đợi vị bạo quân xử lý.

Cảnh Đế nhìn xuống dưới bậc thấy thiếu niên suy nhược, mới vừa rồi một màn kịch hay, hấn xem rất rõ ràng. Thiếu niên trưởng tử con vợ cả bị đệ đệ thứ xuất đoạt mất vị trí thế tử, mà giờ đây tại cái trận thế này tựa hồ còn muốn lôi hấn ra làm vật hiến tế.

“Ngẩng đầu lên.”

Lần này Tô Mặc nhìn thấy rõ ràng vị hoàng đế mới thượng vị kia, mắt phượng hẹp dài, ánh mắt tinh nhuệ. Tô Mặc chỉ mới liếc mắt một liếc sợ tới mức lùi lại phía sau.

Cảnh Đế đánh giá thế tử Trương Nam vương chính quy, chỉ có thể đưa ra kết luận: Yếu đuối mong manh, nam sinh nữ tướng, vốn sinh ra đã yếu ớt.

Trái lại Tô Dự, tuy là cùng tuổi, đáng người cường tráng, khí vũ hiên ngang, mặc dù thân là tù nhân, vẫn lộ ra một thần thái bất khuất và kiên cường.

Khó trách Trương Nam vương sẽ vứt bỏ con trưởng giữ lại con thứ. Nếu đổi là hấn vì giang sơn xã tắc cũng nhất quyết không đem ngôi vị hoàng đế giao cho đứa con nối dõi yếu ớt như vậy.

Vị hoàng đế mới thượng vị kia thật lâu không quyết, tâm phúc của Trương Nam vương cũng tiến lên báo cáo rằng: thân phận con vợ cả của Tô Mặc là không thể nghi ngờ, nhưng Tô Mặc cũng không phải là người một gia đình họ ngoại cũng không có.

“Khỏi bẩm thánh thượng, tuy rằng Tô Mặc là con của chính phi Trương Nam vương nhưng mà Trương Nam vương cũng không có ý định truyền tước vị cho hấn, Trương Nam vương có ý định truyền vị cho con thứ là Tô Dự. Việc này, tất cả mọi người ở đất phong Trương Nam đều biết. Hoàng thượng đức cao vọng trọng, tuyên thế tử nhập kinh để tiếp thu dạy bảo chính là phúc lành cho bá tánh Trương Nam”.

Ai là con vợ cả không quan trọng, quan trọng là ai mới là người kế thừa tước vị Trương Nam vương.

Lần này người nói chuyện là thúc thúc của Tô Mặc- Võ Bình hầu.

Đất Trương Nam là nơi Trương Nam vương chủ trì công việc chính, Võ Bình hầu nắm quyền quân vụ, vốn là hai thế lực không xâm phạm lẫn nhau, trực tiếp bị hoàng quyền quân chế.

Năm đó Trương Nam vương Tô Mặc sở dĩ cưới đích nữ hầu phủ là muốn bành trướng thế lực của hấn. Rồi sau đó tiên đế hoa mắt ù tai, tài chính thiếu thốn, quân lương liền rơi trên vai phiên vương gánh vác. Cho đến lúc ấy, quân đội từ từ phụ thuộc vào phiên vương.

Mẫu thân của Tô Mặc kể từ đó bắt đầu thất sủng.

Tô Mặc cùng Từ thị âm thầm ăn đau khổ, đây rõ ràng là Võ Bình hầu ngụ ý ai làm chất tử, sau này vương vị sẽ do người đó kế tục.

“Nếu các vị ái khanh đối ai vào kinh khó có thể quyết định, vậy trăm không ngại đưa ra quyết định”.

“Tô Mặc, Tô Dự tiến lên lĩnh chỉ.”

Tô Mặc cảm thấy da đầu tê dại, hai chân nhũn ra, vừa đứng lên, thân thể liền lung lay mấy cái, một cánh tay hữu lực đưa ra đỡ hấn một phen.

Tô Mặc xoay người, đứng là Tô Dự đã đi đến trước mặt. Tô Mặc liếc mắt một liếc nhìn ra đệ đệ này của hấn nhưu mảy khó kìm nén được sự ghét bỏ bộ dáng run rẩy của hấn. Ánh mắt hai người giao nhau trong chốc lát, đồng thời quỳ sát đất chờ đợi thánh chỉ.

“Tô Mặc, Tô Dự, ngay trong ngày nhập kinh, ngày nào đó sẽ chọn người ưu tú sắc phong làm thế tử, kế thừa tước vị Trương Nam vương”.

Cảnh Đế đâu có ngu, đứa con nào được Trương Nam vương nhìn trúng mới là con tin có giá trị mà Tô Mặc thì vô dụng nhưng tốt xấu gì hấn cũng là cháu ngoại của Võ Bình hầu.

Điện hạ và tất cả mọi người chỉ cảm thấy hoàng đế này thật sự quá giao hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Cảnh Đế qua đêm tại vương phủ của Tương Nam vương.

Tương Nam vương Tô Mục sao có thể buông tha cái cơ hội ngàn năm có một này: thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Cái nhi, trang điểm xong chưa con?”

Một người thiếu nữ mặc quần áo vàng nhạt vén rèm đi tới, mặt trái xoan trắng trẻo hồng hồng, như một đóa hoa trong trắng thẹn thùng, duyên dáng mà lại yêu kiều.

Tô mục vừa lòng gật đầu. Hắn có năm nữ nhi, Tô Mai là lớn nhất, mới vừa tròn mười bốn. Trước đó hắn còn muốn cùng Tây Bình vương kết thân, kết quả bị An Dương Vương kia, lão cáo già cậy gần nhà đến trước, hắn đành bất đắc dĩ hạ mục tiêu lựa chọn đến thế lực đệ nhị hùng mạnh là Đông Sơn vương.

Cả tộc Tây Bình vương bị tru di, nhi nữ thông gia cùng An Dương Vương cũng bị diệt môn, nghĩ đến chuyện này, Tô Mục liền run như cây sậy mồ hôi lạnh ứa ra.

May mắn ngày đó không cùng Tây Bình vương kết thân, may mắn Tô Mai còn chưa cùng Đông Sơn vương thế tử chính thức bái đường. Cảnh Đế tất sẽ đi diệt Đông Sơn. Nhìn tình hình đó, hắn liền vội vàng quy phục Cảnh đế, cũng phải sạch quan hệ cùng Đông Sơn vương nếu không hậu quả cũng không dám tưởng tượng đến.

Từ vương phi xem lại nữ nhi bảo bối của mình, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót. Vui mừng vì hôm nay có thể làm nữ nhi leo lên giường rồng thì cả nhà có thể trở mình xứng với chữ hoàng thân quốc thích, mặt khác địa vị của bà ta sẽ càng được củng cố. Chua xót bởi vì nếu nữ nhi được tuyển vào cung thì cơ hội gặp mặt sẽ càng khó khăn.

Ấy thế mà hôn ước của Tô Mai cùng Đông Sơn thế tử cha mẹ cũng chẳng nhắc lại, Tô Mai mang vẻ mặt vui mừng mà nói "Phụ vương, mẫu phi, con gái trang điểm như vậy liệu thánh thượng có để mắt tới?"

Trước kia nàng chỉ nghe nói qua Cảnh Đế bạo ngược, cha mẹ muốn đem nàng dâng cho Cảnh Đế, khi đó nàng còn khóc lóc, làm âm ỉ cả một thời gian dài. Nhưng hôm nay vừa thấy phong thái của Triệu Nghị, nàng mới biết đây là người đàn ông tuấn mĩ nhất mà nàng từng thấy, uy vũ nhất mà nàng từng gặp qua, so với mọi nam nhân trước kia tài hoa thì đều vượt xa ngàn dặm. Tâm tư tiểu nữ từ tự nhiên bùng nổ, nàng hận không thể lập tức chạy đến bên người hắn để bày tỏ yêu thương.

Từ thị hít tới hít lui xung quanh đầu tóc cho đến cái cổ của Tô Mai, xác định là mùi vị “Trường tương tư” lúc này mới vừa lòng mà cho phép Tô Mai rời đi.

“Ái phi như vậy tin tưởng cái nhi có thể mê hoặc Hoàng Thượng?”

Từ thị sòng mắt nhu tình như nước, mặc dù là phụ nhân ngoài ba mươi tuổi nhưng lại bày ra tư thái thẹn thùng của tiểu nữ tử, “Vương gia không tin thiếp?”

Tương Nam vương chạy nhanh đến cầm bàn tay nhu nhược không xương của Từ thị

“Tin! Thế nào lại không tin!” Hắn mê luyến Từ thị hơn mười năm không phải không có nguyên nhân. Từ thị ôn nhu mỹ lệ, khéo léo hiểu lòng người, phương diện công phu trên giường lại càng lợi hại. Cái mà người khác không làm được nàng đều có thể làm, cái mà người khác có thể làm nàng lại làm được càng tốt hơn, hầu như đều thoả mãn mọi sở thích của đàn ông.

Từ thị tự thân chỉ bảo nữ nhi, dung mạo của con gái so với Từ thị năm đó chỉ có hơn không có kém. Nữ tử nhu nhược như vậy mới có thể kích thích đàn ông bảo hộ, thương tiếc, mới khiến đàn ông nhu tình mật ý. Huống chi Cảnh đế đã chinh chiến bên ngoài mấy tháng, nếm tình phong huyết vũ, làm gì có thời gian khai trai ăn mặn, giờ phút này dâng lên mỹ nữ chẳng phải là nắn hận gặp mưa rào, đói rách gặp món ăn trần quý hay sao.

Tương Nam vương cảm thấy bản thân phong quang đắc ý với đứa con gái này, nào đâu hay biết "thằng con trai" hắn ghét bỏ đang trốn ở trong phòng của Cảnh đế.

Tô Mạch nghe thấy ngoại đường còn có âm thanh của đại thần, thật cẩn thận mà rém thành giường lên, xác định trong phòng không có ai mới dám chui ra, một lượt bụi bặm rơi xuống đầy đất.

Sân ở phía sau vương phủ có rất nhiều mật đạo, hắn là trong thời khắc mấu chốt dùng để chạy trốn. Chuyện cơ mật này tất nhiên Tương Nam vương không có khả năng nói cho phệ tử Tô Mạch, thậm chí hiện giờ Vương phi Từ thị cũng không biết được. Tô Mạch là hồi nhỏ trong lúc chơi trốn tìm vô ý phát hiện. Trong hơn mười năm sinh sống ở vương phủ nàng đã sớm đem mật đạo và các thông đạo điều tra thật tỉ mỉ, chẳng may một ngày kia Tương Nam bị phế truất phiên vương hoặc bị hoàng quyền dẹp bỏ, nàng còn có một cơ hội chạy trốn. Cho nên nàng không cần tốn nhiều công sức, từ chính Chi Lan viện của nàng thân không biết quý không hay mà tiến vào Thanh viên được đề phòng vô cùng sâm nghiêm.

Tô Mạch chỉnh lại quần áo, trực tiếp quỳ trên mặt đất, suy tư làm sao khi Cảnh đế xuất hiện hẳn phải hành đại lễ để biểu hiện thành ý.

Nàng bên này tư thế đều chuẩn bị xong, chờ mãi không thấy Cảnh đế về phòng. Loại chuyện này càng ít người biết càng tốt, nếu Triệu Nghị còn nhân tính có lẽ sẽ cho nàng con đường sống.

“Nếu Trương Nam vương là giả vờ thần phục, làm chúng ta thả lỏng cảnh giác mượn cơ hội cấp phụ cận phiên vương vây công thành tranh thủ thời gian, thân liền đem cứu tộc hãn tiêu diệt !” giọng nói của mãng phu vang lên khiến tâm can của Tô mạch cũng run lên, thiếu chút nữa là ngã mềm oặt trên mặt đất.

Nàng rất muốn chạy tới nói với vị tướng quân kia, trừ bỏ mỹ nhân và hưởng lạc, phụ thân nàng không có lá gan mưu đồ tạo phản, nhiều nhất cũng chỉ tự phong cho mình làm hoàng đế trong mơ thôi. Cuối cùng vẫn là bạo quân nói một câu chính xác:

“Trương Nam vương chỉ là một tên tham tài háo sắc thấy lợi quên nghĩa có tà tâm mà không có tặc gan, là đồ vô si.....”

Á..... Lời này, quả thật quá thành thực đi, nhưng mà thế nào nghe cũng không có thoải mái đâu. Dù sao thì đó cũng là phụ thân nàng à, tuy rằng chính mình hiểm cảnh này cũng là do "mẫu thân"* công lao bày phần, nhưng ba phần còn lại vẫn do là cái "đồ vô si" kia ban tặng.

*Mẫu thân: Từ Thị phù chính.

Tô Mạch kinh sợ mà quỳ gối tỏ lòng trung thành mà chả có ma nào nhìn thấy, chờ cho đến khi gian ngoài người tan, nàng cho rằng Triệu Nghị hẳn là sẽ quay lại đây?.

Tô Mạch tâm trạng đều căng cứng, đầu khẩu trên mặt đất, lại đột nhiên nghe được tiếng bước chân chuyển hướng càng đi càng xa.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn quanh, liếc mắt một chỉ thấy thiên điện màn lụa bay phấp phới, nàng vội chạy nhanh sang phía đó.

Nhưng lúc này vừa thấy, đại sự không ổn, bạo quân quần áo đã cởi gần hết, lộ ra cơ thể tinh trắng ở phía trên- đây là bạo quân đang muốn đi tắm gội

Tô Mạch theo bản năng mà hướng bên cạnh trốn vào góc. Nhưng mà nàng hoảng sợ, cho nên gây ra động tĩnh, Triệu Nghị cảnh giác mà nhìn lại đây.

“Ài?”

Tô Mạch chân đều bị dọa mềm nhũn. Đã phạm tội khi quân, lại còn rình coi long thể, thế này chẳng phải là tội càng thêm tội hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trên trán từng giọt mồ hôi lạnh rào rào trượt xuống. Tô Mạch ổn định lại tinh thần, sau khi hoảng loạn qua đi tâm lại minh bạch, chết sớm hay muộn đều là chết, liền tiến lên phía trước bước một bước.

“Không lẫn ra đây, đừng trách trẫm hạ thù vô tình!”

Tô Mạch sợ tới mức lại là co rụt chân lại. Cùng lúc cái chân co rụt lại, vừa vặn nghe thấy một thanh âm khác uyển chuyển mà vang đến.

“Hoàng Thượng, là dân nữ, Tô Mai.”

Hương khói bông bành, màn mành bị xốc lên, quả nhiên là Tô Mai được trang điểm với phong tư đến là yêu điệu.

Tô Mạch theo bản năng thu hồi chân, đem thân mình núp thật sâu thật kín.

Về phía Triệu Nghị, mắt sáng như đuốc, khoá trụ Tô Mai.

“Tô tiểu thư sao lại đến đây?”

Tô Mai liếc mi rũ mắt, nhẹ nhàng tiến lên trước mặt quân, quỳ sát đất hành lễ nói:

“Gia phụ suy nghĩ bên người Hoàng Thượng không có thị nữ hầu hạ, lo lắng không thôi, liền bảo tiểu nữ đến hầu hạ hoàng thượng, mong rằng Hoàng Thượng không cần ghét bỏ.”

Tô Mạch không thể nào nghĩ đến phụ thân mình lại vô si như vậy. Tô Mai rõ ràng là đã đính hôn với Đông sơn thế tử Phùng Dịch, cho dù hiện tại Đông

Son vương chưa có quy thuận, nhưng ngoài mặt tốt xấu gì cùng Triệu Nghị cũng là quân thần. Phụ thân đem Tô Mai dâng cho Triệu Nghị, khiến Triệu Nghị mang danh đoạt thể của thần tử, việc này nếu truyền ra há chẳng phải làm người trong thiên hạ cười chê hay sao?

Suy nghĩ của Tô Mạch cũng chính là suy nghĩ của Triệu Nghị

“..... Người trở về nói với Tương Nam vương, tâm ý của hần trăm nhận. Đối nhân xử thế ở bên ngoài, thế tục luân thường vẫn là nên tuân thủ”.

Khuôn mặt xinh xắn của Tô Mai tức thì tái nhợt đi. Tin rằng đời này Tô Mai không có giây phút nào lại cảm hận hôn sự cùng Phùng Dịch như bây giờ.

"Tiểu nữ không dám khinh nhờn thánh dụ, chờ tiểu nữ hầu hạ bệ hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, tiểu nữ liền trở về phục mệnh".

Nói như vậy để trong lòng Triệu Nghị cảm thấy an tâm

"Được. Giúp trăm mang chút nước ấm vào".

Triệu Nghị nhiều năm chinh chiến sa trường, còn không đến mức sợ một nữ tử nhu nhược không xương.

Tô Mai ngần ngừ, mức nước? Như thế xem chính mình là nha đầu làm việc nặng mà sai sử sao?

Nhưng mệnh vua không thể trái, ngay ra một khố rồi từ từ liên lui ra cửa.

Tô Mai vừa đi, Triệu Nghị liền nhảy vào bồn tắm, thoải mái dễ chịu mà chà mình trong làn nước lạnh. Một lúc lâu sau Tô Mai mới quay lại, bê tới một thùng gỗ, hạ xuống ánh mắt tối tăm, nhìn về phía Triệu Nghị cả người đều bao phủ trong làn nước lạnh.

"Bẩm hoàng thượng tiểu nữ mang nước ấm đến đây".

Triệu Nghị lắc ngón tay ra hiệu, "Đi vào đi".

Tô Mai nhìn cái bồn tắm to lớn, khuôn mặt nhỏ lại tái nhợt vài phần, như thế này một chết nàng, nàng cũng bất mãn chứ bộ?

Tô Mạch ở nơi xa án để xem đến buồn cười, không nhịn nổi muốn nhìn xem Triệu Nghị rốt cuộc sẽ xử trị Tô Mai như thế nào.

Kết quả, Tô Mai chỉ bê được ba thùng liền mềm nhũn thành bùn, lần thứ ba liền không cẩn thận trực tiếp cả người liền rơi vào bồn tắm của Triệu Nghị. Cái bồn tắm này không xem là nhỏ, cũng đủ cho hai người ở bên trong uyên ương nghịch nước.

Tô Mạch dám khẳng định, Tô Mai tuyệt đối là cố ý. Tâm tư của vị muội muội này so với cái đệ đệ kia còn muốn phức tạp hơn nhiều. Buồn cười nhất là, Tô Mai rơi vào trong nước thế nhưng móng vuốt của vị Triệu Nghị kia cũng chả thêm vuốt ra một tẹo. Cứ vậy cười mà không cười nhìn Tô Mai rơi phịch vào trong bồn. Lúc này Tô Mai cảm thấy Triệu Nghị tuyệt đối sẽ không đỡ nàng lên đành phải đứng dậy.

Quần áo ẩm ướt phác hoạ ra đường cong là lướt của người thiếu nữ, tuy rằng còn chưa hoàn mỹ lắm, nhưng cũng có nụ hoa đài mắt khiến người ta mơ màng.

Tô Mai ỳ ạch mà đứng ở một góc, còn tội nghiệp nói: "Hoàng Thượng, tiểu nữ thất nghi."

Triệu Nghị phi thường hào phóng mà miễn tội cho nàng, "Tô tiểu thư, trở về nghỉ đi."

Tô Mai ở trong nước hơi hơi uốn gối thi lễ, đánh eo một tiêu chuẩn rồi leo lên thành bồn tắm, lại không cẩn thận vướng chân, cả người rơi vào thân thể Triệu Nghị.

Thân thể mềm mại rơi xuống, mùi hương đập vào mũi, Triệu Nghị chỉ cảm thấy có thứ gì đó như đang tiến vào máu huyết, máu huyết cuộn cuộn như sóng như trào.

Triệu Nghị chỉ cảm thấy không ổn có thể có ám đạo.

Trốn ở án để Tô Mạch cũng nhíu mày lại. Cái mùi hương này bị hơi nóng hun lên so với lúc trước càng thêm nồng. Tô Mạch biết loại hương này, phải nói toàn bộ vương phủ mọi người đều biết loại hương này. Đây là mùi hương ngày thường Từ vương phi thích dùng, mùi cực nhẹ, không đứng gần gần gần không ngửi thấy, vị nhàn nhạt, so với mùi vị tục tĩu của son phấn thì thanh u thanh nhã.

Rất nhiều người đều cho rằng đó là mùi thơm tự nhiên của cơ thể Từ thị. Tô Mạch cũng cho rằng đó là mùi huân hương của Từ thị, mà lúc này xem ra kỳ thật không phải.

"Trường tương tư" vốn không phải là xuân dược, nhưng chính xác nó có thể tăng hứng thú cho phương diện kia. Chỉ cần lúc tắm gội nhỏ hai giọt, chạm giải thấm vào da thịt, mùi hương sẽ kéo dài không dứt, loại này như có như không rất sáng khoái tâm hồn.

Cái gì cũng đều chú ý liều lượng, nếu quá ít thì không đủ để phát huy tác dụng, nếu quá nhiều thì cũng hỏng.

Tô Mai không những dùng hương này tắm gội mà còn bôi trên quần áo và cơ thể. Bình thường thì không cảm thấy gì nhưng khi ngâm vào trong nước, đặc biệt là nước ấm, mùi hương kia càng bị hơi nóng hoá ngào ngát. Nhất thời hoá nồng đậm đến cả con tim đều nảy lên. Nhìn thấy Triệu Nghị sắc mặt

đột nhiên thay đổi, Tô Mai chỉ có thể chừa ngựa chết thành ngựa sống, dứt khoát tựa vào người Triệu Nghị, ngẩng đầu lộ ra ánh mắt đáng thương, nhìn hân, ngón tay nàng ta từng chút từng chút chậm rãi sờ lên người Triệu Nghị.

Tô Mạch cách xa như vậy đều có thể cảm giác được hô hấp của Triệu Nghị trở lên nặng nề. Đôi mắt từ từ biến đỏ đầy tơ máu. Ngay lập tức Tô Mạch cho rằng Triệu Nghị đang động tình, Tô Mai càng thêm ra sức trêu chọc, nàng ta thậm chí còn vịn vịn cơ thể cạ qua cạ lại trên người Triệu Nghị, giọng nói nửa nhu nhược, nửa làm nũng mà nói: “Hoàng Thượng, có thể đỡ tiểu nữ không? Tiểu nữ không với tới.”

Có ai ngờ rằng kia thoát nhìn là động tình mãnh thú lại đem móng vuốt xách Tô Mai lên một cách không thương tiếc mà ném ra ngoài, đứng trên cao mà nhìn xuống Tô Mai.

Tư thế này chẳng phải là động tình, ngược lại giống như mãnh thú nhìn đến con mồi, mà con mồi này tựa hồ cũng chẳng ngon miệng, hân chỉ muốn đem nàng ta xé thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dù sao Tô Mai cũng không phải người từng trải cho nên nàng ta vẫn khẳng định Triệu Nghị trúng chiêu, vào lúc này chẳng qua là vô lực giãy giụa mà thôi. Nàng ta cũng không biết được tính lại mạnh như vậy. Hiện giờ nhìn đến Triệu Nghị một thân nam nhi mình đầy cơ bắp, Tô Mai mặt đỏ rực, nàng ta sao lỡ buông tha một cơ hội tốt như vậy.

Nàng ta thường nghe mẫu phi nhắc tới, năm đó, phụ vương cũng không phải cực kì thích mẫu phi, mẫu phi sở dĩ có thể chuyên sủng hơn mười năm không dứt, cũng là dựa vào một ít thủ đoạn, chỉ cần nàng có thể ở lại bên người Lư Nghị, tương tự mẫu phi, nàng sẽ có cơ hội khiến người nam nhân này rơi vào ôn hương nhuyễn ngọc không thể thoát ra được.

Đàn ông thích công thành đoạt đất để đạt được cảm giác thành tựu, mà đàn bà lại thích chinh phục đàn ông cũng chỉ đạt được cảm giác thành tựu như vậy mà thôi.

Mẫu phi của nàng ta là vậy, đương nhiên nàng ta cũng vậy.

Nàng ta không ngốc, việc này nếu không thành, Cảnh đế vừa mới thu phục Tương Nam vương, tuyệt đối không vì việc nhỏ này mà trị tội nàng, ngoài kia vẫn còn ba vị phiến vương khác đang nhòm ngó đấy.

“Ngươi tốt nhất cút đi!”

Đây là lời Triệu Nghị nói, giọng nói lạnh như băng, lạnh buốt như muốn chém giết tất cả.

Tô Mai nâng lên khuôn mặt động lòng người: “Hoàng thượng, tiểu nữ cùng Phùng Dịch cũng chưa có tam môi sinh lễ, như vậy không tính là đính hôn. Hoàng thượng chính là cửu ngũ chí tôn, trong thiên hạ có nữ tử nào không mong muốn cùng ngài làm bạn không rời. Tiểu nữ thân phận hèn mọn, không dám cầu Hoàng thượng sủng ái, chỉ mong Hoàng thượng có thể cho tiểu nữ hầu hạ ngài, cho dù không danh không phận....”

Tô Mạch xem qua rất nhiều thoại bản, có rất nhiều nữ tử tình quái, biến ảo dụ hoặc nam nhân, đều sẽ nói ra lời thoại tương tự như thế này. Tô Mạch ban đầu cũng không hiểu lời nói này có gì đặc biệt, theo nàng thấy, nữ tử như vậy là cực kì tiện, đầu đáng giá để thương tiếc. Nhưng một ngày Tô Dự nhìn thấy nàng đọc thoại bản, hân nói với nàng rằng: dã tâm của đàn ông không phải quyền thế mà chính là phụ nữ. Một người đàn bà tuyệt sắc, tình nguyện thân phục dưới gối đàn ông, loại cảm giác này còn sáng khoái hơn so với thành tựu công thành đoạt đất.

Nam nhân trong thoại bản cũng không quá ngu xuẩn, lúc bắt đầu cũng chưa hẳn là yêu thích, chẳng qua là bọn họ đối với bản thân cực kì tự tin, tự tin đến mức tự cho rằng bản thân có thể khống chế mình trước mặt nữ tử nhu nhược đáng thương kia, rồi lại đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc, cuối cùng lại bị chính cái ôn hương nhuyễn ngọc ấy hút hết tinh khí mà chết non thôi..

Tô Mạch lúc ấy chỉ bình tĩnh đóng lại thoại bản, sau đó nói với Tô Dự: “Đệ đệ à, khó trách ngươi không cưới vợ, ngay cả thiếp thất cũng không, có phải ngươi sợ hãi ngay cả phần tự tin ngu xuẩn đều không có.”

Ai ngờ, ngay trong tháng đó, Tô Dự liền nạp hai thiếp, Tô Mạch tức giận chửi ba ngày không ăn được cơm —— Tô Dự mà cũng nạp thiếp, nàng tự nhiên cũng nên nạp thiếp, nếu vậy chẳng phải thân phận của nàng sẽ bị vạch trần? Điều may mắn duy nhất là: dường như nàng đã sớm bị người ta lãng quên, những người nhớ tới nàng cũng chỉ có mong sao cho nàng đoạt tử tuyệt tôn mà thôi.

Mà hiện giờ, Tô Mạch rất có hứng thú quan sát Triệu Nghị, xem hân có hay không cái loại tự tin ngu xuẩn ấy. Nếu đúng như lời Tô Dự nói, lại có công hiệu của Trường tương tự, muốn khiến Triệu Nghị đi vào khuôn khổ không tính là việc khó đi.

Sự thật chứng minh, nam nhân chính xác là làm khổ mỹ nhân mà.

Triệu Nghị tiến lên, đỡ Tô Mai dậy, Tô Mai run rẩy đứng lên, nàng ta dựa sát vào lồng ngực Triệu Nghị. Tô Mạch tính toán thời gian nhắm mắt, thừa dịp bọn họ chưa có trình diễn một màn xuân cung đồ nóng bỏng thì đột nhiên, bàn tay đang xoa ngực hoàng đế của Tô Mai run lên, về mặt nàng ta cực sốc, trạng thái bị bất ngờ mà co quắc nhìn Triệu Nghị.

Mùi hương của Trường tương tư vẫn như cũ rất nồng, ánh mắt của Triệu Nghị vẫn như cũ đỏ rực, thậm chí cơ bắp trên cơ thể hắn như đang ngo ngoáy rục rịch. Ngay tức thì Tô Mai ý thức được rằng, trạng thái này hoàn toàn không giống những gì mẫu phi miêu tả. Nơi nào đó của Triệu Nghị hoàn toàn không có một chút nào phản ứng.

Đến thời điểm này mà nàng ta vẫn còn ngu ngốc không cam lòng vẫn còn si tâm vọng tưởng nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay.

Triệu Nghị lạnh lùng nói: "Cho dù ngươi có xinh đẹp như hoa nhưng cũng không khiến trẫm yêu thương nổi! Mặc cho ngươi có sử dụng loại hương liệu đặc thù đi nữa..."

Tô Mai mềm oặt quỳ trên mặt đất.

“Hoàng Thượng tha mạng!”

“Niệm tình ngươi trẻ người non dạ, phạt cấm túc nửa năm, ba ngày không được ăn. Lăn ra ngoài!” Thanh âm không lớn, nhưng Tô Mai lại không thể chống đỡ khí lực đến cuối cùng, cơ hồ là mềm nhũn ngã xuống mặt đất, run rẩy mà bò dậy, lục cục ra ngoài.

Người vừa đi, Triệu Nghị hồ hấp lại trở lên nặng nề. Đột nhiên Tô Mạch ý thức được, Triệu Nghị không phải đối Tô Mai không phản ứng, mà là tên bạo quân này chỉ sợ là không thể được đi.....

Tô Mạch nhớ không lầm, nàng có nghe nói rằng, Cảnh đế đã ngoài hai mươi nhưng vẫn chưa cưới vợ nạp thiếp. Bên ngoài đồn rằng, Cảnh đế muốn binh định thiên hạ thường chinh chiến khắp nơi, từ nam ra bắc. Quân đội không thể mang nữ quyến vì thể chuyện chung thân đại sự bị chậm trễ.

Nhưng hôm nay nghĩ lại cũng hoàn toàn không phải do vấn đề này. Cái kết luận này khiến cho Tô Mạch cảm thấy vô cùng quái dị. Thậm chí nàng còn muốn nhảy ra cười thật to ba tiếng. Nhưng mà tình thế này hoàn toàn bất lợi cho nàng.

Đầu tiên là rình coi long thể thánh thượng, sau đó là nghe trộm tư tình của hoàng đế, tiếp đến là khám phá ra bệnh kín của bạo quân, độc một tội thôi đã khiến nàng toi đời, huống chi là ba tội cộng lại.

Tô Mạch nào dám chạy ra thỉnh tội, đành phải ngoan ngoãn mà hướng bên kia giường mà dịch lại.

Triệu Nghị đang trong trạng thái cực kì thô bạo, ngũ giác so với bình thường lại càng nhạy bén, mùi hương của trường tương tư chưa hoàn toàn tan đi vẫn còn quanh quẩn nơi chớp mũi nhưng một mùi hương khác nhẹ nhàng hơn chậm chạp bay tới.

Tô Mạch vừa vặn bò đến cạnh cái lư hương, liền nghe thấy tiếng bước chân của Triệu Nghị đang đến gần. Theo bản năng nàng thò tay lên mặt sờ soạng một hồi. Chỗ này là một khoảng tối không có ánh nến nhưng không có nghĩa là Triệu Nghị có mặt như mù không thấy.

"Ai ở đó? Lăn ra đây!". Âm thanh lạnh lùng của Triệu Nghị vang lên, sát khí như đập vào mặt, đầu còn vị quân vương khiêm nhường như lúc trước.

"Meo" Tô Mạch vô liêm sỉ kêu lên một tiếng.

Triệu Nghị khí thế vui tươi, sai bước lại đây, một tay đem người xách lên, vật nhỏ này thật giống một con mèo, nàng nhanh tay che mặt lại, hai chân thon dài kia quặp lại người hắn.

Triệu Nghị chỉ cảm thấy một mùi hương mềm mại xông vào trong mũi trái ngược với mùi hương của Trường tương tư. Bỗng nhiên một cảm giác quái dị từ bụng dưới dâng lên, phản ứng tức thì chậm chạp hẳn đi.

Hắn rất muốn đem cái người đang quấn chặt trên thân hắn kéo xuống nhìn xem rốt cục là cái dạng người gì đây nhưng đột nhiên cái cổ cảm thấy cực kì đau đớn. Theo bản năng trước khi lâm vào hôn mê Triệu Nghị cũng cắn lại một trên bả vai thon gầy của người kia.

Triệu Nghị không chịu nhả mồm, Tô Mạch cũng không buông tay. Đầu vai đã thấy máu, Tô Mạch dùng hết toàn lực khiến tên bạo quân này lâm vào hôn mê.

Nhìn tên bạo quân ngã xuống mặt đất, Tô Mạch sờ bả vai, đầu ngón tay nàng thấy dính dính. Mẹ nó chứ, một chiêu này nàng đã luyện rất nhiều năm, đều chỉ là đánh người ngất xỉu, nhưng chưa có lần nào mất nhiều thời gian như vậy.

Tưởng chừng thời gian rất lâu nhưng thực chất cũng chỉ là có vài phút mà thôi.

Tô Mạch không dám ngây ngốc đứng đó, nhanh chóng đi đến hướng mật đạo. Nàng chỉ vừa mới đóng lại mật đạo thì nghe thấy trong phòng có âm thanh.

Nàng nhanh chóng bò lại Chỉ Lan viện, từ sau núi giả đi ra thì bắt gặp Hiếu Nguyệt cùng Ngô ma ma đang nôn nóng chờ đợi. Nhìn thấy Tô Mạch mặt đầy mồ hôi, trên cổ còn dính máu, hai người đều chấn kinh.

"Thiếu gia, ngài làm sao vậy?"

Tô Mạch xua xua tay, “Hiệu Nguyệt bùng cho ta chậu nước, ta muốn rửa mặt. Ngô ma ma mang bộ quần áo và đôi giày này đi thiêu hủy. Còn có, nếu có người đến viện điều tra, nhớ rõ là cái gì cũng đều không biết, hiểu chưa?”.

Viện này cũng chỉ có Ngô ma ma và Hiệu Nguyệt hầu hạ, mẹ con nàng đều là người nhanh trí, liền biết ngay là đại sự không ổn, cũng không dám hỏi gì nhiều.

Bên này vừa thu thập thỏa đáng, quả nhiên có người tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Dáng điệu của Tô Mạch như mới từ trong giường chui ra, nàng giả vờ trấn tĩnh trò chuyện với tên tướng sĩ cầm đầu: “Không biết quân gia đêm khuya đến thăm có chuyện gì quan trọng?”

Quân sĩ tiến lên vừa chấp tay trả lời, “Bề trên có mệnh, đưa tất cả nữ quyến của Trương Nam vương đến thủy nguyệt hiên.”

Nếu là mệnh lệnh của bề trên, Tô Mạch đương nhiên không tiện hỏi nhiều, nàng chỉ nói: “Trong viện của ta chỉ có một thị nữ và một ma ma trong sổ hân là có ghi lại”.

Tất nhiên là quân sĩ có mang theo sổ sách, lời Tô Mạch không có gì sai, chẳng có gì để nghi ngờ. Tô Mạch hướng Ngô ma ma cùng Hiệu Nguyệt hơi hơi gật đầu, hai người ngoài mặt thì tỏ ra không có việc gì nhưng mà hai chân thì run lẩy bẩy.

Quân sĩ đương nhiên nhìn thấy, những đôi chân run rẩy như vậy cũng không phải chỉ có ở Chi Lan viện. Bất kì ai, đêm khuya thanh vắng bị hung thần ác sát tướng sĩ triệu đi sẽ đều hoảng loạn.

Đêm khuya ở thủy nguyệt hiên, ánh nến chiếu sáng như ban ngày, tướng quân Mông Trí ngồi ở phía trên tỉnh tế thường thức trà, Trương Nam vương đứng ở dưới nghiêng đầu nhìn toàn bộ nữ quyến của vương phủ từng bước được mang vào sau phía màn, lại từng bước từng bước không làm sao cả mà đi tới, ngay cả mây thiếp thất của hân cũng không thể thoát khỏi. Tất cả nữ quyến đang xếp hàng chờ đợi cúi đầu quỳ sát mặt đất, mặc dù không thể nhìn thấy sắc mặt của các nàng, nhưng có thể thấy đôi tay chống trên mặt đất vẫn đang run run. Trương Nam vương cảm thấy thật lo sợ, đành thử hỏi: “Tướng quân có biết Hoàng Thượng muốn tìm kẻ nào không?”

Trước đó Tô Mai hiển thân không thành, bị phạt cấm túc nửa năm, bây giờ lại xảy ra chuyện này, một cảm giác lạnh buốt sống lưng như đâm vào người Trương Nam vương.

Tất nhiên Mông Trí là sẽ không nói thẳng, hân chỉ nói: “Hôm nay Hoàng Thượng đi ngang qua hoa viên, thiếu chút nữa bị một con mèo hoang đánh lên, đột nhiên một nữ tử xuất hiện, thay Hoàng Thượng chấn vết mèo cắn. Hoàng Thượng từ trước đến nay thường phạt phân mình, đối với người trọng nghĩa liều mình cứu giúp, há có thể không tìm nàng để phong thưởng hậu hĩnh”.

Lời này vừa nói ra, tất cả mấy nàng thị thiếp, thị nữ đều giống nhau hết cả run rẩy, thậm chí có người chỉ hận không thể là người đầu tiên bị cắn. Trương Nam vương cũng ngẩn ngơ, trên mặt lập tức mây tan sương mù. Người có thể khiến Cảnh Đế huy động tướng sĩ tìm người sẽ không đơn giản như vậy, sợ là Cảnh Đế là coi trọng nhân gia, khó trách đôi Tô Mai khinh thường nhìn đến. Mặc kệ Cảnh Đế xuất phát từ nguyên nhân gì tìm người, ít nhất trước mặt mọi người nói lời này hân sẽ không nuốt lời.

Trương Nam vương trình thượng bày thái độ của một vương gia, “Các người ai quấy nhiễu thánh giá, Hoàng Thượng thánh minh đã không trách tội, còn không đứng ra!”

Đôi mắt khôn khéo của Trương Nam vương quay tròn, hận không thể đào ba thước đất để kiếm cái kẻ không biết điều được ban thưởng hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn kia ra.

Mặc kệ ánh mắt hân cổ vũ nhiệt liệt, lời nói đầy thành ý, cũng chưa thấy một kẻ nào nhảy ra.

Giờ phút này Cảnh Đế bình tĩnh ngồi trong vườn của Thanh viện, Mông Trí có tìm thấy nàng kia hay không hân cũng chẳng thêm quan tâm. Quân y Trương Thi chẩn xong mạch cho hân, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc.

“Hoàng Thượng mạch đập bình thường, không giống bệnh phát cuồng phát tác”

“Nhưng vừa rồi trầm thực sự thiếu chút nữa bóp chết Tô Mai.”

Bệnh phát cuồng của Cảnh Đế chỉ có hai nguyên nhân dẫn đến, một là thấy máu, hai là thần trí không thanh tỉnh.

Trương thị cũng lấy làm lạ, bây giờ bọn họ đang ở trong phòng tắm, Trương tương tư còn lưu lại trong nước vẫn không ngừng toả ra, mùi hương vẫn nồng nặc đầy phòng, mặc dù được huấn luyện nghiêm cẩn hần vẫn thấy thần kinh so với bình thường cực kì hưng phấn. Nội tâm ần ần xao động, hiện giờ mà có mỹ nhân ở đây hần không dám chắc là bản thân có kiềm chế được hay không.

Nhưng vị này - Cảnh Đế lại bình yên mà ngồi ở trên giường, mạch đập cũng chẳng có gì bất thường, chẳng nhanh đến tẹo nào.

Hần nhớ rõ lần trước, sát thủ của Tây Bình vương muốn dùng mỹ nhân kế mê hoặc Cảnh Đế, trong lư hương tăng thêm hương liệu thúc tỉnh, kết quả là sao, là không đến một khắc đã bị Cảnh đế bóp gãy cổ, mấy tên đồng đảng đi theo cũng chẳng có tên nào tử chi hoàn thiện.

Ai cũng nói Cảnh đế tàn bạo, nhưng cửu tộc Tây Bình vương bị đồ diệt là do họ tự dẫn xác đến- bệnh phát cuồng của Cảnh đế một khi đã phát tác không ai có thể ngăn cản hần giết đến kẻ thù cuối cùng.

Mà hôm nay lại có kì tích xảy ra, hơi thở của Cảnh đế thế nhưng lại bình ổn.

“Gia phụ từng nói, thân có Mật Hương giả trị được bệnh phát cuồng. Chỉ cần tìm được nàng kia, bệnh của Hoàng Thượng liền có thể chữa khỏi!”

Thời đại của Trương gia vì hoàng gia mà làm ngự y, hoàng thất cơ hồ cách một thế hệ lại xuất hiện một vị hoàng tử mắc bệnh, vị hoàng tử này sẽ giao cho Trương gia chữa trị. Từng có ngự lệnh, hoàng tử nếu vì bệnh phát cuồng mà chết, ngự y Trương gia chữa trị cho hoàng tử sẽ phải chôn cùng. Những hoàng tử bị bệnh như vậy sẽ được phái đi biên quan trấn thủ giang sơn, ông nội của Trương Thị chính là đi theo vị hoàng tử kia chết ở biên quan, đến nay vẫn chưa thể về quê an táng. Nếu không phải ngại mặt mũi hoàng gia chuyện này không thể truyền ra bên ngoài và không thể thay thế được ngự y chữa bệnh, chỉ sợ là Trương thị nhà hần đã sớm bị tru di cửu tộc từ lâu.

Năm đó Trương Thị được an bài đến bên người Đoan Vương cũng chính là Cảnh Đế hiện tại, mẫu thân hần khóc như muốn chết đi. Sau khi tiên đế băng hà, Cảnh đế liền phế bỏ cái ngự lệnh này, hần không cần lo sợ phải chôn cùng Cảnh đế nhưng mà có thể tìm được Mật Hương đâu chỉ là cứu được Cảnh đế, mà còn an ủi những linh hồn tổ tiên của Trương gia đã uống mạng. Trương thị lại càng thêm kích động.

Cảnh Đế ung dung thông thả đứng lên, “Đi thôi.”

Trương thị cả kinh, “Đi đâu vậy hoàng thượng?”

“Tất nhiên là đi tìm nàng kia”

Trương thị cho rằng Cảnh Đế sẽ đi thủy nguyệt tiên, kết quả hần rời Thanh viện lại đi đến Chi Lan viện cách đó không xa.

"Tại sao Hoàng thượng muốn đến đây?"

"Mạo phạm long thể, làm sao nàng ta dám xuất hiện?"

Một màn ở Thủy Nguyệt tiên thực chất cũng chỉ là bày cho người nhìn, cũng là muốn đem ý tứ không trách tội truyền đạt ra ngoài để người kia an tâm.

Cảnh Đế lại nói, “Tướng sĩ bao vây Thanh viện, trong Trương Nam vương phủ không có ai có năng lực thần không biết quỷ không hay mà đi vào nơi này, như vậy tất nhiên, nàng ta đi vào bằng mật đạo”.

“Mật đạo?”

Cảnh Đế gật đầu, “Người xem địa hình này, từ Chi Lan viện xây mật đạo theo hướng của Thanh viện là thích hợp nhất”.

Sống trong thời đại loạn thế, để đảm bảo tính mệnh, thế gia vọng tộc đều sẽ xây dựng mật đạo để chuẩn bị cho bất kì tình huống nào. Thời khắc mấu chốt có thể tránh thoát một kiếp.

Trương Nam vương này là một kẻ vô cùng sợ chết, trong nhà hần có xây mật đạo thì cũng chẳng có gì lạ.

Trương Thị trong lòng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6

Giờ này, Tô Mạch đang nằm trong sân, nhìn ánh nắng chói chang, nàng nhẹ nhàng cất tiếng hát. Cái chân bắt chéo đang đưa theo nhịp nhạc, đúng là một bộ dáng nhàn nhã tự tại.

Nàng có thể đảm bảo rằng cho dù Cảnh đế có không tìm thấy người cũng sẽ không trách móc phủ Trương Nam vương nặng nề. Lúc này đang là thời

điểm mấu chốt phiên vương quy thuận. Đương nhiên hần phải lấy đại cục làm trọng, sẽ không vì một việc không đáng mà khiến phiên vương vừa mới quy hàng bất mãn. Có muốn tiêu diệt phiên vương cũng phải xác nhận được tội danh đầy đủ.

“Tô thế tử rất là vui vẻ nhỉ!”.

Tô Mạch hoảng sợ, ngã phịch một cái lăn xuống mặt đất, chân tay sóng xoài.

Cảnh đế nhìn người dưới chân, liếc về phía hành lang nơi Tô gia thế tử với bộ dạng không ra thể thống gì kia, khoé môi hần cố gắng không cong lên. Tô Mạch chạy nhanh đến trước mặt Cảnh đế, tung áo quỳ xuống trước mặt Cảnh đế.

"Thần không biết hoàng thượng giá lâm, không có từ xa đón tiếp, cũng chưa kịp thay y phục, làm bản thánh nhan, mong hoàng thượng thứ tội".

Cảnh Đế bảo nàng đứng dậy, “viện này của ngươi còn có những ai nữa? Trẫm một đường đi vào, sao không thấy một tên gia đinh nào vậy?”

"Chỉ Lan viện là nơi tiên mẫu thần ở, sau này tiên mẫu quy tiên, nơi này cũng chỉ có thần và hai tỳ nữ".

"Vậy sao?".

Đích trưởng tử của Trương Nam vương lại chỉ có hai nô tỳ, không thể dùng từ không được sủng ái mà đánh giá. Nếu mà nơi này là hậu cung, thì viện này cũng được xem như là lãnh cung.

Cảnh Đế nhìn Tô Mạch thật sâu, khó trách lớn như vậy rồi mà bộ dạng vô cùng gầy yếu. Chắc là cuộc sống mỗi ngày cũng toàn là lo lắng và sợ hãi.

Tô Mạch cực kì chột dạ, nàng không biết Cảnh Đế rốt cuộc phát hiện ra cái gì, chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh, thái độ cung kính, rù mi cúi đầu.

Cảnh đế nhìn vào cổ áo choàng của Tô Mạch, hần thấy một cái cổ trắng nõn nà, theo bản năng hần bước lên hai bước, cúi đầu ngửi, thấy một mùi hương tươi mát mà thanh nhã nhưng tuyệt đối không phải là Mật hương hần vừa ngửi thấy. Sau khi ngửi xong, hần mới ý thức được hành động của mình. Chính hần lại đi ngửi mùi thơm cơ thể của một tên oắt con, trong lòng bỗng cảm thấy có chút kỳ quái.

Tô Mạch hoảng hốt, cơ thể cứng nhắc không dám nhúc nhích, trong lòng cực kì sợ hãi. Cảnh đế đến viện của nàng phải có lý do, Tô Mạch tự thấy bản thân không để lộ sơ hở, không để lại một chút dấu vết nào cho hần. Rốt cuộc là hần phát hiện ra cái gì?

Bên trong Tô Mạch chỉ mặc một chiếc áo, bên ngoài thì khoác một chiếc áo choàng, làm kẻ trộm tất nhiên là có tật giat mình, theo bản năng nàng nhích cái cổ áo lên, nàng lo sợ Cảnh đế lột xiêm áo của nàng để xem dấu răng.

Vuốt ròng lúc này đập lên bả vai Tô Mạch, “Tô.....”

Tô Mạch run lên, chân liền mềm xuống đánh thịch một tiếng liền quỳ xuống mặt đất.

Cảnh Đế chỉ mới phát ra một từ đã bị nghẹn lại, “Tô thế tử sao lại quỳ thế này?”

Tô Mạch âm thầm cắn chặt răng, bởi vì bản thân quá là nhát gan mà than nhẹ trong lòng, nhưng mà quỳ thì cũng quỳ rồi, diễn thì cũng phải bắt đầu thôi.

“Vi thần thật sự sợ hãi. Nếu có chỗ nào không thoả đáng, còn thỉnh Hoàng Thượng chỉ bảo.”

Cảnh Đế cúi đầu nhìn Tô Mạch, sao trên đời lại sinh ra một tên nhát gan như vậy, hần còn chưa có nói cái gì cơ mà.

Cảnh đế đưa tay nâng cằm Tô Mạch, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng đôi con ngươi ướt át ngập tràn sợ hãi của Tô Mạch: “Ngươi là con trai của tiên Vương phi, mẫu phi ngươi có từng nói với ngươi, trong phủ Trương Nam vương này có mật đạo không?”

Quả nhiên là vậy.....

Thế nhưng Cảnh đế đoán được phủ Trương Nam vương có mật đạo. Hần không những đoán được còn tìm được đến viện của nàng một cách chính xác mà không có đi lầm. Đầu óc của bạo quân thật không thể khinh thường.

Tô Mạch cung kính mà đáp: “Mẫu phi của thần ra đi sớm, khi thần còn nhỏ cũng không nghe nói trong viện này có mật đạo nào cả”.

Cảnh Đế im lặng nghiền ngẫm, ngón tay vẫn nâng cằm Tô Mạch.

“Hoàng Thượng!” giọng nói của Tô Dự bất ngờ vang lên. Cảnh Đế xoay người nhìn lại, thì thấy Tô Dự đi tới trong tay cầm một cái đèn lồng. Hần ung dung thi lễ, động tác hào phóng khéo léo, so sánh với Tô Mạch thỉnh linh hành đại lễ quỳ thì có phong phạm hơn nhiều.

Cảnh Đế bỏ tay khỏi cằm Tô Mạch, khoanh tay mà đứng, “Nhị công tử tìm trẫm có chuyện gì?”

“Thần nghe nói có người quấy nhiễu thánh giá, vốn định đi Thủy Nguyệt tiên chờ chỉ, mong rằng có thể phân ưu cùng thánh thượng. Thần đi qua nơi này, liền nghĩ mời huyên trưởng cùng đi”.

Tô Dự mới vừa rời ở hoa viên, hần thật sự muốn đi đến Thủ Nguyệt tiên xem có chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy Cảnh đế và Trương Thi đi đến viện Chi

Lan.

Trương Thi vào sân liền không biết chạy đi đâu, còn Cảnh đế thì tùy tiện thẳng tiến nội viện.

Tô Dữ vừa đến thì thấy Cảnh đế đang bóp cằm Tô Mạch, hắn lập tức cảm thấy khó thở. Từ xa đi đến, hắn cũng không biết hai người này nói cái gì, chỉ nhìn thấy cái vị huynh trưởng vô dụng này sợ tới mức quỳ xuống, Cảnh đế còn hành động một cách cực ái muội.

Cảnh đế qua hai mươi mà vẫn chưa cưới vợ nạp thiếp. Ai cũng bảo hắn quốc sự vất vả, không có tâm trạng lo chuyện gia sự. Bây giờ xem ra, Cảnh đế chính là một tên đoạn tụ!.

Nam nhi Tô gia cho dù có yếu ớt cũng không đến nỗi trở thành nam sùng. Thế là Tô Dữ quyết phá hỏng "chuyện tốt" này của Cảnh đế. Tô Mạch âm thầm thở ra một hơi, may mắn Tô Dữ tới đây, nhưng không có nghĩa là Tô Mạch phải cảm kích Tô Dữ. Trong nhận thức của Tô Mạch, vị đệ đệ cao cao tại thượng, kiêu ngạo, lạnh lùng còn chưa từng bước vào viện Chi Lan.

Hôm nay xuất hiện cực kì đúng lúc lại không thể khiến nàng phải suy nghĩ sâu xa.

Tô Dữ làm như vô tình mà một tay đem Tô Mạch từ trên mặt đất túm lên, còn giả vờ quan tâm nói: “Huynh trưởng thân thể suy nhược, tuy bây giờ là mùa hè nhưng ban đêm dưới nền đất lạnh cũng rất dễ bị cảm. Thời gian khởi hành gấp rút, huynh nên bảo trọng thân thể, trên đường nếu có bị bệnh sẽ làm hành trình của đại quân chậm trễ”.

Một phen nói rất hợp tình hợp lý, chỉ để nói khéo cho Triệu Nghị nghe.

Triệu Nghị nhân nhật mà nhìn lướt qua hai anh em nhà này, Tô Dữ có ý gì? Cứ làm như là trầm bắt nạt huynh trưởng hắn thế.

Nhìn lại bộ dạng gầy yếu đáng thương của Tô Mạch, quả thật giống như là Triệu Nghị gây chuyện vậy.

Tuy nhiên trong tâm tưởng của Tô Mạch, Tô Dữ không phải như vậy, Tô Dữ trình diễn vở kịch huynh đệ tình thâm chẳng qua để lấy được hảo cảm trước mặt bạo quân. Đệ đệ này của nàng là một kẻ thâm sâu.

Thấy vậy, Triệu Nghị liền đem cái không khí không hài hòa này quăng đi, “Trẫm đúng là có việc muốn ngươi đi làm.”

Tô Dữ lập tức cung kính nghe ý chỉ, bổn phận của thần tử là phải thực hiện lệnh vua.

Triệu Nghị vừa lòng gật đầu, “Trẫm muốn biết nô tỳ ở viện Chi Lan đi ra ngoài những lúc nào”.

Tại sao bạo quân lại quan tâm nô tỳ viện Chi Lan? Hoàng thượng không nói, bọn họ làm thần tử sao dám hỏi nhiều.

Tô Dữ lãnh chỉ lui ra ngoài, Triệu Nghị nhìn Tô Mạch nhát gan, lại còn sợ phiền phức, trong lòng lại không khỏi so sánh sự đối lập của hai người này. Đúng là một kẻ trên trời một người dưới đất, "Ngươi nghĩ ngươi thật tốt".

Dứt lời liền rời đi.

Đến cửa viện thì bắt gặp Trương Thi quay trở lại.

Trương Thi xem xét toàn bộ viện chi lan, đúng là không có ai. Dù sao cũng là nơi tiên vương phi ở, viện chi lan vẫn là rất lớn, không có gia đình hộ viện, chỉ có hai nô tỳ, ba người họ đi vào, cũng chưa phát hiện được ai. Lấy cung cách này, nếu nữ tử kia từ mật đạo ở viện Chi Lan đi sang Thanh viện thì đúng là thần không biết quỷ không hay mà tới.

Hôm sau Tô Dữ liền dâng lên danh sách nha đầu của viện Chi Lan. Cảnh đế tự mình xem qua, Lưu công công cũng đều nghiệm thân nhưng lại không phát hiện được bất kì ai có mùi Mật hương và dấu răng trên vai.

“Xem ra việc này cần bàn bạc kỹ hơn.” Cảnh Đế nói.

Trương Thi có chút không cam lòng, “Hoàng Thượng, Mật Hương khó mà phát hiện được, không thể từ bỏ.”

“Chờ thiên hạ thái bình, lại tìm cũng không muộn!.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7

Đất Tương Nam bọn họ không thể ở lâu. Ngoài kia còn có ba phiên vương chưa được dẹp yên, họ ở nơi này càng lâu, đối phương càng có nhiều cơ hội

vây kín họ lại.

Cảnh Đế ở Tương Nam chinh đồn hai ngày, lưu lại một số đại thần tâm phúc đã sớm được lựa chọn, sau đó liền chuẩn bị khởi hành. Cuối cùng Tô Mạch cũng thở ra một hơi thật dài. Vào ngày khởi hành, nàng gọi Ngô ma ma tới.

“Kính thành các người không thể đi.”

Ngô ma ma là nô tỳ của mẫu thân nàng đem từ phủ Võ Bình hầu sang, sau đó nàng lại trở thành nhũ mẫu của Tô Mạch, Hiểu Nguyệt chính là con gái nàng. Ngô vương phi qua đời, cuộc sống hằng ngày và chuyện ăn uống đều do hai mẹ con nàng chăm sóc.

Năm đó Từ thị uy hiếp đến địa vị của mẫu phi, mẫu phi mới nghĩ ra cách cho nàng giả trang nam nhi. Sở dĩ thân phận của nàng không bị vạch trần là bởi vì phụ thân nàng cũng chẳng mấy khi liếc mắt nhìn tới nàng.

Để bảo vệ địa vị của Ngô vương phi nàng cùng đành tiếp tục giả trang. Vào ngày mẫu phi sinh nàng, người phụ vương kia thậm chí cũng chẳng đến hỏi han hay xem qua một cái. Hắn ta chỉ luôn ở bên cạnh chăm sóc Từ thị cho đầy đủ tháng sinh.

Lúc đấy Ngô thị vẫn còn tưởng rằng đàn ông nào mà không đa tình, chỉ cần Tương Nam vương đối với Từ thị mới mẻ qua đi, chính nàng sẽ dùng mấy mỹ nhân đoạt lại sủng ái của Tương Nam vương không phải việc gì khó.

Nhưng mà sự đời không như mong muốn, cho tận đến lúc nàng tạ thế, Từ thị vẫn là người được sủng ái nhất. Trong viện của nàng bọn nô tài vẫn luôn thi thăm to nhỏ, Từ thị chuyên sủng hơn mười năm, không đơn giản chỉ nhờ vào tướng mạo mà trong xương cốt nàng ta phát ra cái loại mị hoặc không phải người thường nào cũng có được.

Tô Mạch trưởng thành chưa từng trải qua tình thương của cha. Vương phủ này chỉ để lại cho nàng một sự hỗn loạn: thiếp thất lục đục tranh giành tình cảm, huynh đệ tỷ muội luôn sinh sự với nhau. Từ khi mẫu phi tạ thế, nàng luôn ngụ ở viện Chi Lan, làm cho tất cả mọi người như muốn quên nàng đi. Nếu như không phải lão cha phải quy phục bạo quân, đem đích trưởng tử đều xách ra lấy lòng nhằm tỏ rõ sự trung thành, hẳn vị phụ thân kia cũng quên hẳn có đứa con này. Cho nên, đối với nàng việc rời khỏi phủ Tương Nam vương cũng không có nhiều lưu luyến.

Tô Mạch vốn không được sủng ái, mấy năm nay Ngô ma ma và Hiểu Nguyệt ở vương phủ cũng phải chịu đựng ít nhiều đau khổ, vậy nên nàng cũng không muốn bọn họ ở lại phủ Tương Nam vương chịu tội. Nàng cũng không có lý do để mẹ con họ lâm vào mạo hiểm.

Đốt giấy khế ước bán mình, kể từ đây mẹ con họ thành người tự do, đây mới là điều nàng nên làm cho mẹ con họ.

Ngô ma ma cũng không tranh cãi gì, nàng mang một hòm đầy trang sức, châu ngọc, vàng bạc châu báu mà Ngô phi để lại.

Ngô ma ma nhặt hai thỏi bạc để ở trên bàn, nói với Tô Mạch: “Thiếu gia thực sự muốn đuổi mẹ con nô tỳ, hai mẹ con nô tỳ cũng chẳng biết nói gì hơn, mẹ con nô tỳ đành phải lấy hai thỏi bạc này, người một thân một mình trên kinh thành cũng phải chuẩn bị cẩn thận. Đã làm chất tử, Vương gia phát cho người tiền tiêu vật sợ là không so với trong phủ nhiều hơn bao nhiêu. Một hòm này người mang theo bên mình, mẹ con nô tỳ cũng cảm thấy an tâm hơn”.

Hiểu Nguyệt mắt đỏ cả lên, “Thiếu gia.”

Tô Mạch lòng tràn đầy lời nói nghẹn ở cổ họng, cuối cùng cũng chỉ nói được hai chữ “Bảo trọng”.

Lúc khởi hành, bên người Tô Dự vây quanh rất nhiều người, Tương Nam vương, Từ Vương phi ân cần căn dặn, hai thị thiếp thút tha thút thít, chỉ có Tô Mạch một người cô đơn đeo cái tay nải cùng với hai cái rương tùy thân chất đầy quần áo bốn mùa: xuân, hạ, thu, đông.

Cảnh Đế cẩn thận quan sát Tô gia đại công yếu ớt hướng phía hân hành lễ, đi ngang qua mà bọn tôi tớ đều làm như không nhìn thấy, chỉ vội vàng dọn dẹp đồ vật của Tô Dự.

Sự tồn tại của Tô Mạch ở Tương Nam vương phủ giống như là trong suốt, vị đại công tử này cũng không dám can đảm oán hận một tiếng.

Tướng quân Mông Trí chứng kiến một màn này cất tiếng nói “Gia đình Tương Nam vương quá là kỳ cục.” Tương Nam vương đã quá thai, Võ bình hầu cũng chả kém, không thêm quan tâm vị cháu trai danh nghĩa Tô Mạch kia, đây cũng là một vị thúc thúc không đáng tiền, hắn ta chỉ vội vàng củng cố quan hệ với quan binh mà thôi.

Tô Dự tiếp thu xong lời chỉ dạy của cha mẹ, giương mắt liền thấy bộ dạng chật vật của Tô Mạch, hân hoi mấp máy khóe miệng “Phụ vương, mẫu phi, hài nhi cần phải đi.”

Tô Dự thi lễ với cha mẹ, Từ vương phi vành mắt đỏ lên, nước nỡ khóc.

Tô Dự cũng không dừng lại, lập tức đi đến chỗ bên này của Tô Mạch, tùy tiện lấy tay nhắc hai cái rương của nàng, cũng chả nói một câu nào.

Tô Mạch chân nhũn ra, tay vẫn còn run, nhưng vẫn đuổi kịp bước chân của Tô Dự.

Đệ đệ này của hắn từ trước đến nay luôn làm bộ làm tịch, hôm nay ly biệt, trong lòng sợ là có ít nhiều thương cảm, hắn vậy mà không có việc gì làm hay sao mà còn giả bộ huynh đệ tình thâm trước mặt Cảnh đế, nàng đương nhiên phải phối hợp chứ bộ.

Tô Mạch biết điều không thêm đi cùng hắn, Tô Dự đi ra phía sau xe ngựa để đồ đạc, nàng liền thành thật trèo lên chỗ người đánh xe.

Xe ngựa này rất cao, hình như trong đội quân không có người đánh xe, xa phu là một tên binh sĩ thô bỉ, hẳn thậm chí không biết nên đặt một chiếc ghế bên dưới xe ngựa để cho người bước lên ghế trèo lên xe ngựa. Tô Mạch trèo vài lần, chẳng những không bò lên trên được, mà còn ra đầy người mồ hôi, rất nhiều quân sĩ liếc mắt nhìn nàng, lại không có một người nào phá hỏng đội hình.

Triệu Nghị đi tới, liền thấy cái xe ngựa kia mấp máy vật nhỏ, bước chân như gió đi qua, túm lấy đai lưng của nàng, không cần tốn nhiều sức lực liền đem người xách lên xe ngựa. Thật là nhẹ, cùng “mèo hoang bé nhỏ” ngày ấy thật giống nhau.

Tô Mạch một phen lau mồ hôi đầy đầu, quỳ gối trên xe, “Đa tạ Hoàng Thượng ra tay tương trợ.”

Triệu Nghị khoe miệng nhếch lên, “Hy vọng đến lúc chạy trốn ngươi còn có điểm hữu dụng.”

Tô Mạch quỳ gối chờ Triệu Nghị rời đi, lúc này mới lùi vào trong xe, nhìn thoáng qua Từ Vương phi khóc thút thít cản dặn Tô Dữ và một đoàn thị thiếp tôi tớ, tên này được nhiều người nhớ thương như vậy không biết có tư vị gì?

Tô Dữ tiến vào, mặt vẫn vững vàng, Tô Mạch nhìn không được khuyên giải:

“Đại nam nhân lòng chứa thiên hạ, đừng câu nệ nhi nữ tình trường.”

Tô Dữ lạnh lùng mà nhìn nàng một cái, Tô Mạch biết điều mà ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi đội ngũ xuất phát, cuối cùng Tô Dữ cũng nhìn thoáng qua mẫu thân hẳn đang khóc như hoa lê vũ đài, uể oải nói: “Ngươi không lưu luyến một chút nào sao?”

Tô Mạch cũng không thêm thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, nhàn nhạt mà liếc Tô Dữ: “Ngươi cảm thấy, ta có gì mà cần lưu luyến?”. Ngươi đoạt vị trí thế tử của ta, sau đó mẹ ngươi đoạt vị trí vương phi của mẫu thân ta, kể từ lúc ấy ta cùng vương phủ đã không còn bất cứ quan hệ gì. Tô Dữ ghen lại, nhưng cũng không nói thêm một câu. Bọn họ vốn dĩ là huynh đệ nhưng không có nhiều tình cảm. Sống trong cùng một gia đình mười sáu năm, ngoại trừ đi học, những mặt khác cũng không có liên hệ gì.

Tô Dữ là kẻ cao ngạo quạnh quẽ, xưa nay vốn kiêu lời. Ở vương phủ Tô Mạch cũng không có tâm trạng mà phản ứng với vị đệ đệ này, huống chi bây giờ tình cảm dành cho vương phủ. Bên ngoài, bọn thị vệ giám thị không nghe thấy bọn họ nói lời nào nữa.

Tô Mạch ra khỏi cửa luôn có lụa trắng quấn ngực, những ngày mát về thì không sao, nếu là ngày hè ngày nào cũng bó chặt ngực thì quả là muốn mạng nhỏ của nàng mà.

Nàng lại sợ nửa đường đi tiểu bị người ta nhìn ra manh mối, dọc theo đường đi cũng không dám uống nước, khát đến không chịu nổi mới đưa nước đến bên môi nhấp một chút. Tháng sáu mặt trời nóng rát, ngực và bụng bị bó chặt nóng nực muốn điên. Nửa ngày trôi đi, cả người Tô Mạch đều bải hoải, mặt mày tái nhợt, có vẻ như là bị cảm nắng.

Giữa trưa nghỉ ngơi, binh lính xây bếp nấu cơm, Tô Mạch nằm ở trên xe, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả người cũng lười nhúc nhích. Xe ngựa đổ xuống bóng cây, màn xe cũng được rém lên, gió lạnh sộc vào, thoắt trúng Tô Mạch đang mơ màng sắp ngủ.

Nàng chỉ vừa mới chợp mắt, bỗng thấy có người lên xe ngựa, mắt nàng trợn lên bắt gặp khuôn mặt tuấn mĩ trắng trẻo của Tô Dữ. “Uống nước đi.” Tô Dữ đem một túi nước nhét vào trong tay nàng, ngồi xuống bên cạnh, cũng không có nhìn nàng, mà giương mắt ra ngoài, không nói lời nào cũng không thêm đi.

Tô Mạch biết cứ như vậy nàng nhất định bị cảm nắng, nàng không muốn chưa đến được kinh thành đã bị nắng thiêu chết.

Đành uống một ngụm, “Nước à?” Chẳng những là nước, còn có vị bạc hà, mát lạnh giải nhiệt.

Tô Dữ cũng không tiếc mà “Ừ” một tiếng. Tô Mạch vừa uống nước vừa liếc nhìn hắn. Nàng là một tên phé từ, tên đệ này khoản đãi nàng là có ý đồ gì?

Tô Mạch suy nghĩ, Vô bình hầu giúp nàng đoạt lại thân phận thế tử, nếu nàng chết, Tô Dữ liền giống mẫu phi hẳn, thuận lý thành chương mà thay thế nàng.

“Ngươi không phải đối thủ của ta.”

Tô Dữ lạnh lùng phát ra một câu. Ánh mắt này của huynh trưởng hẳn cũng quá là rõ ràng đi, hẳn không cần làm khó mình cũng đoán được ý nghĩ của tên

này. “Hắn” lấy đầu ra tự tin rằng bản thân có thể có khả năng gây rối đây cơ chứ ?. Tô Dự đứng dậy xuống ngựa, quăng cho Tô Mạch cái gậy xinh đẹp của hắn. Tô Mạch uống nước bạc hà mát lạnh đến nghẹn cả rồi.

Từ Tương Nam đi đến kinh thành, lộ trình theo hướng bắc phải đi qua Lưỡng Giang, sau đó phải đi đường thủy vào kinh. Đây là con đường nhanh nhất và tiện nhất nhưng mà Cảnh đế lại chọn đi tuyến đường hướng đông nam, đi qua Lâm Xuyên. Hướng đông của Lâm Xuyên là địa bàn của Đông Sơn vương. Nhìn vào lộ tuyến này, có vẻ Cảnh đế rất muốn cùng Đông Sơn vương gây vài cuộc chiến.

Tô Mạch trong lòng lo sợ, “Sẽ đánh nhau sao?” Theo nàng, mấy vị phiên vương này nên học tập phụ vương nàng chấp tay đầu hàng nhanh chóng đi. Đây toàn là vì tư lợi bản thân gây chiến tranh khiến cho dân chúng lâm than. Đối với giang sơn xã tắc đều là không tốt.

Tô Dự nhìn nàng một, đối với gương mặt buồn lo vô cớ của nàng như đang chìm trong thế giới của riêng mình, hắn liền nhân nhạ nói:

“Ba ngày nay ngươi không tắm gội.”

Tô Mạch nghe theo giọng điệu của hắn mà hít thấy mùi khó ngửi. Nàng theo bản năng mà phình mũi lên hít, đúng là một mùi vị vừa hôi vừa chua, nhưng nàng dám khẳng định đó chính là mùi của mấy tên thị vệ đang cười ngửa ngoài kia, cùng nàng Tô Mạch không có liên quan gì hết.

“Ngươi thấy sẽ đánh nhau sao?”

Gương mặt của Tô Dự rõ ràng đang lại, ngay sau đó liền hòa hoãn trả lời : “Đây không phải là việc ngươi cần quan tâm.” Bọn họ chỉ là con tin, không có can thiệp quyền lực của triều đình. Cảnh đế hiển nhiên sẽ dẹp yên nội loạn phiên vương chấn uy hoàng quyền.

Hai anh em vừa mới bắt đầu nói chuyện lại nhanh chóng kết thúc. Ban ngày ngồi chung xe, ban đêm nằm cùng trướng cũng không làm mối quan hệ của họ hòa hoãn đi. Thị vệ giám thị mỗi ngày đối với Cảnh đế bẩm báo cũng không có gì mới mẻ.

Ngày thứ năm, hai mươi vạn đại quân do Cảnh Đế Triệu Nghị dẫn dắt tiến thẳng trung tâm của Đông Sơn, còn lại mấy trăm quân sĩ trấn thủ cửa sông đợi Triệu nghị trở về. Cửa sông có địa hình dựa núi gần sông, mặc dù là ngày hè chói chang nhưng không khí ở đây lại vô cùng mát mẻ. Sau khi Tô Mạch dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, thật vất vả mới có một giấc ngủ an ổn nhưng đến rạng sáng đột nhiên bừng tỉnh. Mở mắt tỉnh dậy, trong trướng chỉ có một mình nàng, nàng im lặng chờ đợi khoảng nửa khắc trong bóng đêm mà không thấy Tô Dự trở về- không phải thẳng nhai này chạy trốn rồi chứ ? Nếu mà Tô Dự trốn đi, mạng nhỏ của nàng cũng đừng mong giữ được.

Tô Mạch sờ soạng đứng dậy, mới vừa xốc rèm cửa lên, một luồng khí nóng đột nhiên bao lấy nàng, một bàn tay bùng kín miệng nàng lại, thuận thế chụp tới, liền khênh người núp vào giữa bụi cỏ. Đầu của Tô Mạch bị ấn vào đám cỏ, ánh trăng chiếu sáng hai mắt, mắt nàng trợn lên trùng tên Tô Dự thờ ơ kia.

Tô Dự vẫn như cũ không buông tay, Tô Mạch vẫn còn giãy giụa, tay hắn đè lại ngực nàng, trong nháy mắt, cơ thể Tô Mạch cứng lại, Tô Dự hoàn toàn không phát giác, tiếp tục đè nàng xuống, còn cảnh cáo nói: “Chúng ta trùng mai phục.” Khi thấy Tô Mạch thật sự bất động, mới buông móng vuốt.

Tô Mạch lật người, đem chỗ bí ẩn kia ngăn trở, trong lòng có chút buồn bực.

Tô Mạch còn không kịp rồi rấm là ngực mình thật sự quá nhỏ, hay là phản ứng của Tô Dự quá tri độn, liền thấy lửa từ nơi xa bắn tới, roi trúng ngay lều trại của họ, gió trợ thế lửa, vang ầm một tiếng, lửa cháy càng lớn.

Ngay sau đó tiếng la hét ngập trời, Tô Mạch không khống chế được thân thể mà run lên, cơ hồ đem đầu vùi vào trong đất, cực kì sợ hãi, chưa kịp chú ý liền có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, hình như đối phương đang tiến về phía doanh trướng này. Xác định được chính xác mục tiêu. Tô Mạch không biết đối phương là ai, có bao nhiêu người, chỉ nghe thấy bên này đã bị đánh bại, căn bản không phải là địch thủ của chúng.

“Trướng quân, không có ai!”

“Tìm ngay! Bọn họ chạy không xa đâu!”

Tay Tô Mạch đột nhiên chợt lạnh, một chiếc dao găm được nhét vào tay, bên tai truyền đến hơi nóng, “Ta đem người dẫn đi, ngươi cứ thế mà chạy theo hướng Tây Nam”

Tô Mạch bắt lấy tay Tô Dự vừa buông ra, Tô Dự vỗ lại nhẹ nhẹ, chẳng mấy khi lại tỏ ra ôn nhu.

“Đừng sợ, bên kia nhất định có viện quân.”

“Tô Dự.....”

“Yên tâm, ta sẽ không sao.”

“Ta là muốn hỏi, hướng Tây Nam là hướng nào?” Từ trước đến nay nàng không phân biệt được đông nam tây bắc.

Tô Dự mát lạnh hắn đi, ngón tay hắn giơ lên chỉ phía bên phải đằng sau Tô Mạch.

Trong nháy mắt này, Tô Mạch cảm thấy, Tô Dự tưởng muốn giết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sự thật chứng minh, Tô Dự đánh giá quá cao thể trạng của Tô Mạch, xem nhẹ việc phòng bị đối thủ.

Tô Mạch chạy đi không xa, phía sau liền có người theo sát, kẻ đuổi theo cũng không dùng chân mà đuổi đầu, hấn ta phi ngựa mà truy.

Tiếng vó ngựa ngay sát bên người, lộc cạch càng ngày càng gần. Tô Mạch nỗ lực ổn định tinh thần, nàng không có thời gian quay đầu lại, chỉ có thể dựa vào thính giác để phán đoán, phía sau chỉ có một người.

Bàn về sức của đôi chân, nàng chạy không nhanh bằng ngựa, luận về thân thủ nàng đánh không lại binh lính. Cho dù nàng không hiểu quốc sự, nhưng mơ hồ đoán được đối phương chính là vi huynh đệ bọn họ mà tới.

Cảnh Đế chiêu hàng Trương Nam vương, yêu cầu chất tử lên kinh làm con tin, đối với phiên vương là điều kiện có thể chấp nhận được. Nhưng nếu hai con tin này chết một cách khó hiểu trên đường lên kinh thành, như vậy mấy phiên vương đang đầu hàng sẽ có biến số lớn.

Cho nên, nàng hiểu rất rõ, nếu trốn chạy cũng chỉ có con đường chết. Muốn từ đối phương khùng bố kia trốn chạy há lại dễ dàng, huống chi nàng chỉ có một thân một mình, bây giờ con ngựa chết tiệt kia chỉ cần cho nàng một đạp là nàng cũng về trời luôn.

Một mặt Tô Mạch chọn con đường khúc khuỷu để trốn, mặt khác nàng lại cưỡi đai lưng để buộc vào đuôi con dao găm. Con đường uốn khúc này cũng có thể có cơ hội giúp nàng tấn công khi con ngựa to lớn kia xoay thân mình. Không biết liệu nàng có đủ linh hoạt hay không, nhưng tính toán chớp lấy thời cơ, khi đầu con ngựa còn chưa chuyển hướng lại đây, nàng ném mạnh cái đai lưng với con dao găm trực tiếp đập về tên kia. Vậy mà chính nàng cũng không sợ hãi cái hành động ném dây dao găm của mình, nàng còn bình tĩnh quấn hai vòng lên cánh tay.

Ý tưởng và hành động vĩnh viễn là cách hiện thực một cách tàn khốc.

Tô Mạch có ý định đâm đối phương bị thương, dù cho không bị thương, cũng khiến hấn rơi khỏi thân ngựa lăn lộn vài vòng. Ai ngờ, đối phương lại lấy tư thế nhanh như chớp trong bóng đêm mà tóm chặt đai lưng một cách chính xác. Trong lúc nàng đang bất ngờ, đối phương đã phi ngựa đến, tóm cổ nàng xách lên lưng ngựa,

“Thật sự có tài.” Nam nhân cười lạnh, hấn xem nàng giống như một con kiến mà thôi. Cổ họng của Tô Mạch như bị bóp nát, chân nàng bắt đầu gãy gập vì không hít thở được và bị bóp chặt quá đau đớn.

Đúng lúc này, một mũi tên phá gió mà đến, không hề nghiêng lệch bắn vào giữa cánh tay của nam nhân đang nắm cổ họng Tô Mạch. Nhân cơ hội đó, Tô Mạch thở hắt ra, đôi mắt nàng đảo qua, ngay lập tức, tay nắm dao găm hướng tới ngực người đàn ông nọ hung hăng đâm xuống. Một dòng máu tươi nóng bỏng phun đầy mình Tô Mạch, lọt vào con ngươi của nàng, là hình ảnh người đàn ông nọ bởi vì đau đớn mà vặn vẹo thân mình. Hô hấp của Tô Mạch cứng lại, lúc này nàng mới bắt đầu tỉnh ngộ- Nàng giết người.

Con ngựa chấn kinh, hất tung hai người xuống đất. Tô Mạch đầu óc choáng váng, lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó nàng phát hiện mình đang nằm đè lên một cái đệm người.

Tên đàn ông này hiển nhiên còn chưa có chết, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười châm chọc, phảng phất như muốn nói: hấn cả đời anh mình lại bại trên tay một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa. Đúng là trời xanh bất công, tạo hoá trêu người mà.

“Ta chỉ muốn sống thôi.” Tô Mạch cứ thế nói. Nàng là người yếu đuối, nhưng tính mạng nàng cũng không thể mặc người giẫm đạp. Nếu người khác muốn giết nàng, nàng cũng có thể giết người đấy.

Cảnh Đế Triệu Nghị cười ngựa chạy tới, liền thấy hai cổ “Thi thể” chồng chéo lên nhau. Tình huống này nhìn hết sức hài hước.

Triệu Nghị nhảy xuống ngựa, duỗi tay kéo mặt tên tiểu nhân nhí kia lên, cả người đầy máu, ánh mắt cũng không chút nào biến đổi.

Triệu Nghị nâng lên, “Đã chết hay chưa?”

Tô Mạch vất vả mà xoay chuyển tròn mắt, khẩu khí lạnh nhạt nói: “Ngài nói xem?”

Từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, đầu nàng vẫn còn ung ung, lại bị Triệu Nghị lôi lên càng thêm choáng váng. Rõ ràng Triệu Nghị đã dẫn binh rời đi, bây giờ lại xuất hiện ở đây có thể chứng tỏ rằng, Triệu Nghị dùng huynh đệ họ làm mồi nhử. Nghĩ đến đây, hơi thở của Tô Mạch khó mà bình tĩnh được.

Triệu Nghị mặt dày vô sỉ khẽ nhếch khóe miệng, như là đối với nghi ngờ của tên oắt này Triệu Nghị cho là đương nhiên. Đem người ném sang một bên, lúc này mới đi về phía tên khổng lồ kia, vừa nhìn xuống dưới, sắc mặt hắn liền âm trầm. Mẹ nó, hắn chỉ bắn vào cánh tay để cứu thằng nhãi kia, thế quái nào mà ngực tên này lại có một cái lỗ lớn như vậy. Xem chừng rất tức giận liền trừng mắt với Tô Mạch, "Người đâm hử?"

Tô Mạch điều chỉnh lại sắc mặt, ra vẻ bình tĩnh nói: "Người không phạm ta, ta không phạm người."

Triệu Nghị hừ lạnh một tiếng, "Mười cái mạng của người cũng không bằng mạng của hử-Uy vũ đại tướng quân".

Ý là, nếu tên kia có việc gì thì lấy mạng nàng ra đền. Tô Mạch co rúm người lại. Lại nói đến Uy vũ đại tướng quân La Chiêu nổi danh lấy lưng, là giường cột nước nhà. Không biết vị này làm sao tài năng như thế lại không thích phục vụ hoàng gia, mà lại yêu mến phiên vương, nhận Đông Sơn vương làm chủ tử.

Triệu Nghị tới Đông Sơn, không vội vã san bằng thế lực Đông Sơn vương, mà là vì dẫn vị Đại tướng quân này xuất hiện.

Tô Mạch nhìn đến Uy vũ đại tướng quân La Chiêu, hai mắt nhắm nghiền, ngực được quần đầy lụa trắng. Dáng người kia thật cường tráng, cùng quần lụa trắng giống nàng. Cảm giác này thật là vi diệu.

"Hử hôm nay thế nào?"

Nghe thấy giọng nói của quân y Trương Thi, Tô Mạch vội vàng dùng chiếc đũa dính nước lăn lên môi nứt nẻ của La Chiêu.

"Hử vẫn chưa tỉnh. Nếu hử tỉnh thì làm sao còn ở đây nữa?" Nếu hử mãi không tỉnh, nàng không nghi ngờ chút nào, bạo quân Triệu Nghị kia sẽ đem nàng đi chôn mất.

"Một đao kia của người chắc hử là muốn lấy mạng hử đi". Trương Thi rất có hứng thú trêu chọc cái vật nhỏ đáng thương này.

Tô Mạch nghiêm mặt nói: "Ta chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt."

Trương Thi cười ha ha lên.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Trương Thi kiểm tra miệng vết thương của La Chiêu rồi thay thuốc. Mùa hè mà phải chăm sóc vết thương là cực kì phiền toái, không cẩn thận sẽ khiến vết thương sinh mủ gây chết người. Bọn họ chỉ có thể càng chăm chú hơn, chỉ sợ khiến vết thương của La Chiêu thêm nặng. Thay thuốc xong, Trương Thi lau cái trán đầy mồ hôi, "Hử đang nóng lên, người dùng nước lạnh lau thân thể cho hử". Dứt lời, trong lúc chờ đợi Tô Mạch đi múc nước, hử còn tốt bụng đem La Chiêu cởi sạch quần áo.

Tô Mạch vừa đi vào thì thấy trên giường một người đàn ông thân thể trần truồng, tay bụng chạm nước khẽ run, giả vờ trấn định mà tiến vào, mắt cũng không dám nhìn người.

Haizz, Nàng là nữ giả nam trang, nàng cũng biết thân thể đàn ông và đàn bà là khác biệt. Cần phải cực kì bình tĩnh để đối diện với thân thể không một mảnh vải che của người đàn ông kia. Đây đúng là khiêu chiến điểm cực hạn của nàng a.

Trương Thi thấy người trở về, đứng dậy nói:

"Nơi này giao cho người."

Tô Mạch ngẩn cổ gật đầu.

Trong lúc mơ màng La Chiêu cảm giác có một bàn tay nhỏ mềm mại đang cẩn thận mà sờ soạng toàn thân hử. Khi mà bàn tay kia du ngoạn đến vị trí bộ bị của hử, hử liền mở choàng mắt ra. Ngay lập tức hử thấy một cảm giác tê, một khuôn mặt như hoa, hử khẽ ngẩng đầu, liền nhìn thấy đỉnh lều trại, còn bàn tay kia vẫn như cũ mà lau chùi thân thể hử.

Khoảnh khắc đôi tay kia sắp chạm tới bộ vị nào đó, đột nhiên La Chiêu cả người nổi da gà, ngẹn lời, giận giữ quát lên: "Người đang làm gì?"

Tô Mạch căng thẳng thần kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng phản xạ có điều kiện mà rút tay lại. Nhìn khuôn mặt hung thần sát ý của tên kia, nàng cảm thấy được một không khí vô cùng quý dị- tên hung thần này đang thẹn thùng sao?.

"Giúp người lau thân thể." Tô Mạch trả lời rất mạch lạc, thậm chí khi sự phẫn nộ mãnh liệt của La Chiêu hạ xuống, nàng vẫn cực kì thành khẩn mà nhìn hử.

La Chiêu bị nhìn đến giật mình, cơ bắp toàn thân đều cứng đờ. Tô Mạch gọn lên khóe môi, lộ ra một bộ dáng tươi cười, La Chiêu lại nổi da gà. Tô Mạch đứng dậy, không thèm để ý đi ra ngoài doanh trường gọi người đi thông báo cho bạo quân và quân y: La Đại tướng quân đã tỉnh lại.

Tô Mạch quay lại doanh trường thì La Chiêu đã mặc đầy đủ quần áo, lụa trắng vừa thay băng nhiễm máu đỏ thẫm. Thấy vậy, Tô Mạch lập tức tiến lên đỡ hân, cánh tay nhỏ bé đơn bạc giống như cái dây mỏng quấn lên cây đại thụ. Thân thể La Chiêu lại chấn động, muốn đem người ném ra, lại liên lụy đến miệng vết thương, đau đến mức hân hít vào thở ra.

“Đại tướng quân, Trương đại phu nói, người không thể cử động.”

Bị bàn tay này chạm vào, La Chiêu chỉ cảm thấy nội tâm cực kì xao động, thân thể không chịu được mà ngồi xuống dưới, trong lòng càng thêm bức bối.

Hân không kiềm chế được rống lên: “Cút ngay!”

Tô Mạch biết điều lui sang một bên, nhìn vị đại tướng quân này sắc mặt tái xanh, ngấm lại hành vi của bản thân từ lúc hân tỉnh lại, xác định là không có mạo phạm đến hân, lúc này mới sâu kín nói:

“Đại tướng quân, một đao kia ta không phải cố ý.”

La Chiêu hung hăng trừng mắt nhìn nàng, ngay sau đó đầu óc xoay chuyển, mới ý thức được, tên nhóc con xác xược này chính là người đâm hân một đao vì thế

sát khí càng tăng lên.

“Triệu Nghị đâu? Ta muốn gặp hân!”

“La tướng quân cấp bách muốn gặp trăm, trăm không có cảm động đâu.” Một binh sĩ vén màn lên, Triệu Nghị chấp tay sau lưng đi đến.

Triệu Nghị hướng Tô Mạch ra hiệu ánh mắt, nói cho nàng, người có thể lẫn.

Tô Mạch giậm chân tại chỗ không chịu đi, lá gan run rẩy: “Hoàng Thượng, La tướng quân đã tỉnh, đệ đệ thần đâu?” Tên bạo quân này, chẳng những lấy bọn họ làm mồi dụ La Chiêu cắn câu, mà khi biết nàng đâm bị thương La Chiêu thì nhốt Tô Dự lại. Lúc Tô Dự đánh lạc hướng rất nhiều người, không biết có bị thương hay không. Tuy rằng đối với người đệ đệ này không có nhiều tình cảm nhưng vào thời điểm quan trọng hân vẫn có tình có nghĩa mà cứu nàng một mạng.

Triệu Nghị nói với một binh sĩ, “Mang Tô đại công tử đi.”

Binh sĩ lĩnh mệnh, Tô Mạch nhanh chóng đuổi kịp.

Khi Tô Mạch nhìn thấy Tô Dự, Tô Dự đang cửi trần, lộ ra nửa phần trên cơ thể rắn chắc, ngồi ở doanh trường hưởng thụ đường phèn tuyết lê, ăn nho và dưa hấu, thậm chí trước mặt còn đang nướng một con thỏ cực ngon.

Tô Mạch nhìn chăm chăm con thỏ kia, nước miếng nghẹn đầy, “Ta cứ tưởng hân đem người đi nhốt?” Không nghĩ tới tên này vậy mà đang hưởng thụ, còn nàng ngay cả miếng cơm cũng chưa được nhai đâu.

Tô Dự nghĩ chắc là một tên lính canh, căn bản cũng không nhìn về bên này, vừa nghe thấy giọng nói, lưng hân liền cứng đờ, ngay sau đó, nhìn như lơ đãng nhặt ngay cái áo mà trông lên người.

“La Chiêu tỉnh rồi hả?”

“Hoàng Thượng nói, nếu hân không tỉnh, sẽ bắt ta và người chôn cùng.” Tô Mạch lại nhìn lướt qua một bàn đầy dưa và trái cây, và con thỏ béo núc thịt đang nướng kia.

“Ngốc ngếch!” lời nói này cũng khiến Tô Mạch bị dọa sợ. Tô Dự thoáng nhìn theo ánh mắt của Tô Mạch, đem con thỏ kia tùy tiện đẩy đến trước mặt Tô Mạch,

“Hôm nay ra ngoài săn.”

“Bắt được một con sao?”

Tô Dự mày dựng lên, lười nhác trả lời, “Ta ăn rồi.”

Tô Mạch chẳng biết xấu hổ mà nói: “Một khi đã như vậy, vì huynh liền mang đi? Đêm nay ta còn phải gác đêm.”

Tô Dự không phản đối, Tô Mạch bụng mồm lên đi luôn. Chân còn chưa bước đi xa, liền nghe Tô Dự ở phía sau nàng sâu kín mà nhắc nhở một câu, “Người đã tắm ngày không tắm gội.”

Tô Mạch lưng cương lại, hiện tại cũng không cùng người cùng trường, ghét bỏ cái gì?

Nàng không tắm gội, nhưng cũng có cọ qua thân thể, mặc dù vẫn không thoải mái, nhưng mà cũng không đến mức không chịu nổi. Thật ra thì ở bản cũng quen.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Triệu Nghị muốn thu phục La Chiêu, ấy mà La Chiêu lại bị nàng lừa ngã ngựa lại còn tặng kèm nhát dao suýt nữa thì toi mạng. Tuy rằng Triệu Nghị có hơi tàn bạo nhưng Đông Sơn vương cũng đâu có kém.

“Nếu ngươi muốn vì Đông Sơn vương ra mặt, như vậy tất sẽ khơi mào chiến tranh, khiến cho con dân trăm họ lâm than”.

Tô Mạch vừa nhai thịt thỏ vừa nhắm nhắm ly trà lạnh, lúc chiều nàng có hỏi Trương Thi một quả dưa hấu to, ở mùa này ăn dưa hấu là tuyệt vời nhất.

La Chiêu dựa nghiêng trên giường trúc, sau lưng ướt đầm mồ hôi, liếc mắt nhìn tên tiểu hồn đản này cắn từng miếng.

“Thiên hạ hợp lâu tất phải phân chia, phân rồi lại hợp”. Đại ý là Họ Triệu đã làm vua hơn hai trăm năm, bây giờ đã đến thời điểm phân chia rồi.

Tô Mạch liếc mắt nhìn hắn, “Không có vô duyên vô cớ xác nhập, cũng không có vô duyên vô cớ phân liệt. Tất cả phụ thuộc vào lòng dân. Thuận theo lòng dân mới có được thiên hạ. Ngươi không cảm thấy như vậy sao?”.

La Chiêu sừng sốt một chút, tên thê tử yếu đuối này thê mà cũng hiểu đạo trị quốc an bang.

"Vậy ý ngươi là, Triệu Nghị là chân mệnh thiên tử?"

"Có phải chân mệnh thiên tử hay không ta cũng không biết, nhưng dân chúng chắc chắn không muốn chiến tranh. Người cầm quyền vì quyền lực mà suy tính. Những suy tính này cũng không phải mong muốn của bá tính. Ngươi không tin tưởng Triệu Nghị, nhưng chắc gì Đông Sơn vương cũng đáng tin. Khi ta ở Tương Nam có nghe nói, thời điểm Đông Sơn vương mở rộng quân đội, đã thực hiện chính sách sưu cao thuế nặng, khiến cho dân chúng vùng Đông Sơn lâm than."

“Mở rộng quân đội là vì bảo vệ bá tính Đông Sơn. Không có quân đội của triều đình, thì vẫn luôn có quân đội của những phiên vương khác đe dọa đến an bình của Đông Sơn”. Thời đại loạn thế chính là thế, bên nặng bên nhẹ phải chọn một. La Chiêu cảm thấy nói chuyện cùng tên vương tử trẻ ranh không biết gian khổ căn bản là khó có thể giải bày.

“Một khi đã như vậy, vì sao còn phải đánh nhau? Triều đình đã cho ngươi một đường lui, hoà thuận chung sống. Tại sao ngươi còn lãnh binh ủng hộ Đông Sơn vương, hậu quả cuối cùng há chẳng phải cảnh khiến cuộc sống của dân chúng tàn khốc và khô sở hay sao? Hay chính là muốn thỏa mãn dã tâm của bản thân cất đất xưng vương mà thôi?” Rất nhiều người chính là cứ đánh là đánh, rốt cuộc quên mất ước nguyện ban đầu của bản thân, cực kì hiểu chiến, không tự lượng sức mình, ai nha, đó chính là lòng người nha, toàn là tham lam mù quáng.

Triệu Nghị đứng ở bên ngoài doanh trướng, hoàn toàn nghe rõ cuộc nói chuyện của hai người. Không nghe thấy câu trả lời của La Chiêu, hắn biết, lời nói này của Tô Mạch đã đánh động nội tâm của La Chiêu.

Chờ một lát, Triệu Nghị xốc mình vào trướng. Tô Mạch kinh ngạc, chạy nhanh đứng dậy nhường chỗ cho bạo quân ngồi.

Triệu Nghị ngồi vào vị trí vừa nãy của nàng, cầm lấy con dao găm trước mặt, chém ngay một cái đùi thỏ mà nàng vẫn để dành cuối cùng mới ăn, điềm nhiên nhét ngay vào miệng.

Tô Mạch trong lòng cảm giận, mặt ngoài cố tỏ ra ôn hoà, “Hoàng Thượng không sợ thịt thỏ này có độc?”

“Trẫm cho rằng không ai sẽ đem độc dùng trên người ngươi.” Chỉ cần một ngón tay cũng chọc chết vật nhỏ này, hạ độc ấy à, quá lãng phí tài nguyên. Ngươi kị cực kì thăng thần, làm cho người nghe muốn xuyên tạc ý tứ của hắn cũng đều không thể.

Từ lúc Triệu Nghị tiến vào Tương Nam, khiến cho đám quý tộc quan lớn vào lúc hoàng hôn vừa xuống đều co cẳng chạy theo phía sau móng ngựa của hắn, nàng liền biết bạo quân là tên xưa nay vô cùng tà ác như vậy.

Tô Mạch quy củ mà rúc đến một góc nhìn Triệu Nghị ăn thịt thỏ của nàng.

Triệu Nghị ăn một cái chân thỏ, lúc này mới thềm nhìn về phía La Chiêu, chậm rãi rửa tay, chấp tay sau lưng đứng lên, dưới ánh đèn, bóng dáng cao lớn đỉnh đặc, lộ ra một cổ uy nghiêm lạnh lạnh.

“La Chiêu, trăm sẽ cho ngươi thấy trăm thống trị giang sơn không ai có thể đả động, cho dù là tiên đế hay là ngươi vẫn luôn ủng hộ Đông Sơn vương”.

Trong nháy mắt, Tô Mạch liền bị khí phách của bạo quân mê hoặc, nhưng ngay sau đó, nàng nhanh chóng ý thức đến tình cảnh hiện giờ của mình. Dù cho Triệu Nghị là một thế hệ minh quân, kia cũng chỉ là đối với bá tánh bình dân, còn nàng, haizz, làm một chất tử phiên vương, cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Cho dù là Trương Nam vương hay là Cảnh đế Triệu Nghị, tính mạng này cũng không do nàng làm chủ. Theo như lời nói của Triệu Nghị, ờ há, mười mạng của mình cũng chẳng bằng một mạng của tên La Chiêu kia.

Tô Mạch quyết định khiến bản thân phải bình tĩnh. Cầm quần áo, mượn cơ tắm rửa liền rời đi.

Doanh trại dựa núi gần sông cũng có nhiều ưu điểm, đó là nếu mà tắm rửa thì rất thoải mái đi. Đêm khuya tĩnh lặng, binh sĩ cũng chỉ còn dư lại vài người tuần tra đứng gác.

Tô Mạch đem thân mình ngâm trong dòng nước suối lạnh lẽo, gội một đầu đầy dầu mỡ.

“Ái khanh, đáng người này của ngươi cần phải tích cực bồi bổ.”

Triệu Nghị đi đến gần, liền thấy một dáng điệu đơn bạc ngồi trên mỏm đá, ánh trăng chiếu vào da thịt, sáng chói làn da trắng bóc, dưới chân "hắn" sóng nước lấp lánh và lung linh. Một bức tranh yên bình đẹp đẽ.

Tô Mạch “ùm” một tiếng nhảy vào trong nước, kinh hoàng mà theo thanh âm nhìn lại. Triệu Nghị bị phản ứng của nàng chọc cười, người nhát gan như vậy, ở kinh thành làm như thế nào sống sót?

Tô Mạch chỉ thấy dưới ánh trăng, bạo quân đem áo ngoài cởi ra ném lên trên bờ, tuột giày, bước vào trong nước.

Tô Mạch thân mình không tự giác mà run lên, theo bản năng mà lại chui xuống làn nước rục rịch. Suối nước cũng không sâu, ngồi ở trong nước, nước miễn cưỡng lên đến ngực. Dưới ánh trăng, sóng nước lấp lánh, ngực nhô lên như ẩn như hiện. Tô Mạch trong lòng chấn động, nhanh thu hồi hai chân, ngăn trở trước ngực.

Đảm bảo không để sơ hở, Tô Mạch mới giả vờ trấn định mà nhìn về phía Triệu Nghị, nói một tiếng, “Hoàng Thượng, thật là trùng hợp.”

“Có phải trăm quý rầy nhả hứng của ái khanh?” Triệu Nghị đi đến trước mặt Tô Mạch, không hề chớp mắt mà nhìn người trong nước.

Tô Mạch cực kì thành khẩn ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, vẫn còn may, quần áo trong vẫn mặc. Nàng âm thầm cảm thấy hôm nay bạo quân thật tốt bụng không có cời sạch. Nhưng lập tức Triệu Nghị lại với lấy thắt lưng, tiếp tục cời tiếp. Tô Mạch cả người đều muốn điên luôn, theo bản năng nhìn theo hướng bên cạnh.

Triệu Nghị cầm từng kiện quần áo đặt ngay ở mỏm đá nàng vừa ngồi lúc trước. Ngay cả con dao găm máu trong tay áo cũng bỏ ra và đặt xuống.

Tô Mạch nhìn hàn quang đâm vào mắt, trong ngực chấn động. Vậy mà Triệu Nghị lại cảm thấy nàng không có chút lực sát thương nào, nhưng lấy kinh nghiệm tung hoành trên chiến trường và sự cảnh giác cùng nhạy bén nhiều năm, không có khả năng hắn lại để lộ cho nàng xem vũ khí tùy thân.

Ánh mắt Tô Mạch rơi xuống con dao găm,

Triệu Nghị đem tất cả những điều này thu hết vào đáy mắt, vuốt rỗng dưng cảm đem tảng che chắn cuối cùng này cởi ra, đôi chân dài rắn chắc, Tô Mạch chỉ cần giờ tay là có thể với tới.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hồi thờ Tô Mạch cứng đờ, nàng có thể nhìn thấy chính mình ngẩng đầu lên sẽ bắt gặp một phong cảnh vô cùng đồ sộ. Dâm loạn long thế, đây chẳng phải là tội chết sao?

Nghe nói trong cung kẻ nào dám nhìn thẳng mặt rồng đều có thể rơi đầu, huống chi long căn...

Tô Mạch không dám ngẩng đầu, Triệu Nghị trần truồng hùng dũng uy phong mà đứng trước mặt nàng cũng không nói lời nào. Tô Mạch cảm thấy sức mạnh uy nghiêm đang đè ép nàng xuống dưới, cơ thể nàng vốn dĩ lạnh băng, thế nhưng không tự giác mà toát ra mồ hôi hột.

Triệu Nghị ngao nghể đứng thẳng, dưới háng gió mát suu suu, xoay người một, hắn ngồi xuống trước mặt Tô Mạch, chỉ cách khoảng chừng một thước, “Giúp trăm kì cò.”

Tiểu tâm can của Tô Mạch nhún nhảy một chút, hồi lâu mới lĩnh hội được ý chỉ của bạo quân, chạy nhanh cầm lấy khăn tay, chà lau lưng Triệu Nghị.

Dưới bàn tay nàng là đang kì cọ là một bộ lưng ngang dọc các vết thương đan xen, một loại cảm xúc thô ráp như cào vào lòng Tô Mạch. Có bao nhiêu người từng bỏ mạng dưới đao của Triệu Nghị nàng không biết được, nhưng những vết thương trên bộ lưng của người đàn ông này đã chứng minh hắn đã trải qua nhiều lần sinh tử, máu tươi đã tôi luyện ra và hình thành ra ý chí cùng tính tình của hắn. Hiển nhiên hắn có thể dễ dàng trong khoảnh khắc bóp chết nàng mà không cần nhú mảy.

“Mạnh lên!”

Tô Mạch tăng thêm lực đạo.

“Trong quần áo trăm có một lộ cao, lấy ra đây xoa bóp cho trăm.”

Tô Mạch thoáng nhìn đồng quần áo trên tảng đá, muốn nàng đi lấy, thân thể phải chui ra khỏi mặt nước, nàng đành phải lùi lại sau lại tảng đá, bắt đầu tìm kiếm.

Ngón tay bất chợt lướt qua con dao găm, trên người nổi lên một cổ khí lạnh. Tô Mạch liền tránh đi, nhanh chóng tìm thấy lộ cao, sau đó liền quay lại chỗ Triệu Nghị.

Sáp cao mát lạnh thấm vào xương cốt, cho dù là ngày hè gió mát, Tô Mạch cũng có thể cảm nhận được một luồng lãnh ý.

“Hoàng Thượng, sáp cao lạnh lẽo này ngài thật muốn dùng sao?”

Ai ngờ Triệu Nghị lại nói, "Nếu vừa rồi ngươi cầm lấy con dao găm kia, giờ phút này, ngươi đã mất mạng!"

Tay Tô Mạch run lên, mồ hôi lạnh đổ rào rào.

“Giết trăm ngươi liền tự do, không cần phải run sợ mà tồn tại.”

“Vi thần không dám!” Tô Mạch thu hồi cảm xúc hoảng loạn, tiếp tục xoa bóp cao cho Triệu Nghị, “Nếu hôm nay không phải Hoàng Thượng, ngày mai cũng sẽ có những người khác đứng ra dẹp yên thế lực của các phiên vương.”

Trước đó Triệu Nghị vừa tiêu diệt thế lực cường đại nhất trong các phiên vương, toàn tộc Tây Bình vương, rất nhiều phiên vương đều vô cùng sợ hãi mình sẽ đi theo vết xe đổ này. Vào đúng thời điểm đó, Triệu Nghị hạ chỉ, nếu phiên vương nào chủ động quy thuận sẽ được giữ lại vương vị, miếng mồi này không thể nói là không hấp dẫn. Thế là Trương Nam vương liền là người đầu tiên lấn tới quy hàng. Đứng từ góc độ này mà nói, các phiên vương khác mau chóng thuận phục, Tô Mạch xác định bản thân tạm thời vẫn an toàn. Triệu Nghị không thể để cho những con tin đầu tiên xảy ra chuyện. Bây giờ, Triệu Nghị chỉ cần thu phục tên Đông Sơn vương bùng binh này, như vậy thiên hạ liền định rồi.

“Hoàng Thượng là minh quân, triều đình và bá tính đều rõ như ban ngày. Đầu tiên là bình ổn triều chính, sau đó là dẹp loạn phiên vương, bậc này quyết đoán không người nào có thể so sánh”.

Lời này tuy là lời nói thật, nhưng tại cái thời điểm này nịnh nọt đến Tô Mạch cũng cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà.

Triệu Nghị xoay người, bộ ngực rộng rãi kiên cố đối diện với nàng, cuối cùng sâu kín đưa ra kết luận, “Ngươi thật sự không có can đảm hành thích vua.”

Tô Mạch lại ngậy người, mẹ nó chứ, nàng biểu thị trung tâm nửa ngày, cũng chỉ khiến bạo quân cho rằng nàng là một tên chuột chết nhát cáy sao? "Giúp trăm kì cọ phía trước!" Triệu Nghị lười biếng mà dựa vào tảng đá phía trước, đôi mắt khép hờ, một bộ dáng cực kì hưởng thụ.

Tô Mạch ghen một hồi, một lần nữa cầm lấy khăn tay, chà lau ngực hắn. Phía này cùng sau lưng ngang dọc đan xen miệng vết thương bất đồng, Triệu Nghị trước ngực vô cùng trơn nhẵn, hầu như nhìn không tới một tia tỉ vết. Điểm này có thể chứng minh, nếu cùng bạo quân giao đấu chính diện không ai có thể đã thương hắn.

Triệu Nghị đột nhiên đặt tay lên trên đầu gối của Tô Mạch đang che ngực, Tô Mạch sợ tới mức co rụt người lại.

Triệu Nghị bất mãn nhướng mày, ý bảo nàng xoa bóp cánh tay, ổn định tiểu tâm can, Tô Mạch cẩn thận xoa bóp cho Triệu Nghị.

Cả người hắn cơ bắp cuộn cuộn, cứng cỏi và rắn chắc. Một cánh tay to lớn của hắn đập vào trước mặt Tô Mạch mang đến một cảm giác quỷ dị khiến người rùng mình. Tô Mạch không nghi ngờ một chút nào, một đầu ngón tay của Triệu Nghị cũng có thể chọc chết nàng.

Triệu Nghị cũng nửa hí mắt quan sát tên nhóc con thế tử này đang run sợ, giống y chang con nai con đồi mất long lạnh nước, chứng tỏ lá gan hắn nhỏ như thế nào. Một thân da thịt non nặn, cổ cánh tay tinh tế, vị trí xương quai xanh càng mỏng manh đến đáng thương, hai chân co quắp trước ngực. Chắc hẳn tự biết xấu hổ với vùng ngực non choẹt không cơ bắp của bản thân.

Nam nhân trưởng thành như vậy, thật là đáng buồn!

“Hôm nay, ngươi và La Chiêu nói chuyện, trăm đều nghe thấy được.”

Tô Mạch bỗng dừng ngừng đầu, cẩn thận quan sát biểu tình của bạo quân, thấy vẻ hắn mang bộ dáng thoải mái, chẳng lẽ là La Chiêu đã đầu hàng?

“Hoàng Thượng không cần cảm tạ vì thần. Khuyên nhủ La tướng quân, đó là thần tận trách !”

Triệu Nghị mảy may dừng, trước mặt đây là tiểu thể tử thoát nhìn kính cẩn, khiêm tốn nhưng trong lúc vô tình sẽ để lộ ra một cổ hơi thờ thập phần không hài hoà. Rõ ràng là nhát gan đến đáng thương nhưng vào thời khắc quan trọng, sẽ không chút nương tay một đao dứt khoát đâm thẳng lồng ngực La Chiêu, khiến một tên dũng tướng bây giờ vẫn còn không bỏ dẫy khỏi giường...!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

*Xin các nàng cho vài lời cổ vũ để minhha chương moid nhanh hơn, cảm ơn các bạn đã ủng hộ:)

Bạo quân đột nhiên trầm mặc khiến Tô Mạch cảm thấy da đầu tê dại. Nàng đành phải tiếp tục cúi đầu kì cọ tay rỗng, ai ngờ vuốt rỗng bất ngờ lật, bóp lấy cảm nàng, Tô Mạch thiếu chút nữa giật mình nhảy dựng lên.

“Hoàng, Hoàng Thượng?”

Triệu Nghị mắt lạnh thường thức ánh mắt Tô Mạch kinh hoàng luống cuống, nước mắt long lên vì cổ họng bị bóp nghẹt thêm phần ướt át, cái cổ bị nâng lên càng thêm tinh tế, giống như cổ nữ tử tron nhẵn nhìn không thấy hầu kết chỉ thấy càn cổ trắng như tuyết. Đột nhiên khiến lòng hấn trở lên rạo rực.

Móng vuốt của Triệu Nghị vung lên nắm lấy càn cổ Tô Mạch rất trôi chảy tự nhiên, một bàn tay vừa vặn bóp cổ nàng, chỉ càn thoáng dùng một chút lực, mạng của vật nhỏ liền không còn.

Trong nháy mắt, Tô Mạch ngửi thấy mùi sát khí từ Triệu Nghị, nhưng nàng rất rõ ràng Triệu Nghị hiện tại không có khả năng giết nàng, cho dù hấn có muốn đi chăng nữa cũng không chọn động thủ vào lúc này.

Quả nhiên, nàng nghe thấy Triệu Nghị chậm chạp nói một câu, “Ồ sau lưng trăm dám kêu tên huy của trăm, người có biết mình mắc tội gì không?”

Tiếng lòng Tô Mạch lạnh như băng, hai chân càng khấn cập thu lại, dính chặt vào ngực, tay lại càng cầm chặt cánh tay Triệu Nghị không cho nó tùy ý làm bậy.

Nhưng sức lực của nàng quá yếu không thể địch lại cánh tay của hấn, càng giống như cây non quấn lên cây đại thụ, trong mắt Triệu Nghị thì giống như đang tựa vào tay hấn. Yếu liễu đào tơ, cào cào khiến cơ bắp Triệu Nghị cứng đờ, lỗ chân lông tự nhiên ngứa ngáy, Triệu Nghị dùng một chút lực, liền khiến tên nhóc kia im đờ.

Tô Mạch âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Hoàng Thượng minh giám, thần không có ý mạo phạm thánh nhan, vì muốn thuyết phục La tướng quân, cho nên không thể làm cho hấn cho rằng thần đứng bên phía Hoàng Thượng, nhất thời mất cung kính, mong Hoàng Thượng thứ tội!”. Nếu thần thể không thể đi chuyển, Tô Mạch lập tức

sẽ quỳ gối dập đầu ba cái vang dội dưới nước với hấn để biểu lộ lòng trung thành. Khí tiết gì đó là cái rắm, mạng nhỏ trước mắt mới là quan trọng.

Một lúc lâu sau Triệu Nghị mới nói một tiếng "Ra vậy?", một lần nữa tựa vào khe đá bày ra một bộ dạng khí độ vương giả đang ở trần, "Việc đó trăm tạm thời tha cho người lần này". Dứt lời liền nâng chân ý bảo Tô Mạch tiếp tục.

Tô Mạch nhìn cái chân thô to của Triệu Nghị, "Hoàng Thượng, vì thần có thể thỉnh người khai ân, tha thứ cho tội khinh nhờn long thể không?" "Khinh nhờn long thể? Triệu Nghị cảm thấy có chút hứng thú, thuận miệng hỏi: “Theo người như thế nào là khinh nhờn trăm?”

Tô Mạch ho nhẹ một tiếng, nếu nói cho Triệu Nghị biết nàng chính là nữ nhân, như thế mà còn không gọi là khinh nhờn?

“Hoàng Thượng long thể há ai cũng có thể xem, ai cũng có thể đụng vào.”

Triệu Nghị không cho là đúng, “Chỉ cần người đối với thân thể trăm không tồn tại tư tưởng không nên có sẽ không coi là khinh nhờn”. Dứt lời, thực tự nhiên mà đem chân đặt lên trên đầu gối của Tô Mạch.

Tô Mạch đành phải thành thật ôm đùi dùng sức mà xoa, xoa bóp đến khi chính nàng mặt đỏ tai hồng.

Khi Tô Dự tới chính là thấy một màn này: Huynh trưởng mình đang ôm chân bạo quân làm những hành động hết sức khả nghi. Lúc ấy một cổ nhiệt huyết xông thẳng đầu Tô Dự. Nhưng ông cụ non hấn, không giống người bình thường mất đi lú trí, mà là kim chế lửa giận, chân vững vàng bước tới, cất cao giọng nói:

“Hoàng Thượng, đại ca, cùng nhau tắm gội, cũng không gọi đệ một tiếng?”

Tô Mạch ngửa đầu liền thấy Tô Dữ như một u hồn từ đâu xông tới. Giày không côi, quần áo vẫn nguyên, một mạch đạp suối mà đi thẳng đến trước mặt bọn họ. Ánh mắt tự nhiên dừng trên cái tay không bị kiềm chế đang xoa bóp đùi Triệu Nghị, còn đem tay nâng nhìn rất kĩ càng, như là nhẹ nhàng thờ ra, lại tiếp tục nói: “Đại ca, nước suối lạnh, người thân mình yếu ớt, không cần tắm quá lâu.”

Tô Mạch từ trước đến nay không cảm thấy cái thằng này đáng yêu đến vậy, đầu lười run run nói, “Vi, vi huynh đang muốn đứng dậy.”

Tô Dữ ánh mắt trắng ra, cùng là nam nhân Triệu Nghị lập tức liền mình bạch hấn vừa rồi thái độ hùng hùng hổ hổ kia từ đâu mà đến. Mắt trông thấy Tô Mạch bỏ chân hấn xuống, lòng Triệu Nghị dâng lên một cảm xúc khác thường.

Tô Mạch ở trong nước bò một khoảng cách đủ xa, mới chui khỏi mặt nước. Một thân da thịt non mịn óng ánh đầy nước cùng ánh trắng, phác họa ra đường cong lá lướt, cái bóng đáng này, nhìn thế nào cũng không giống nam nhân.

Tô Dữ vung tay lên, vói lấy quần áo của mình liền khoác lên vai ngăn chặn bạo quân nhìn trộm.

Triệu Nghị mày nhảy dựng, hoá ra thằng nhãi này thật cho rằng hấn đoạn tụ chi phích?

Nghĩ đến những cảm xúc thoáng qua vừa rồi, lại hồi tưởng bộ dạng ướt át đáng thương kia, Triệu Nghị liền cảm thấy đoạn tụ cũng không phải là không thể, nhưng là, này hấn và tên nhóc kia không hề có quan hệ, hấn chỉ là thuần túy tò mò một chút đàn ông như nào lại lớn lên như vậy mà thôi!

“Hoàng Thượng, vi thần bồi ngài tắm gội?”

Tô Dữ một thân quần áo chưa côi, đặt mông ngồi vào vị trí của Tô Mạch, bọt nước không tự nhiên mà bắn lên ngực Triệu Nghị.

Triệu Nghị nhìn này cường tráng nam nhi, lại vô phương hứng thú. Hấn chỉ nghĩ nhắc nhở một câu, nếu thực sự có thành ý, côi quần áo rồi đến

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trải qua chuyện đó, Tô Mạch lại càng không dám tắm rửa, Tô Dữ lại càng không canh giờ nhắc nhở nàng tắm rửa nữa chứ.

Để không ảnh hưởng đến thương thế của La Chiêu, hai mươi vạn đại quân ở mảnh đất cửa sông dừng lại mười ngày, cuối cùng tên La Chiêu cũng không chịu nổi.

“Hoàng Thượng tính toán chờ Đông Sơn vương vây khốn cửa sông sao?”

Triệu Nghị liếc mắt nhìn Tô Mạch đang quần băng vãi giúp La Chiêu, bàn tay của tên ranh con kia linh hoạt mảnh khảnh, những tàn dư cảm xúc trên người ngày ấy lại lần nữa bị mồi chài.

Triệu Nghị nhấp một ngụm trà lạnh, ổn định tinh thần, “Ý người là sao? Người cảm thấy trăm không đánh bại Đông Sơn vương?”

La Chiêu không nói chuyện nữa, nhưng Tô Mạch ở cạnh hấn thấy được rõ ràng ngực hấn đang phập phồng.

“Thương thế của La tướng quân bình phục rất khá, có thể khởi hành được rồi.”

Thân mình La Chiêu cứng lại, Triệu Nghị tà tà liếc mắt nhìn Tô Mạch. Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Tô Mạch không hiểu cách điều quân khiển tướng, nhưng

cũng hiểu được một chút ý tứ của Triệu Nghị.

Khi mà La Chiêu chưa quy thuận, hấn sẽ đem tính mạng của tên to xác này so với tính mạng của hai mươi vạn đại quân còn quan trọng hơn.

Tô Mạch không thể không cảm thán, cùng là mạng người, tính mạng của nàng sao lại hèn hạ như con kiến vậy? Nhưng chỉ cần tướng tượng hai mươi vạn binh lính đều giống nàng, mạng tiện nha, văng nàng liền bình thường trở lại. Con người ấy à, không thể so sánh mặt tốt với chênh lệch ra sao, chẳng phải nếu muốn nòn cũng phải nòn đến chết à.

Tô Dữ vén rèm tiến vào, thoáng nhìn Tô Mạch đang cúi đầu bận rộn, rồi hướng về phía Triệu Nghị nói, “Bẩm hoàng thượng, Đông Sơn vương khởi binh.”

Triệu Nghị khóe miệng nhếch lên, chung trà trên tay cũng rung lên, “Đến rất đúng lúc!”

Trận chiến này đánh đến là sốt ruột, Triệu Nghị mang binh nhiều ngày chưa về.

Tô Mạch cùng Tô Dữ vẫn như cũ bị lưu tại doanh địa, thương thế của La Chiêu khôi phục gần như hoàn hảo nhưng vẫn không thể hoạt động mạnh, ngày nào hần cũng đi lại khắp nơi.

Mới đầu còn có binh lính đi theo, sau đó lính canh cũng thả lỏng cảnh giác.

Tô Mạch ngồi ở cái ghế trong trướng, mắt híp lại buồn ngủ nhìn mặt trời xuống núi, cái tay cạnh ghế sờ sờ nho bên cạnh, nho không sờ trúng lại sờ thấy hai ngón tay- hai ngón tay kia nhón trúng quả nho cuối cùng.

Tô Mạch quay đầu nhìn Tô Dữ, liếc mắt một cái sau đó buông tay, “Người nói liệu La Chiêu có trốn không?” Tình trạng đang thả lỏng cảnh giác, đúng là thời cơ rất tốt để chạy trốn.

Tô Dữ đem quả nho cuối cùng ném vào trong miệng, cũng nửa híp mắt nhìn về phía nơi xa có người đi qua lại, “Nếu người còn muốn ăn, ta gọi người đi lấy.”

“Nếu La Chiêu chạy thoát, có phải tên bạo quân kia sẽ trách tội đến trên đầu chúng ta đúng không?” thậm chí Tô Mạch còn suy nghĩ : nói không chừng Triệu Nghị là muốn tìm lấy cái cơ danh chính ngôn thuận mà diệt trừ bọn họ, trước diệt Đông Sơn vương, thuận thế quay đầu bình Tương Nam, đẩy ngay cả nổi lo về sau cũng chẳng còn. Đây mới phù hợp với danh tiếng bạo quân tàn bạo trong truyền thuyết chứ.

"Trong lều ta còn hai quả lê."

Rốt cuộc thì Tô Mạch cũng bị đa động, "có đưa hấu không?".

"Hôm qua mua được hai quả ở vùng phụ cận".

Trong lòng Tô Mạch an ủi chính mình, ít nhất xem biểu hiện gần đây nhất của La Chiêu, hần đối với Cảnh đế cũng có chút mong đợi. Nhưng lúc gác đêm, nàng vừa mở mắt La Chiêu đã không thấy đâu.

Một thanh dao găm bóng bóng đặt lên cổ "Không được nói chuyện, muốn sống thì ngoan ngoãn đi theo ta".

Giọng nói của La Chiêu mang theo sát khí lạnh lẽo, Tô Mạch rùng mình, cổ họng nào dám rên tiếng nào.

May mắn thay, quân y Trương Thi nửa đêm tới phòng kiểm tra, vừa thấy bên trướng trống rỗng không có ai gác, ngay lập tức thầm nói:"Mấy người này đều chạy đi đâu rồi?". Không khó tưởng tượng, mấy lính gác bên ngoài hẳn đã bị La Chiêu dùng ám chiêu.

Trương thi vén màn liền nhìn thấy một màn hung tàn, chân hần chỉ hơi cứng lại, hần cũng không có kêu gào viện binh tới, cũng không có đối với người bị bắt cóc là Tô Mạch tỏ ra lo lắng, chỉ là quan sát ngực La Chiêu, cực kì có trách nhiệm mà nhắc nhở hần:"La tướng quân, người bắt cóc Tô đại công tử vô dụng, mạng người so với mạng hần có giá trị hơn!".

Tô Mạch vuron cổ tỏ vẻ tán đồng, “La tướng quân, người bắt cóc ta không bằng bắt cóc Trương Thi đấy. Cả quân doanh ai mà không chịu ân huệ của hần, hần ở trong tay người, không ai dám can người.”

Trương Thi vừa nghe thấy liền không thoải mái, lời này mà người cũng nói ra hả?

"Người bắt cóc ta làm gì, Triệu Nghị có khi còn có ý định chém đầu ta, như vậy há người chẳng phải trợ Trụ vi ngược hay sao?".

“Câm miệng cho ta!” khoe miệng La Chiêu run rẩy, phát tay đánh một cái khiến Trương Thi hôn mê, sau đó liền kéo theo Tô Mạch đi ra ngoài.

Tô Dữ cảm trường kiếm đứng thẳng, hơn trăm quân sĩ cung giương sẵn, nhắm thẳng La Chiêu.

“La Chiêu, tốt nhất người đem huynh trưởng ta thả ra."

La Chiêu hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý tới sát khí của Tô Dữ, hần cầm dao găm hướng ngay cổ Tô Mạch rạch nhẹ một đường, một dòng máu liền nhẹ nhàng chảy ra trên cổ Tô Mạch.

Tô Mạch không dám động, chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo Tô Dữ: Người đừng chọc giận hần, nếu không ta thành quỷ cũng không bỏ qua người.

Tô Dữ hơi thờ hơi trầm xuống, hướng lại phía hơn trăm quân sĩ vây quanh doanh trướng kêu gọi: “Đều lui ra cho ta! Thả hần đi!”

Giáo úy chỉ huy chần chờ một chút, “Như vậy sợ là không ổn? La tướng quân chạy thoát, chúng ta làm thế nào mà báo cáo kết quả với Hoàng thượng?”

Tô Dữ mắt trợn lên, khó có khi lộ ra bộ mặt hung ác, “Chẳng lẽ đem La Chiêu bắn chết là có thể báo cáo kết quả? hay là đem huynh trưởng ta bắn chết, làm cho Hoàng Thượng hai mặt thù địch? Lúc này mới tính báo cáo kết quả?”

Giáo úy chỉ huy lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, chỉ huy chúng quân sĩ nhanh chóng rút lui.

“Cho ta một con ngựa thật khỏe!”

Tô Dự đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Con ngựa này vẫn là La Chiêu xách Tô Mạch tự mình đi lựa chọn, để ngửa trường hợp có người đối với với ngựa động chân động tay.

Tô Dự dắt con ngựa khoẻ được La Chiêu tự mình chọn tới, trầm giọng nói: “Huynh trưởng ta nếu có việc, ta sẽ không giết người.....”

Tô Mạch: “Vậy cơ?” Cái thằng đệ đệ rốt cuộc cũng bại lộ lòng muông dạ thú? Tô Mạch kinh sợ mà nhìn Tô Dự.

Tô Dự bị nàng nhìn đến da đầu tê rần, đúng lúc bỏ sung một câu, “Huynh trưởng ta nếu là thiếu một sợi tóc, ta bảo đảm trên người Phùng Dịch nhất định sẽ thiếu hai sợi!”

Phùng Dịch, Đông Sơn vương thế tử. Tô Mạch vẫn là có chút kiến thức, hẳn là cái thằng này sẽ không bỏ đá xuống giếng. Cơ mà thiếu hai sợi tóc tính là cái gì hả, rõ ràng lực uy hiếp chả đủ tính sát thương!

La Chiêu dẫn theo Tô Mạch giục ngựa giờ roi, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tô Mạch cảm giác con dao găm đã buông tha cái cổ của nàng, lúc này mới dám phun ra một câu, "La tướng quân người đã chạy thoát rồi, nên thả ta đi!".

Gió thổi mạnh lên mái tóc dài của Tô Mạch, những sợi tóc phất qua cánh mũi La Chiêu, La Chiêu hừ nhẹ một tiếng, “Mang người đi, còn hữu dụng!”

Tô Mạch sợ hãi, “Chẳng lẽ người muốn dùng ta đổi lấy Phùng Dịch?”

"Xem ra người còn có tý đầu óc."

Lần này Triệu Nghị tấn công Đông Sơn, hiển nhiên máu chảy thành sông. Triệu Nghị thích giết chóc thành tính, Đông Sơn vương huyết mạch, sợ là không giữ nổi!

Dùng một mạng của thế tử để đổi lấy một mạng của thế tử, nhìn qua là biết không thể nào được!

“Chỉ sợ lần này La tướng quân tính sai. Triệu Nghị không giống người có thể chấp nhận để người khác áp chế mình! Hành động này của người chính là chọc giận hắn, sao người không thân phục sau đó cầu Triệu Nghị đặc xá Phùng Dịch!”

“Thần phục?! Người bảo ta thuận phục một tên bạo quân?”.

Tô Mạch trong lòng nùng mình, hoá ra hơn mười ngày nay thằng này toàn giả vờ quy thuận! Đột nhiên nàng ý thức được, nói không chừng, lần này chỉ chừa lại hơn một trăm người ở cửa sông là Triệu Nghị có ý thả cho La Chiêu một cơ hội chạy trốn đi. Giả như lần trước trong lúc tắm gội, hẳn cũng dùng con dao găm để thử nàng.

Một khi đã như vậy, Triệu Nghị khẳng định có hậu chiêu, không biết mình có cơ hội chạy trốn không đây.

Cho dù mạng Tô Mạch nàng không đáng tiền cũng không đến nỗi phải chôn cùng Đông Sơn vương chứ.

Cái con ngựa này chạy không đến mười dặm liền xịt ngòi. Nó rên rỉ một tiếng, La Chiêu lôi kéo Tô Mạch nhảy xuống, thì nhìn thấy nó uể oải ngã phịch xuống mặt đất, tắt thở bỏ mình.

Tô Mạch chớp mắt, “Phong chừng là người chạy trốn quá gấp, khiến nó mệt đến chết toi!”.

Trong lòng La Chiêu hiểu rõ, “Người cho là

ta cũng giống người là đồ ngu à?”. Con ngựa này khẳng định đã bị người đánh thuốc, hẳn tự mình chọn ngựa chính là để phòng việc này, thằng oắt này nó còn đá kích hắn nữa, thật khó lòng phòng bị!

Xét thấy Triệu Nghị tính tình tàn nhẫn, có khả năng hắn đồng thời hạ thuốc mấy chục con ngựa một lượt.

Hai người chạy vội vàng cả đêm Tô Mạch thân thể yếu đuối, nửa đường liền không thể chịu nổi, La Chiêu chỉ có thể đem nàng

không lên vai tiến thẳng Đông Sơn mà đi.

Trời càng ngày càng sáng, vừa phải trốn truy binh vừa phải tìm nơi ẩn nấp, miệng vết thương của La Chiêu lần thứ hai vỡ ra, trên người quần áo thấm đẫm một mảng lớn vết máu, thoạt nhìn rất ghê người.

Tô Mạch nói: “La tướng quân, người cứ như vậy thì đến mạng mình cũng giữ không nổi, có cứu được Phùng Dịch đi chăng nữa hấn cũng bơ vơ không ai giúp đỡ, như vậy mạng hấn cũng không thể kéo dài, nói không chừng Triệu Nghị còn sẽ giận chó đánh mèo, đem hấn băm thây vạn đoạn.”

La Chiêu ném một ánh mắt hình viên đạn tới, Tô Mạch câm miệng, nhưng chỉ trong chớp lát lại nói, "Ồ đây ta có ít thuốc có thể cầm máu!".

Tô Mạch thấy La Chiêu không tin, nàng liền cắt một vết nhỏ trên người xong đó đem bột thuốc bôi lên, quả nhiên không bao lâu, máu ngừng chảy, miệng vết thương không có sưng đỏ.

La Chiêu lúc này mới cời quần áo, đoạt thuốc từ tay nàng, chính mình hướng miệng vết thương mà rắc.

Tô Mạch cười tủm tỉm mà nhìn hấn, “La tướng quân, ta yếu đuối như vậy, người còn sợ ta đối với người xuống tay hay sao?”.

La Chiêu đem dược xoa đều, mắt thường có thể nhìn thấy máu không còn chảy nhiều nữa, đem thuốc bột rắc xuống cũng khiến miệng vết thương không giống trước kia vô cùng dữ tợn.

La Chiêu vừa lòng gật đầu, “Thách người cũng không dá.....”

Âm cuối cùng của chữ chưa thoát ra khỏi miệng thì lạc hấn đi, thân mình La Chiêu mềm oặt, ngã phịch xuống mặt đất.

Lần thứ hai tỉnh lại, chân tay hấn đều bị trời nhốt trong xe chở tù nhân, trước sau đều là binh lính cầm đao sắc bén. Xe chở tù kéo kẹt mà lắc lư đi về phía trước, Tô Mạch ngồi ở bên ngoài xe chở tù, đang gặm một cái đùi gà.

Gặm xong chân gà, Tô Mạch mới phát hiện La Chiêu tỉnh, cười hi hi hỏi: “Có muốn uống nước hay không?”.

La Chiêu lập tức giận đến ngực cũng phập phồng, thiếu chút nữa hít thở không thông. Lần đầu tiên bị lật thuyền trong mương có thể là xui xẻo, lần thứ hai, hấn hoài nghi chính mình có phải hay không là nam nhan bạc mệnh, vận mệnh sao lại bị đất đến thế!

Nếu là hấn thua trong tay một vị anh hùng hào kiệt, hấn nhận mệnh, tâm phục khẩu phục, cố tình thua tại trong tay thằng ranh thế tử yếu ớt này. Một đời anh minh của hấn liền bị huỷ trong một ngày.

"Đây là đang đi đâu?"

Tô Mạch biết gì đều nói hết, “Đông Sơn!

Xe ngựa chở người đi đường người càng khoẻ hơn!”.

Hoá ra người vẫn vì ta suy nghĩ? hơi thở La Chiêu càng thêm không thuận, không thể nào phản bác được những lời nói của thằng ranh này.

La Chiêu bị nhốt tại xe chở tù, Tô Mạch cũng đi theo chịu tội —— bạo quân cho nàng chức trách chính là coi chừng La Chiêu, La Chiêu không trốn, nàng sống, La Chiêu trốn, nàng liền toi —— ở chẳng phải nàng cực khổ đem tên khổng lồ này tha về thì phải được phong thưởng chứ?

Tô Mạch đeo mũ rom, ngăn trở ánh nắng mặt trời chói chang, vừa lau mồ hôi vừa nói chuyện cùng La Chiêu.

“..... Người một tên thương binh tàn tạ, cho dù có là hấn tướng dũng mãnh phi thường cũng khó có thể chạy ra khỏi đầm rồng hang hổ này? Người xem ta từ chi kiện toàn cũng chưa nghĩ tới chuyện đào tẩu.”

La Chiêu vẫn luôn thờ ơ rớt cục cũng liếc nhìn Tô Mạch một cái, chỉ là ánh mắt kia mang theo ý khinh thường.

Tô Mạch đối với tiết mục quân thần tương ái tương sát không cho là đúng. Con người ấy à, tồn tại mới là quan trọng nhất. Nàng hoàn toàn không cảm thấy mình đem La Chiêu trói về tranh công có gì không đúng

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hai ngày này thời tiết oi bức đến thập phần quý dị. Đại quân Triệu Nghị công phá thành Đông Sơn trên không trung sấm sét nổ tung, mưa to tầm tã.

Trên mặt đất thì cốt chưa kịp rửa sạch bị nước mưa xối xả cuốn trôi, máu loãng uốn lượn thành một dòng thác nước, cọ rửa trôi xuống tường thành.

Chiến sự thảm thiết như thế nào Tô Mạch không nhìn thấy, nhưng bắt gặp một đồng thi thể lung linh máu, nàng chấn kinh đến độ quên cả nói chuyện, bên tai La Chiêu rất cục cựa cũng được thanh tỉnh.

Trò hay khi vào thành không phải là khao thưởng ba quân, mà là giết gà dọa khỉ, nhỏ cỏ tận gốc. Gia quyến Đông Sơn vương cùng bọn nô tài và thần tử liên quan kéo dài một đường đến pháp trường, tất cả cùng quỳ xuống đất, bá tính Đông Sơn đứng ở hai bên đường, nhìn một cánh tay gươm đao lên rồi chém xuống.

Một cái đầu lăn cộc xuống nước bùn mang theo một mảng máu me, bắn xuống dưới chân Tô Mạch. Tô Mạch sợ hãi kêu lên, chạy một mạch nhảy lên xe tù chờ La Chiêu, thân thể run bắn nạt.

Trăm nhiều người thân thể sẽ bị bắn tứ tung, bá tính bị đuổi tăn ra.

Nhiều ngày chinh chiến Triệu Nghị không được nghỉ ngơi, giờ phút này hai mắt đỏ sẫm, hần chậm rãi đi đến trước mặt Tô Mạch, nhìn đến chàng thiếu niên bị mưa làm ướt nhoẹt đang yếu ớt run rẩy.

Sát khí lạnh thấu xương ập vào mặt, trong nháy mắt, Tô Mạch chỉ cảm thấy có phải bạo quân cũng tính đem nàng chém làm hai luôn không. Cặp mắt đỏ sọng phiếm hồng quang, quả thực chính là ác ma địa ngục, ngồi cạnh xe chờ tù của La Chiêu cũng không giảm đi kinh sợ.

Nước mưa âm âm vang ở bên tai, lòng

Tô Mạch trùng xuống. Dọc đường đi, Tô Mạch nghe nói rất nhiều chuyện về Triệu Nghị. Hần là đệ đệ cùng mẹ của hoàng đế trước, là Lục hoàng tử được sủng ái nhất, tất cả mọi người đã từng cho rằng hần sẽ là người kế vị ngôi hoàng đế.

Ai ngờ, vào lúc mười bốn tuổi, Hoàng Hậu tự mình chọn một cung nữ làm thiếp thân thị nữ cho Triệu Nghị lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cung nữ bị Triệu Nghị tàn nhẫn giết chết được đưa đi, yết hầu tử chi đều bị bẻ gãy.

Từ đây Triệu Nghị trở thành một con quái vật bạo ngược, bị tiền đế kiềm kị, ngôi vị hoàng đế cũng thuận lý thành chương mà rơi ở trên người huynh trưởng hần. Vào năm mười lăm tuổi, bị phong làm vương đi trấn thủ biên quan. Mặc cho ở quan ngoại, Triệu Nghị lãnh khốc tàn bạo cũng truyền vào trong triều đình. Hần vẫn dùng ba năm đem kẻ thù lớn nhất uy hiếp phương bắc- man di bộ lạc đều bị tiêu diệt.

Đại quân đa số đều là bộ hạ cũ của Triệu Nghị, trong mắt bọn họ Triệu Nghị chính là chiến thần bách thắng bách chiến. Nhưng đối với Tô Mạch, Triệu Nghị chính là Diêm La, ác ma thị huyết.

Cũng không biết qua bao lâu, cổ sát khí kia bắt đầu chậm rãi tiêu tan, vị bạo quân sừng sừng đứng trước mặt nàng lúc này mới lên tiếng.

Hần ra lệnh cho người đem La Chiêu ra khỏi xe chờ tù áp giải đi, Triệu Nghị tùy tay xách Tô Mạch ở bên cạnh lên, Tô Mạch run rẩy như miếng giẻ lau, run cho đến khi nàng hoàn hồn, lúc này hần mới nhếch miệng nói, “Tô ái khanh đây là bị dọa đến choáng váng sao?”

Giọng nói này không mang theo sự thô bạo mà ngược lại còn có chút ôn hoà không xác định.

Tô Mạch tròn mắt tận lực chuyển động, bị

kinh hách quá độ, tâm thần giống như điều đứt dây, không tìm thấy đường về. Sau một lúc lâu cũng không rặn ra được một tiếng nào.

Sát khí của Triệu Nghị đã giảm bớt, xách theo người mà dường như quên bỏ xuống, nhìn cặp mắt Tô Mạch mở lớn vì hoảng sợ cảm thấy rất buồn cười.

Đúng lúc này, Tô Dục căng dù che lên đầu Tô Mạch, thay thế Tô Mạch trả lời, “Bẩm Hoàng Thượng, Gia huynh từ trước đến nay luôn nhát gan.”

Triệu Nghị rút cuộc buông lỏng tay, thần sắc không đổi, “Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt.” Dứt lời phát tay áo bỏ đi.

Tô Dục đứng lúc mà đỡ lấy thân thể Tô Mạch, mới không khiến đôi chân mềm oặt của Tô Mạch té ngã xuống bùn.

Trở lại vương phủ Đông Sơn, Triệu Nghị làm trò giả vờ giảm nhẹ tội cho “Dư nghiệt” thái giám tuyên chỉ: "Ngay trong ngày này, tể tướng Phùng Dịch thành Đông Sơn vương, hưởng những đặc lợi chu cấp của vùng này, và bao gồm những đặc quyền của Đông Sơn."

Phùng Dịch và những bộ hạ tâm phúc cũ may mắn quỳ gối dưới mưa to xối xả, hô to “Vạn tuế”.

Phía sau bọn họ là La Chiêu đang đứng tay vẫn bị trói.

La Chiêu một thân thanh thiết cốt, đứng ở trong mưa đáng người thẳng tắp, tầm mắt bị nước mưa làm ướt nhoẹt, không thấy rõ lắm về mặt của hần.

Triệu Nghị đi đến bên người hần, vung đao lên chặt đứt dây thừng trói chặt, chăm chú nhìn La Chiêu, “Trẫm xử trí như vậy, ngươi vừa lòng chứ?”

La Chiêu ủng hộ không phải là Đông Sơn vương, mà là thế tử Phùng Dịch. Không phải thế tử nào cũng trông đợi lão cha tự lập làm vua ngồi hưởng thiên hạ. Nghe nói

từ lúc Đông Sơn vương khởi sự hần luôn phản đối lão cha, do vậy còn bị lão cha đuổi ra khỏi phủ. Quan hệ của hai cha con càng bị thẳng đệ đệ khôn

kiếp châm ngòi, nếu không phải hấn có La Chiêu tay cầm binh ủng hộ, Phùng Dịch chỉ là sợ sớm chết không có chỗ chôn.

Phùng Dịch cũng không phải hạng người cỏ hủ trung quân ái quốc. Chẳng qua là biết xem xét thời thế, biết lần này khởi sự tất sẽ bại, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Hấn không nghĩ vì bản thân mà khiến bá tính rơi vào cảnh chiến loạn lầm than.

Cho dù như vậy, Phùng Dịch cũng là con của Đông Sơn vương, huyết mạch của Đông Sơn vương. Dù là ai thì cũng sẽ nhỏ cò tận gốc, nếu La Chiêu cũng từ bỏ Phùng Dịch, hấn hẳn phải chết là điều chắc chắn. Đây chính là lí do vì sao La Chiêu không chịu quy thuận.

Hiện giờ Đông Sơn vương và tâm phúc được bảo toàn, không thể không nói Triệu Nghị có khí phách có đảm lược.

Rõ ràng thân hình La Chiêu có chút rung động, ngay sau đó, chỉ thấy hấn làm trò trước mặt muôn vạn tướng sĩ quỳ gối, buông xuống cao ngạo, đôi tay nâng ngang mày, “Tội thân nguyện ý nghe ngô hoàng xử lý!”

Triệu Nghị cười, lãnh ngạo cao quý, liếc nhìn thiên hạ mang theo khí độ vương giả.

“Ngươi không thể ở lại Đông Sơn. Ngày mai, theo trăm hồi kinh!”

La Chiêu quỳ sát đất: “Tạ Hoàng Thượng khai ân!”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tình huống quân thần tương thích, nước mắt nước mũi, cảm động đất trời, sông núi, Tô Mạch đứng là vô duyên chứng kiến. Nàng thẳng tiến vương phủ liền ngã bệnh, cả người sốt nóng hầm hập đến mơ hồ, trong mơ liên tiếp kêu gào, “Đừng giết ta!”

Tô Dữ nhủ mảy, đem bàn tay bị Tô Mạch nắm chặt rút ra, vừa quay đầu liền thấy Triệu Nghị, lập tức giả trang giống như không có việc gì nói: “Hoàng Thượng, gia huynh thân thể yếu đuối lại nhất gan.”

Triệu Nghị liếc mắt nhìn Tô Dữ, long nhãn hơi nhíu lại, “Nhìn không ra, tình cảm huynh đệ các người thực ra không tồi”.

Ban đầu còn tưởng rằng, hai huynh đệ này vì tranh đoạt vị trí thế tử hấn sẽ phải trở mặt thành thù. Kể từ lúc đạt được tư liệu điều tra phủ Tương Nam vương cũng biết được tình cảm hai huynh đệ nhà này không thân thiết.

“Hoàng Thượng nói đùa, chúng thần vốn là huynh đệ.” Tô Dữ làm sao không biết tính toán của Triệu Nghị, hai con tin, một cái kiềm chế Tương Nam vương, một cái kiềm chế võ bình hầu. Võ bình hầu bị Tương Nam vương áp chế nhiều năm, không thừa cơ mưu đồ xoay người mới là lạ, đây chính là kế ly gián mà Triệu Nghị muốn tìm thời cơ hoàn toàn diệt trừ bọn họ mà không cần hoàng đế như hấn tự ra tay động thủ.

Triệu Nghị nhìn tay Tô Dữ bụng chén thuốc, “Thế tử vẫn chưa uống thuốc?”

“Thần đang chuẩn bị dứt đại ca uống!”

Triệu Nghị khó có được một phen săn sóc, đi đến giường trước, ý đồ nâng Tô Mạch dậy. Tô Dữ liền giơ tay dè lại tay Triệu Nghị, vô cùng uyển chuyển nói: “Hoàng Thượng, loại việc nhỏ này, không dám nhọc ngài tự mình động thủ!” Đôi mắt hấn trắng ra nhìn Triệu Nghị nâng cánh tay Tô Mạch.

Nguyên bản Triệu Nghị thu phục được

Đông Sơn tâm tình đang vui vẻ trong nháy mắt bị thẳng nhãi này rửa sạch, buông Tô Mạch, hấn nghiêm mặt nói: “Trẫm không có đoạn tui!” Ngươi cũng đừng có mà đề phòng trẫm giống như phòng cướp thế hả, tưởng đầu mình không dễ rơi sao?

Tô Dữ cũng không phản bác, hơi cúi đầu, cung tiễn bạo quân rời đi.

Hôm sau, Triệu Nghị xử lý công vụ Đông Sơn cho đến tận giờ sừ đêm khuya, tất cả mọi người đều say giấc, hấn lại không hề buồn ngủ, khoác áo bào ra cửa, theo bản năng mà đi đến phòng Tô Mạch liếc mắt một cái.

Không xem còn tốt, vừa thấy, Triệu Nghị liền hoảng sợ.

Tô Mạch ngồi thẳng tắp ở trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm ngọn nến đang cháy, mắt tròn trĩnh không chớp cũng không nháy mắt một cái nào.

Triệu Nghị đi vào, nàng cũng không phát hiện.

Triệu Nghị ngồi vào cạnh giường hỏi nàng: “Ngươi sợ trẫm?”

Tô Mạch nhìn về phía hân, “Hoàng Thượng người sẽ giết ta sao?”

Ánh mắt Tô Mạch chất phác, người có vẻ ngốc ngốc, sốt cao không lùi lộ ra gương mặt có vẻ đỏ tươi, môi khô cằn, miệng hơi hé có thể nhìn thấy một hàm răng trắng tinh. Đôi mắt đại đi so ngày thường nhưng lại càng hấp dẫn, thân thể mảnh khảnh, mái tóc dài đen nhánh rối tung sau người. Bộ dáng như thể so với những nữ tử mà hân gặp qua còn nhu nhược động lòng người hơn.

Triệu Nghị tự nhiên mà trấn an nàng: “Sẽ không.”

Tô Mạch nhìn hân một hồi lâu mới nói: “Người sẽ. Người sớm hay muộn cũng sẽ tiêu diệt phiên vương, ta chẳng qua chỉ sống tạm mấy năm mà thôi.”

Tô Mạch ánh mắt trống rỗng, không một tia gọn sóng, cứ như là nàng đã sớm chấp nhận trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến giành quyền lực này.

Nhưng mà lời này, lại là sự thật —— là vì Triệu Nghị sẽ không trước mặt ngoại nhân nói toạc ra. Bất luận triều đại nào cũng không chịu nổi phiên vương giẫm đạp, hân

tuyệt đối không cho phép thời đại mà hân thống trị phiên vương có cơ hội tro tàn cháy lại, cách tốt nhất đó là tước phiên!

Mà cái gọi là con tin là hân cấp phiên vương một cái đường lui, trên thực tế, hân so phiên vương càng cần một cơ hội như vậy vô cùng gấp gáp. Đại chính vương triều không phải chỉ có phiên vương uy hiếp đến hoàng quyền của hân.

“Hoàng Thượng, không cần chém đầu ta. Đầu mình hai nơi, linh hồn là không thể siêu sinh. Thỉnh cho ta được toàn thây.”

Triệu Nghị môi hơi run rẩy khó có thể cất giọng trả lời, một lúc lâu sau hân mới hừ ra một chữ, “Được.”

Rốt cuộc Tô Mạch như là an tâm, ngã thẳng tấp mà nằm trên giường, khép mắt lại.

Triệu Nghị ở trước giường cứng đờ thật lâu, cuối cùng chỉ là kéo cái chăn mỏng trùm lên cả người Tô Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trận bệnh này của Tô Mạch đến đột nhiên và đi rất thong thả. Nàng giống như một bông hoa đại ven đường, mặc kệ gió táp mưa sa, liễu mạng tồn tại.

Triệu Nghị chỉnh đốn lại một ít cách cai trị

Đông Sơn, lưu lại tâm phúc liên khai hoàn hồi triều. Khi đại quân xuất phát, Triệu Nghị nhìn thoáng qua xe ngựa chở Tô Mạch. Tô Dự vươn tay, Tô Mạch bèn nắm lấy tay hân, sau đó hân liền kéo nàng lên xe ngựa. Tô Mạch cười cảm tạ vị đệ đệ này, nhưng Tô Dự cũng chỉ nhún nhật mà liếc nhìn nàng sau đó nhìn về phía trước xe ngựa.

Lại nói ngày ấy, Triệu Nghị hỏi tướng qua rất nhiều lần, lúc đó thần trí Tô Mạch cũng không thanh tỉnh, hoặc là nàng mơ hồ bị sốt, hoặc là là mộng du, sau đó hân quan sát trộm rất nhiều lần, hành vi cử chỉ của

Tô Mạch lại trở lại như bình thường. Sự tình đêm đó làm hân cảm thấy như trải qua một giấc mộng.

Triệu Nghị quay đầu lại, sải bước lên chiến mã, Mông Trí phát tay, đội quân chính thức xuất phát.

Lúc này đang là tháng bảy, đúng là thời điểm nóng nhất trong năm. Tô Mạch ngồi

lay động trên xe ngựa, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết mang thần sắc uể oải nhìn vô cùng đáng thương.

La Chiêu ngẩng cao cầu cưỡi một con ngựa cực kì to lớn lác lư ngay bên cạnh cửa sổ xe ngựa của nàng. Tô Mạch không phục, "La tướng quân không phải người bị nhốt ở xe chở tù hay sao?". Vì cái gì trận thế này nàng bây giờ cứ như tù nhân vậy. Khuôn mặt góc cạnh của La Chiêu xoay sang nhìn nàng, lại nghĩ đến vị Uy vũ đại tướng quân hai lần thua trong tay nàng, nàng liền cảm thấy vô cùng hứng trí. Cho dù hân quy thuận Triệu Nghị, nhưng nợ cũ cùng Tô Mạch trong chốc lát sợ là không thể nào gỡ bỏ được.

La Chiêu thậm chí lười cùng nàng so đo, liền thúc ngựa đi lên phía trước.

Tô Dự bung thuốc từ trước xe ngựa chui ra, Tô Mạch liếc mắt qua rèm cửa thì thấy hân. Nhiều ngày này đầu óc đau nhức, là cái đệ đệ này vẫn luôn chăm sóc nàng. Nhưng mà nàng luôn sợ hãi không cẩn thận sẽ lộ ra thân phận nữ nhi. Quả nhiên vẫn là Hiếu Nguyệt ở bên người sẽ thoải mái hơn.

Tô Mạch vừa uống thuốc Tô Dự mang lại, cong mi nhìn khuôn mặt bị than hun đến đỏ bừng của cái thằng này. Đun thuốc vừa tốn thời gian lại không thể khiến cho đội ngũ tạm dừng lại. Tô Dự chỉ có thể đun thuốc ở trên xe ngựa, khuôn mặt tuấn tú thấm đẫm mồ hôi, quần áo cũng lộ ra vài phần hơi ẩm.

Tô Mạch uống xong, “Cơ thể ta đã bình phục. Không cần phải uống thuốc.” Ngay sau đó trông mất đi chuyển “đệ đệ này, khi nào vi huynh có thể ăn mặn vậy?”.

Trương Thi kê đơn cấm dùng đồ ăn mặn, hành quân đâu giống như ở nhà, trừ bỏ cháo cũng chỉ có rau dại. Liên tục như vậy mấy ngày, Tô Mạch cảm thấy cả người đều

khó chịu.

Tô Dự quảng cho nàng một ánh mắt băng giá, thu hồi lại chén thuốc sau đó đưa cho nàng một ít mứt quả. “Chờ người khỏi hẳn, ta sẽ dạy người cười ngựa sẵn thủ”. Nghĩ đến đó Tô Mạch chỉ muốn bệnh thêm. “Đề ta nhân hạ đường bệnh mấy ngày đi”.

Tô Dự quả thực bị nàng làm tức quá hoá cười, xóc mán đi ra khỏi xe ngựa.

Tô Mạch nhìn hắn chỉ chốc lát sau lại chui ra, sải bước lên một con ngựa.

Đại quân ở Đông Sơn vòng đi vòng lại một vòng, khuếch trương khí thế lạnh bạc của bạo quân Triệu Nghị, sau đó vòng theo hướng tây bắc hướng về kinh thành. Dọc theo đường đi cũng chẳng gặp được một tên phản quân nào huống chi là cả một đội ngũ phản quân nhưng thật ra lại gặp được không ít bá tính đưa trà rót nước. Khi Triệu Nghị thu phục Đông Sơn, hắn trực tiếp miễn Đông Sơn ba năm thuế má. Bá tính bị bóc lột đến lợi hại rốt cuộc cũng thấy được tia sáng lúc rạng đông, cho nên vừa thấy đại quân, tất cả bọn họ đều vui mừng khôn xiết. Tình hình cùng với khi Đông Sơn vương còn tại vị khiến dân chúng kêu than âm trời hoàn toàn tương phản. Đây chính là cái mà người ta vẫn nói: thuận theo lòng dân.

“Nhìn tình cảnh này, La tướng quân, người có cảm tưởng gì?”. Tinh thần Tô Mạch hưng trí hơn rất nhiều, dứt khoát bò ra ngoài xe ngựa, để gió thổi mát người, thuận đường lấy cái bản mặt dày vô sỉ này ra trêu ghẹo La Chiêu một chút.

Không biết Triệu Nghị là cố ý hay vô tình, thế nhưng đem vị đại tướng quân La Chiêu này bố trí trong đội ngũ của bọn họ.

La Chiêu mắt nhìn thẳng, nhưng vẫn nhìn không được nhìn về phía bá tính đang vẫy tay hoan hô. Đặc biệt là khi có người dân dâng nước cho Cảnh đế, Lưu công công tiến đến định thử độc nhưng Triệu Nghị lại ngăn cản. Việc này nếu là đặt trên người bất kì vị tướng quân nào cũng sẽ không thần nhiên như thế.

Phải biết rằng, hiện tại không ít người

muốn mạng của Cảnh Đế. Trước không nói phiên vương, còn luôn có phe phái trung lập thế gia môn phiệt và người trong hoàng thân quốc thích mơ ước ngôi vị hoàng đế của hắn.

“La mỗ kiến thức thiên cận.”

Cái mẹ gì đây, thái độ này.... Tô Mạch âm thầm lấp bắp kinh hãi, ngay sau đó tâm tư trêu đùa lại nổi lên.

“La tướng quân, người đầu hàng rồi phải không?”

La Chiêu khoe miệng vừa nhếch, vừa mới hoà hoãn được một chút, lập tức thái độ trở về bình tĩnh không gợn sóng.

“Ài, sớm biết như thế, lúc trước tội gì phải chịu tội thế kia? bị bắt làm con tin, cũng mất đi phong phạm đại tướng quân của người, đặc biệt lại còn bị thương, thiếu nữa thì chết. Người cũng không biết lúc ấy to lo lắng cho người như thế nào đâu, xem thì bị kéo theo chôn cùng.....”

“Phát!” Roi ngựa vang lên, La Chiêu phi ngựa giống như mũi tên bắn ra ngoài.

Tô Mạch giương miệng, ta còn chưa có nói xong đây, mà người liền chạy đi là sao...

Tô Dự đi tới nói: “La Chiêu tính tình không tốt.”

Tô Mạch gật đầu, đích xác rất không tốt.

Tô Dự vốn định bổ sung một câu “Người cũng lắm mưu không kém”, nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tô Mạch, chỉ là đem một chùm nho ném vào trong lòng nàng.

Có đồ ăn, Tô Mạch quả nhiên ngoan ngoãn. Chẳng qua La Chiêu vừa đi cũng không có tính quay trở lại.

Còn hai ngày nữa là đến kinh thành, Triệu Nghị cũng không nóng lòng về nhà, ngược lại còn thả chậm hành trình, hôm nay trời còn chưa tối, liền ra lệnh cho đại quân dừng trại đóng quân.

Tô Mạch ngồi xồm trên xe ngựa, đang chuẩn bị nhảy xuống, đột nhiên trên eo

cứng lại, một bàn tay to lớn đem đai lưng của nàng xách lên, khiến nàng vốn có thể đứng thẳng hai chân lại biến thành tư thế tứ chi chạm đất.

Tô Mạch buồn bực ngẩng đầu, chỉ thấy La Chiêu hai tay ôm ngực, cầm hék lên, từ trên cao nhìn xuống bi liếc nhìn nàng "Đại công tử không cần cảm tạ ta, đây là khẩu dụ của Hoàng Thượng —— về sau đại công tử lên xuống xe ngựa La mỗ sẽ là người giúp đỡ".

Tô Mạch lòng đầy căm phẫn, từ trên mặt đất bò dậy, “Ngươi ——”

Lời nói mới phát ra, La Chiêu đã di chuyển thân hình cao lớn đi rồi.

Tô Dự lại đây, vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo Tô Mạch: "Cố nén bi thương."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tô Mạch tức khí nghẹn ở yết hầu, muốn nuốt xuống không được phun ra cũng không xong. Nhưng nàng trời sinh không phải là người có trí nhớ tốt, lúc ăn cơm, La Chiêu có đây thịt nướng. Thịt này là bọn họ đi săn ở thôn quê về. Có không ít người cùng đi nhưng đến lúc trở về chỉ thấy mình hân hân được, thế mới có thể thấy được năng lực cao thấp của họ.

Tô Mạch âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, hỏi hân, “Hoàng Thượng có hay không bảo người chăm sóc cho ta việc ăn uống?”. Ngày nào cũng phải ăn cháo, miệng nàng thanh đạm đến mức sắp không biết vị thịt là gì nữa rồi.

La Chiêu liếc mắt nhìn nàng hỏi, “Ngươi muốn ăn?”

Tô Mạch đĩnh đĩnh bộ ngực. La Chiêu đem thịt đưa tới trước mũi nàng khiến nàng hít hít hương vị, sau đó liền xoay tay thu hồi, "Muốn ăn ngươi tự mình đi mà săn!"

Tô Mạch: “.....”

Tô Dự xem một màn này từ đầu đến cuối, mặt cứng đờ đến da cũng không thềm nhàn. Nhìn huynh trưởng mình không biết nói cái gì cho phải. Hân ném "bịch" một cái bao đựng cung tiễn lại đây, "Đi cùng với ta".

Tô Mạch nhìn bên kia Cảnh đế cùng với hậu vệ cùng nhau xuất phát, vừa lúc Triệu Nghị lên ngựa, quay đầu lại nhìn qua, tầm mắt chạm nhau, Tô Mạch liền nhanh chóng ngoảnh mặt đi.

Ánh mắt Triệu Nghị hơi trầm đi, trong chớp mắt, hân tựa hồ như thấy bả vai Tô Mạch run lên —— cũng đã trôi qua không ít ngày, thế nào mà đến bây giờ vừa thấy hân là sợ hãi? Hân có thực sự như khủng bố như vậy sao?

Hơi thở của Triệu Nghị đột nhiên có điểm không thuận.

Tô Dự dắt ngựa tới, Phù Tô lấy ngựa, giục ngựa đi theo.

Tốt xấu gì Tô Mạch cũng được nuôi lớn như là nam tử, cũng có học qua cưỡi ngựa bắn cung nhưng hân chính là cưỡi ngựa sợ là cũng chả phải là cưỡi ngựa, nhiều nhất là có thể ngắm bia mà bắn, chứ bảo cưỡi ngựa săn thú đúng là cách xa ngàn dặm.

Tô Mạch thật cẩn thận mà cưỡi ngựa chiến, rất sợ chọc giận nó khiến nó quăng nàng xuống đất luôn.

Triệu Nghị đối với người bên cạnh là Trương Thi nói, “Ngươi mang hai người đi theo Tô đại công tử.”

Trương Thi quay lại nhìn một lượt, liền tùy tiện kêu hai thị vệ giục ngựa đi đến bên người Tô Mạch, sau đó hướng đến khuôn mặt cau mày ghét bỏ của Tô Dự nói: “Nhị công tử, chúng ta tới bảo vệ đại công tử, ngươi yên tâm đi săn thú đi.”

Có Trương Thi ở cùng, Tô Dự đương nhiên yên tâm. Nếu nói trong đội quân này còn ai có thể chịu đựng được tính tình và bộ dạng của Tô Mạch phòng chừng cũng chỉ có Trương Thi.

Tô Mạch nhìn Tô Dự không thể phản đối mà rời đi, xấu hổ mà cười hai tiếng, “Ta liền để lại ngựa, ha ha.”

Trương Thi nhìn thoáng qua, nàng cưỡi ngựa tốc độ này cũng chỉ như tốc độ hân đi đường, “Ta cũng chỉ là muốn dắt ngựa đi dạo”.

Đột nhiên Tô Mạch ngực giật lên, nhìn không được gương mặt đánh giá Trương Thi. Trương Thi ngồi quan không tuấn mỹ lãnh ngạo giống Triệu Nghị, mang theo khí thế hùng bá khiến người khác không dám bỏ qua mũi nhọn. Hắn giống như đại ca nhà hàng xóm, không thực loá mắt, nếu cùng nhìn hai người Triệu Nghị và hắn, ánh mắt đầu tiên tuyệt đối không rơi trên người hắn. Nhưng nếu nhìn đến, liền sẽ bị cảm xúc thần thiết đáng tin cậy hấp dẫn.

Tô Mạch bất ngờ thấy nam nhân như vậy rất không tồi: hiểu y thuật, săn sóc, có kiên nhẫn, có đảm đương, đao thương mura tên trên mặt không đòi sắc, tuy rằng không

thể gặp địch giết địch, nhưng quan trọng hơn chính là hắn có thể đảm bảo các tướng sĩ không bị ốm đau hay thương thế hành hạ.

Tỷ như đi vào vùng núi này, trước tiên Trương Thi chuẩn bị tốt tất cả các loại thuốc đề phòng chứng khí, chuột, kiến và những loại côn trùng khác. Hàng ngày đưa cho tướng sĩ một loại thuốc nước giải nhiệt đeo ở bên người. Hai mươi vạn đại quân, đơn vị thuốc và số lượng cũng không phải là một lượng nhỏ. Vậy mà hắn lại có thể thu thập thảo dược một cách thoải mái. Mặt khác, hắn cũng không vì thân phận thấp kém không giống nhau của binh sĩ mà xem thường bọn họ.

Quan trọng nhất, đây là người mà Triệu Nghị tuyệt đối tin nhiệm. Nếu một ngày nào đó chính mình cần phải gả đi, Trương Thi tuyệt đối là một lựa chọn thích hợp nhất, cũng là người có khả năng nhất giữ được tính mạng của nàng mà không phải liên lụy quá nhiều người.

Tô Mạch tưởng tượng như thế, trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, nhìn về phía Trương Thi tâm mắt càng thêm nóng bỏng. Bây giờ nếu mà Trương Thi quay đầu nhất định sẽ bị ánh mắt loé sáng khác thường dọa cho sồn tóc gáy.

“Trương Thi, người hành quân bên ngoài, vợ con trong nhà người yên tâm?”

Trương Thi cười đến sang sảng, “Ta mười lăm tuổi liền đi theo Cảnh Đế, vốn là phải cưới vợ sinh con, sau đó đi tây thành, lại hàng năm chinh chiến, chuyện chung thân đại sự liền bị trì hoãn.” Chiến trường giết chóc, đao kiếm không có mất, ai biết có thể sống tạm mấy năm, trong nhà hương khói có đại ca kéo dài, hắn cũng không muốn là tai họa hủy đi thanh xuân của nữ nhi nhà người ta.

Tô Mạch làm bộ làm tịch mà than thở một tiếng, bảo vệ quốc gia, đúng là nhiệt huyết của nam nhi mẫu mực.

“Hiện giờ thiên hạ đã định, vậy người muốn cưới một thê tử như thế bảo?”

Trương Thi suy nghĩ một lát, gương mặt hơi hơi phiếm hồng, ánh mắt lại mang theo

một loại ánh sáng mà Tô Mạch chưa bao giờ gặp qua, “Cưới vợ đương nhiên phải cưới vợ hiền, không cần đẹp như ánh trăng, xinh tươi như hoa nở, chỉ cầu không rời không bỏ loạn phượng hòa minh bạch đầu giai lão.”

Từ trước đến nay lời này thường là nữ tử trông đợi với phu quân của mình. Đàn ông bây giờ ai chả không tam thê tứ thiếp, một lòng một dạ đến bạch đầu giai lão, thế gian bây giờ liệu được mấy ai?

Hào cảm của Tô Mạch đối với Trương Thi nhanh chóng thăng cấp. Để tỏ vẻ chính mình hiền lương thực đức, vì thế nàng đối với Trương Thi liền nói:

“Các người đều đi săn thú đi, ta liền theo ở phía sau nhìn xem”

Trương Thi lại kiên trì nói: “Hôm nay, nhiệm vụ của ta đó là dạy đại công tử săn bắn”.

Tô Mạch tim đập thình thịch, có phu quân như thế còn cầu gì hơn nữa?

Trương Thi phô bày tất cả sự kiên nhẫn của hắn. Tô Mạch cũng không dám buông dây cương, vừa cười ngượng vừa giương cung cái tên. Sau đó còn có thể đem mũi tên bắn xa hơn mười mét. Quá trình này không mất bao lâu, nếu là Tô Dự nhìn thấy, chắc chắn sẽ trợn trắng mắt, còn nếu La Chiêu thấy, khẳng định đã bị châm biếm đến ngồi cũng không vững trên lưng ngựa rồi, cũng chỉ có Trương Thi vẫn như cũ cười tủm tỉm, ôn nhu bình thản.

Không đến nửa canh giờ, nhìn trời cũng đã tối, Trương Thi đề nghị tỵ thí, trong thời gian một nén nhang xem ai có thể săn được nhiều con mồi.

Một nén nhang, đối với Trương Thi mà nói không phải việc khó, nhưng đối Tô Mạch hiển nhiên có khi nàng còn chưa nhìn thấy ngay cả con mồi ấy chứ.

Mất thấy thời gian gần tối, Tô Mạch bắn mười mũi tên, một lông mao cũng chưa bắn tới. Đại khái ông trời xem nàng quá đáng thương, ở thời khắc cuối cùng, làm nàng đụng tới một con thỏ hoang mới bị bắn chết.

Chân sau của thỏ hoang vẫn đang dấy giữa. Tô Mạch nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh, mũi tên giống nhau, khoảng cách chắc không xa, bắn chết một con thỏ bé nhỏ này, thợ săn càng không thể cách quá xa. Tô Mạch cũng không phát hiện ra người săn con mồi. Trong lòng có chủ ý, nhảy xuống ngựa, nhặt con thỏ liền chạy.

Triệu Nghị truy tìm con mồi vừa định lên tiếng gọi nàng, ý đồ làm không khí giữa họ hoà hoãn đi, bất ngờ thấy tên nhãi này đánh cắp con thỏ của hắn liền chạy. Lúc thăng rãnh này lên ngựa, cũng không biết là do cười ngựa không tốt hay là do quá mức hoảng loạn, năm lần bảy lượt từ trên ngựa rơi xuống. Cuối cùng thật vất vả mới xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi lên được trên lưng ngựa, như một tên cướp nhỏ, chạy đi luôn.

Triệu Nghị vốn bàng quan mà nhìn lúc này cả người đều cảm thấy không tốt. Nhìn cái kia chỉ còn lại đuôi ngựa, mất một lúc lâu tinh thần mới tỉnh táo, xoay người lên ngựa đuổi theo.

Chương 20

Tô Mạch chạy được một đoạn đường, nàng tập trung nhìn xung quanh, xong rồi, nàng chạy trốn thế nào mà lại khiến chính mình bị lạc luôn. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng vỗ ngựa, trong lòng vui mừng, còn tưởng rằng Trương Thi tìm tới, kết quả xoay người liền thấy Triệu Nghị cười một con ngựa trắng to lớn đi tới.

Oan gia ngõ hẹp, Tô Mạch đành phải dừng ngựa lại, có chút khiếp đảm mà nhìn về phía Triệu Nghị, “Hoàng Thượng, thật trùng hợp” Vị bạo quân này chắc sẽ không lạc đường đâu, đi theo hắn liền được cứu rồi.

Triệu Nghị nhìn thoáng qua nàng đang tóm thật chặt con thỏ hoang giãy dụa muốn tắc thở luôn, hắn hài hước nói: “Đây là ái khanh săn được sao? Thật mập mạp.”

Tô Mạch mặt hơi đỏ lên, ngay sau đó liền trưng ra bộ dạng thê tử gia lên có, “Hoàng Thượng quá khen, Hoàng Thượng nếu thích, vì thần nguyện ý dâng tặng Hoàng Thượng.”

Triệu Nghị khoe miệng muốn cười đến run rẩy. Nàng không biết bọn họ săn thú đều dùng mũi tên có dấu hiệu riêng sao? Lúc này trong tay nàng cầm con thỏ, mũi tên còn chưa có nhổ đâu.

Tầm mắt Tô Mạch tự nhiên cũng ngó nghiêng đến lưng ngựa của Triệu Nghị chất đầy con mồi, mẹ à, lúc này thời gian trôi đi không bao lâu, thế nhưng hắn đã săn được năm con thỏ, đen nghìn nghịt một đám gà rừng và động vật hoang dã.

Triệu Nghị bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của nàng liền tiện thể bổ sung: “Trẫm còn săn được hai con hươu lớn, đã khênh về đại doanh nường”.

Tô Mạch theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng, “Hoàng Thượng uy vũ.”

Triệu Nghị thập phần hưởng thụ đôi mắt háu đói nhỏ bé này của nàng, “Chúng ta hồi doanh địa đi.”

Tô Mạch không tự giác mà nhìn ngó bốn phía vài lần, nàng có thể kháng chỉ được không? Nhưng mà nhận thấy tình cảnh lạc đường của bản thân, nàng đành thành thật mà đi theo Triệu Nghị.

Triệu Nghị ném một cái nhìn quái quái khi Tô Mạch khẩn cấp tóm chặt con thỏ hoang không buông, trong lòng nhin không được thầm nói: Vật nhỏ này rất cuội vì cái gì muốn cướp con thỏ của ta? Chẳng lẽ là vì chứng minh chính mình không vô năng như vậy? Nhưng điều này cần chứng minh sao? Trên dưới toàn quân ai nấy đều không biết hắn yếu đuối đến nỗi không chịu nổi một đám. Lại nói, tên này dường như cực kì vô sỉ?

Mãnh thú đều đối với vật sở hữu của mình có tính chiếm hữu vô cùng mãnh liệt. Triệu Nghị đương nhiên cho rằng những chú ý của hắn đối với Tô Mạch là do con thỏ hoang kia.

“Khụ khụ, Hoàng Thượng, người biết Trương Thi ở đâu không?”

Triệu Nghị quay đầu, dùng ánh mắt dò hỏi nàng.

Tô Mạch giả vờ trấn định mà nói: “Thần cùng Trương Thi thi đấu săn thú, trong thời gian một nén nhang xem ai săn được nhiều con mồi nhất.....”

Tức thì Triệu Nghị có cảm giác không được tốt. Quả nhiên, tên này đích xác là người cực kì vô sỉ mà. Hắn rất muốn chất vấn một câu: Người ăn trộm con mồi của trẫm chính là cầm đi thi đấu cùng Trương Thi?

Nhưng ở ngôi cửu ngũ chí tôn, sự tự chủ là người thường không thể nào theo kịp.

Triệu Nghị nói: “Tài bắn cung của Trương Thi cũng rất tốt”. Ý là người có trộm con thỏ của ta người cũng không thắng được Trương Thi.

Căn bản Tô Mạch cũng không có nghĩ đến việc thắng Trương Thi, nàng chỉ nghĩ làm sao ở trước mặt Trương Thi thua không quá khó coi khiến đối phương coi thường mà thôi. Vì thế nàng nói, “Thần cũng tóm được một con thỏ.....”

Trong lòng Triệu Nghị bốc lên một cỗ lửa giận dị thường, vừa quay đầu định đem lời nói dối của mèo nhỏ này vạch trần, thì thấy một đám sương mù từ trong rừng bay ra.

“Chướng khí đi lên, trước hết chúng ta rời đi rồi nói sau.”

Triệu Nghị lập tức lấy thuốc nhét vào miệng nhưng đảo mắt thấy Tô Mạch hoảng sợ đang nhìn khắp bốn phía, sau đó lại trực tiếp nhìn thẳng vào hắn, trong lòng nhảy dựng lên, “Người không mang theo thuốc?”

Tô Mạch vừa định nói cái gì, Triệu Nghị đã đem nạng nhấc lên trên lưng ngựa của hắn, bóp cầm nạng, cúi đầu đem nước thuốc mớm sang miệng Tô Mạch.

Tô Mạch cả người đều không tốt! Mẹ à! Đó là nự hôn đầu tiên của nạng! Nự hôn đầu tiên đấy! Đó là để dành cho phu quân tương lai...

Tô Mạch ghen đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn, ra sức giãy giụa, Triệu Nghị mắt sáng như đuốc, trừng mắt nhìn nạng, dùng ánh mắt cảnh cáo nạng đừng có mà lộn xộn.

Tô Mạch ngược mắt nhìn “Sương mù” bốc lên nhanh chóng vây quanh bọn họ. Triệu Nghị sau khi hoàn toàn mớm thuốc xong, mới ngẩng đầu lên, trưng lên uy nghiêm của đế vương, “Người không cần tạ ơn.”

Tô Mạch lau chùi khoe miệng, lần đầu tiên uống nước bọt của người khác, cảm giác ghê tởm thật sự làm người ta khó mà tiêu hoá nổi. Nạng đột nhiên nghĩ đến những cảnh hôn lãng mạn trong thoại bản, tức thì ảo ảnh tiêu tan không còn tăm hơi —— quả nhiên thoại bản đều là gạt người!

Môi Tô Mạch mềm mại, còn có một mùi thơm ngọt ngào kì lạ. Buông người ra, tầm mắt Triệu Nghị vẫn không rời hai cánh môi kia. Nội tâm Tô Mạch run rẩy mãnh liệt, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh, “Hoàng Thượng, cái này không giống chường khí.”

Lúc này Triệu Nghị mới ý thức được, đây đích xác không phải là chường khí.

Bên này mới có một vài bóng dáng lấp ló, bên kia một vài mũi tên phá không mà đến, ngay lập tức Triệu Nghị bế Tô Mạch nhảy lên ngựa nhưng đại mã đã bị kẻ nào đó hạ độc thủ. Biến cố đột ngột xảy ra, tức thì Triệu Nghị rút trường kiếm ra khỏi vỏ, Tô Mạch cơ hồ là bị hất kẹp ở dưới nách.

Tư thế này làm Tô Mạch khó mà thích ứng nổi, nhưng giờ phút này Triệu Nghị như đang trong cảnh giới chứa son lâm nguy hiểm cao độ, cho nên ngay cả tâm nạng cũng không dám đập, chỉ sợ cái đầu này bị hất kẹp bẹp.

Nếu định hạ độc thủ, phạm vi tuyệt đối không có khả năng quá rộng, trong một khoảng thời gian kéo dài cũng là điều không thể. Tô Mạch biết, Triệu Nghị tự nhiên cũng biết, đối phương càng rõ ràng không thể để Triệu Nghị rời khỏi phạm vi này.

Mấy hắc y nhân bay nhảy lại đây, tầm nhìn cũng không trông trái, trường kiếm Triệu Nghị như phượng múa rồng bay, chỉ bằng mấy đao qua lại, mấy thi thể liền nằm bẹp dưới chân. Cùng với không khí của đánh nhau là mùi máu tươi đậm đặc, yết hầu Tô Mạch muốn nôn khan. Dường như Triệu Nghị phát hiện ra tình hình của nạng, hắn liền thay đổi tư thế, đặt Tô Mạch đứng thẳng, thay vì kẹp nách hắn liền ôm nạng, Tô Mạch liền theo bản năng mà ôm chặt bả vai hắn, nhắm mắt lại, nghe bên tai truyền đến âm thanh giết chóc.

Đánh nhau tạm thời gián đoạn, nạng như cảm thấy được một bàn tay của Triệu Nghị nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng run rẩy của nạng, trong lòng tự nhiên nổi lên một cảm xúc lạ thường.

Không biết qua bao lâu, âm thanh của tiếng giết chóc cũng ngừng lại, khí độc cũng đã tan bớt đi, Triệu Nghị lao đảo té lăn trên đất.

Trong lúc đánh nhau, sự vận động kịch liệt đã khiến hắn hít phải quá nhiều khí độc. Đồng thời máu cũng đem độc tố vận chuyển khắp người, thời điểm hắn ngã xuống cũng chính là cực hạn có thể chống đỡ.

Tô Mạch rất rõ ràng hắn là có hậu chiêu, không lâu sau ắt sẽ có người đến. Nạng có ý định đem Triệu Nghị khiêng lên, nhưng đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn, nạng căn bản không làm gì được. Đừng nói mang Triệu Nghị đi, ngay lúc này nạng

muốn chạy trốn cũng không có khả năng, nếu không phải là có thuốc giải tránh chường khí của Trương Thi, chỉ sợ hiện tại nạng cũng sớm nằm liệt trên mặt đất chờ chết.

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, tốc độ thực nhanh, Tô Mạch ngã trên mặt đất giả chết.

Nghe tiếng bước chân, ít nhất là có ba người đến, quả nhiên mục tiêu của bọn họ là Triệu Nghị.

“Thế nhưng hắn còn chưa tắt thở!” Dường như đối phương cũng rất kinh ngạc, lại nhìn lướt qua cách đó không xa những thi thể rơi rụng khắp nơi, toàn thân bọn họ tự nhiên lạnh ngắt. Giọng nói run rẩy của một tên vang lên, “Quả đúng là bạo quân trong truyền thuyết. Trúng độc còn có thể đem nhiều người như vậy chém thành mảnh nhỏ!”

Có một người đi đến bên Tô Mạch, dùng chân đá một cái, Tô Mạch không nhúc nhích, hắn cũng lười kiểm tra hơi thở của nạng. Có lẽ trong ý thức của bọn họ: Người có khả năng biến thái như Triệu Nghị chống chọi lại khí độc căn bản là không tồn tại.

Tô Mạch giả chết không phải không có đạo lý, mục tiêu của bọn chúng là Triệu Nghị, mà nạng chỉ là một con tin yếu đuối vô dụng cũng không phải nội tặc căn bản là không ai thèm chú ý, cũng hiển nhiên là không xem trọng.

Quả nhiên, người nọ lại hướng về Triệu Nghị đi tới.

Tô Mạch thầm nghĩ, nếu mình cứ nằm yên như vậy, có lẽ chính mình còn có cơ hội bảo toàn tính mạng. Cho dù nạng có muốn cứu Triệu Nghị thì cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi. Khi nghe thấy âm thanh của tiếng rút kiếm, trái tim nạng vẫn là run lên.

"Huynh đệ chúng ta chết thảm như vậy, phải đem bạo quân băm nát như tương để an ủi linh hồn các huynh đệ đã chết ở trên trời....".

“Dừng tay!”

Thân thể Tô Mạch bò dậy đi trước với ý thức của nàng, hai chân nhũn ra, cũng không biết là bởi vì khí độc hay là bị dọa sợ.

Người đến có năm tên, tất cả đều che mặt,

cùng nhau hướng nàng nhìn qua, ánh mắt bén nhọn, Tô Mạch theo bản năng mà lùi lại đằng sau một bước.

“Lá gan như nhỏ như vậy, còn tưởng anh dũng hộ chủ?” Tên cầm đầu bịt kín cả người lạnh lùng nói.

Mới vừa rồi khí thế như vậy mà giờ Tô Mạch liền ỉu xiu, “Ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở chứ vì, nơi này có hơn hai mươi vạn đại quân, bên trong rừng rậm còn có không ít cao thủ, ta tin rằng không mất bao lâu họ sẽ tìm tới nơi này. Nếu các người muốn sống sót, giữ lại tính mạng của Triệu Nghị làm con tin chẳng phải tốt hơn sao?”. Chỉ cần Triệu Nghị có thể sống

hắn là có thể có biện pháp cứu hắn.

Môi đỏ khép mở, sắc mặt tái nhợt, bởi vì

mới vừa rồi được Triệu Nghị ôm khi đánh nhau tóc bay tán loạn khiến cả người Tô Mạch mang một vẻ đẹp quý dị làm người nhìn không được muốn chà đạp mỹ nhân.

“..... Người chắc là phi tử của bạo quân mang theo bên người đi?” Hàng năm bên ngoài chinh chiến, mang theo phi tần bên người nữ giả nam trang trong con mắt của bọn họ là hoàn toàn hợp lý.

Tô Mạch sợ tới mức giật cả mình, ánh mắt của năm kẻ này lộ ra thần sắc khiến nàng sợ hãi vạn phần, cái này so với từ vong lại càng đáng sợ hơn.

Tô Mạch lao đảo lui về phía sau vài bước, ổn định tinh thần nói: “Rất nhanh thị vệ sẽ tới đây!”.

“Trước khi bọn họ đến, chúng ta huynh đệ sung sướng một chút chẳng phải là càng tốt sao!”.

“Ta là nam nhân!” lời nói này của Tô Mạch

trong mắt chúng sói đói không hề có sự thuyết phục. Chúng liền nhảy đến, chỉ cần duỗi tay là bắt được Tô Mạch.

Ngay lúc ấy trong nháy mắt, kiếm quang chọi lóe, sát khí hiện ra tứ phía. Triệu Nghị nắm trường kiếm nhanh như cắt hạ năm tên kia, mũi kiếm nhỏ đầy máu tươi, hai mắt giống như ác ma giống nhau lóe hồng quang. Mắt đỏ rực y hết ngày ấy Tô Mạch ở pháp trường nhìn thấy thì càng đỏ hơn.

Tô Mạch sợ tới mức không dám nhúc nhích, nhìn hắn đầm quá vũng máu, đập lên năm thi thể của mấy tên kia mà đi đến trước mặt nàng. Tô Mạch run rẩy co rúm lại, đột nhiên tay của Triệu Nghị dừng ở giữa đường, thân hình thẳng tắp trực tiếp bổ nhào lên người Tô Mạch, lại một lần nữa lâm vào hôn mê.

Tô Mạch ngã trên mặt đất, bị trọng lượng của người này đè ép không bò dậy nổi. Nhìn đến năm tên kia thi thể còn chảy đầy máu, lần đầu tiên nàng có dừng khí nhìn thẳng vào trận đánh nhau máu me này. Đầu tiên không nói mặt sau còn có hay không sát thủ, cũng bất luận những thị vệ đó có tìm được bọn họ hay không mà lúc này họ đang bị trúng độc, Tô Mạch cũng không dám bảo đảm bọn họ có thể chịu đựng nổi không.

Thi thể vẫn còn mới nguyên, máu từ trái tim và từ cổ róc rách chảy ra—— Triệu Nghị sử dụng kiếm rất chính xác, mỗi một kiếm đều đâm vào chỗ vô cùng yếu hại.

Trong đầu Tô Mạch chọi lóe linh quang.

nỗ lực đem Triệu Nghị xóc lên người, bò đến những thi thể bên cạnh. Năm cái đầu, cái nào cũng còn mở mắt, ánh mắt thật dữ tợn trước khi chết, Tô Mạch sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, toàn thân vô lực.

Nàng không dám nhìn mắt của những người đó, chỉ là cầm lấy lá cây hứng máu từ miệng vết thương của họ, nhìn xuống ghê tởm, chính mình uống trước một ngụm. Nàng không quá xác định máu này có thể là kim hãm khí độc hay không nhưng vừa rồi mấy người này khẳng định có uống qua thuốc giải mới có thể đi vào vùng khí độc này.

Tô Mạch hứng rất nhiều máu sau đó rót vào miệng Triệu Nghị cho đến khi máu không hề chảy xuống mới thôi.

Uống máu xong đầu óc Tô Mạch không còn choáng váng nữa, tay chân có một chút sức lực, nhưng muốn khiêng Triệu Nghị vẫn như cũ không có khả năng.

Sắc trời ngày càng tối, nàng liền yên tâm, bọn chúng cũng nhìn không thấy, mặc dù có thể thấy cũng sẽ bị sương mù chắn lối.

Trong bóng đêm muốn cùng hơn mười cỗ thi thể cùng với một người không rõ sống chết ở cạnh nhau. Nội tâm Tô Mạch là vô cùng cự tuyệt, nhưng nàng không có khả năng vứt bỏ Triệu Nghị. Cho dù bất luận là vì đạo đức hay thực chất đơn giản là bỏ rơi

Triệu Nghị chính là đem chính mình đưa lên đoạn đầu đài.

Tô Mạch có hết sức đem Triệu Nghị kéo đến chỗ không có thi thể ngồi tạm, đốt lửa lên, nhìn thật kĩ khuôn mặt của Triệu Nghị, lại nhìn vào bóng đêm, nhỏ giọng gọi một tiếng, "Triệu Nghị, người còn sống hay không?"

Đột nhiên một bàn tay bắt được tay Tô Mạch, Tô Mạch sợ tới mức thét lên một tiếng chói tai, nhìn đến hoá ra là tay Triệu Nghị, lúc này mới xoa xoa ngực.

“Triệu Nghị, người nhất định không thể chết được!” Tô Mạch tận lực ngăn chặn khoé miệng run run, nhưng loại run rẩy vẫn thực rõ ràng, giống như là mạng của

Triệu Nghị so với nàng còn quan trọng hơn.

Đôi mắt Triệu Nghị vẫn như cũ nhắm nghiền, nhưng tay vẫn nắm chặt tay Tô Mạch.

Tô Mạch rút cuộc cũng xác định đây không phải là xác chết vùng dậy, nàng liền an tâm mà đem thân mình dịch đến Triệu Nghị, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào đêm đen hắc ám, một cái tay khác cảnh giác mà cầm lấy chuỗi kiếm của Triệu Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

La Chiêu chính là nghe thấy tiếng thét chói tai kia, hần mới xác định được chính xác phương hướng mà tìm đến, nhưng đồng thời, hần vẫn là nhìn không được nhũ mào —— cái thẳng ranh này như thế nào mà kêu khó nghe vậy. Nếu Hoàng Thượng ở ngay cạnh hần, thế mà không chém hần làm đôi sao?

Sự việc Hoàng Thượng và Tô đại công tử mất tích chỉ có vài người bọn họ biết. Những người tới tìm chính là đội cận vệ của Hoàng Thượng. Do đó bọn họ cũng biết, khẳng định là có chuyện ngoài ý muốn.

La Chiêu nhanh chóng hướng chỗ có tiếng thét chói tai lao đi, liền thấy phía trước có lửa trại. Tô Mạch đang trừng mắt hoảng sợ nhìn vào bóng đêm. Cảnh Đế nằm ở ngay bên người nàng, mà xung quanh lửa trại, không khó phát hiện ra một đám đen thi thể.

La Chiêu có chút buồn bực, mùi máu tươi nồng nặc như vậy rất dễ dàng dụ đã thú đến, cũng may hần tới kịp thời. La Chiêu

đi qua, dò xét hơi thở của Triệu Nghị, lại nhìn thoáng qua Tô Mạch đầy người máu me, “Người có bị thương không?”

Tô Mạch lắc đầu.

La Chiêu liền đốt hoá tiễn tủy thân, một mũi tên xuyên qua đám mây, mũi tên xuyên qua đám mây mang theo đặc chế hoá dược rít một tiếng rồi phóng lên cao, triệu hoán những người tìm kiếm ở phụ cận, cũng đưa tín hiệu cho những người ở nơi xa: Đã tìm được người rồi.

La Chiêu khiêng Triệu Nghị lên, một chân dẫm tắt lửa trại, quay đầu bước đi, thế nhưng tay Triệu Nghị vẫn gắt gao túm chặt tay Tô Mạch, mà Tô Mạch vẫn nằm liệt trên mặt đất.

“Chúng ta cần phải rời đi ngay lập tức”. La Chiêu nhắc nhở nói.

“Chân ta nhũn không đi nổi.” Tô Mạch ngẩng mặt nhìn La Chiêu, trong mắt có chút kinh hách quá độ, yếu ớt nhìn qua, làm trái tim của hần không tự chủ mà đập mạnh.

La Chiêu ghen cả lời, vì cái gì mỗi lần gặp gỡ thẳng ranh tiểu thế tử này là không có chuyện gì tốt cả? La Chiêu dứt khoát đem Tô Mạch cũng xách lên, nhanh chóng hướng phía doanh trại đi đến.

“La tướng quân, người là người tốt.” Tô Mạch tìm được độ ẩm, giọng nói cũng vững vàng chút. Trong tình thế này, nếu La Chiêu hơi có dị tâm, nàng và Triệu Nghị hần phải chết không thể nghi ngờ.

Khoé miệng La Chiêu run rẩy, cũng lười cùng nàng nói lời vô nghĩa. Nhưng này một bên là Tô Mạch ôn hương mềm mại, đối lập là một bên Triệu Nghị rắn chắc lãnh ngạnh, làm cho hần có ảo giác như chính mình đang ôm nữ nhân vậy. Tưởng tượng như vậy, mặt La Chiêu hết đen lại đỏ.

Có lẽ là rút cuộc cũng tìm được người dựa vào, Tô Mạch an tâm hơn, căng thẳng thần kinh được thả lỏng liền hôn mê.

Trương Thi xem mạch cho hai người, mạch đập không yên ổn, “Đúng là trúng độc, nhưng không sâu, chắc hần đã dùng qua thuốc giải”.

Tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Lúc này Tô Dự mới đem tầm mắt dừng ở tay Triệu Nghị trước sau nắm chặt cổ tay Tô Mạch, hần liền cúi áo

choàng ngồi xổm xuống, đem ngón tay của Triệu Nghị từng cái một tách ra.

Đột nhiên Triệu Nghị mắt mở ra, Trương Thi đang kiểm tra miệng vết thương cũng sợ tới mức giật thót cả mình. Dường như là nhìn đến những người quen thuộc, rốt cuộc Triệu Nghị buông lỏng bàn tay nắm tay Tô Mạch, lại lần nữa nhắm mắt lại.

“Hoàng Thượng?” Trương Thi thật cẩn thận mà gọi một tiếng, Triệu Nghị một chút phản ứng cũng không có. Trương Thi lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới xác định hành vi nhiều lần “Xác chết vùng dậy”, sau đó hần liền ổn định trái tim cũng không tiêu hoá nỗi việc này!

Đại tướng quân Mông Trí liền cảm thán nói: "Nhất định là Hoàng Thượng vì bảo hộ Tô thể tử mới có thể bị thương....." Một câu nói leng keng hữu lực đầy nhịp điệu,

không thể dùng ngôn ngữ của nhân loại để biểu đạt tình cảm kính ngưỡng của hần đối với đương kim thánh thượng.

Tô Dự trong lòng mừng thầm, may mắn cái

vị này chính là người thô thiển, nếu không,

hần nhất định phải nêu trước toàn quân với hàng vạn ngôn từ ca tụng công đức của thánh thượng để còn lưu danh thiên cổ.

Hôm sau Triệu Nghị mơ mơ màng màng tỉnh lại liền nghe thấy âm thanh của vật nhỏ đang ở trong doanh trướng. Hần nỗ lực mở to mắt vài lần mắt, trông mắt lún lún vài cái, lại không thể mở được. Cả người mềm nhũn vô lực, tứ chi dường như không chịu hần khống chế, khó mà nhúc nhích.

Tối hôm qua Tô Mạch liền tỉnh, cũng là thời điểm Tô Dự tính toán bảo nàng tắm rửa. Lúc này nàng mới vừa uống thuốc xong, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, nhìn Trương Thi đang cất thuốc.

“Ngày hôm qua ta bắt được một con thỏ vô cùng mập mạp”.

“Thật vậy chăng?”

“Là sự thật, Hoàng Thượng cũng thấy. Không tin người hỏi người.”

Trương Thi duỗi tay thử một chút độ ẩm trên trán Tô Mạch, Tô Mạch liền ngửa đầu, nhìn về mặt hần ý cười ôn nhu, ấm áp như vậy, chưa từng có người nào đối xử với nàng như vậy, dù là phụ vương hay Tô Dự cũng vậy, càng đừng nói những người không liên quan. Tô Mạch nhìn nhìn liền có điểm hoảng hốt.

"Vẫn có chút nóng lên, ăn nhiều rau dưa củ quả, không được ăn thức ăn mặn".

"Ta bắt được con thỏ, tặng người ăn, tạ lễ người cứu mạng ta".

“Đây đều là việc ta lên làm. Huống chi, người cứu người không phải ta, là Hoàng Thượng mới đúng”

Tô Mạch tựa như không nghe thấy lời này, tiếp tục nói: “Ta biết một cô nương trông vô cùng giống ta, tính tình cũng tốt...”.

Mẹ ơi, sao tự nhiên lại nhớ đến đôi môi...?

Triệu Nghị tuyệt đối bị làm giận dữ đến mức phải tỉnh. Hoá ra Tô Mạch trộm con thỏ của hần không phải vì cùng Trương Thi tỷ thí mà là vì muốn đạt được hảo cảm của Trương Thi. Hai người này còn ở đây “Khanh khanh ta ta”, là xem Triệu Nghị hần là người chết sao?

Cho nên, đột nhiên Triệu Nghị lại “Xác chết vùng dậy”, ngồi thẳng tắp trên giường, Tô Mạch và Trương Thi sợ tới mức cả hai đều song song ngậm miệng.

Trương thi chạy tới, lại bắt đầu vọng, vắn, vắn, thiết *.

*vọng, vắn, vắn, thiết: là phương pháp tứ chẩn, chẩn đoán của y học cổ truyền: khám tai mũi họng, sờ nắn bụng, ngửi hít...

Triệu Nghị quay đầu lại nhìn về phía Tô Mạch, mắt trừng to, làm gì giống như ma ốm cơ chứ. Tô Mạch vốn dĩ nhìn về hướng ấy, lập tức sợ đến mức cả người bất động.

Trương Thi không biết ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bằng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm cùng nhau liền đoán rằng hần là Tô Mạch liên lụy Cảnh Đế. Cảnh Đế có muốn trách tội nàng cũng không có gì là kỳ quái.

Trương Thi nhin không được vì Tô Mạch nói vài lời, “Hoàng Thượng độc có thể giải nhanh như vậy, cũng là nhờ đại công tử. Hần đã lấy máu đút cho Hoàng Thượng uống, thanh trừ hơn phân nửa độc tố.” Trong tình thế nguy hiểm như vậy vẫn có thể nghĩ đến phương pháp lấy máu để giải độc, Trương Thi không thể không đối với vị thể tử yếu nhược này lau mắt mà nhìn.

Ánh mắt Triệu Nghị hoà hoãn đi không phải do Trương Thi nói những lời này, mà là do bộ mặt đáng thương kia của Tô Mạch.

“Trẫm muốn tắm gội thay quần áo, Tô ái khanh, người lưu lại hầu hạ.”

Tô Mạch nào dám chậm trễ, Triệu Nghị lưu lại nàng tất nhiên có quan hệ đến sự việc ám sát ngày hôm qua.

Quả nhiên, Triệu Nghị được hầu hạ vào bồn tắm, liền nói: "Như thế nào người và Trương Thi lại quen thuộc như vậy?"

Tô Mạch sững sốt, chẳng lẽ không phải kêu nàng giữ kín sự tình ngày hôm qua sao?

Lần này ám sát tuyệt đối là có mưu tính, đối phương rõ ràng là ôm cây đợi thỏ. Quân đội Triệu Nghị đều có thói quen săn bắn nhưng không phải lần nào Triệu Nghị cũng đi săn. Hành quân mấy tháng qua, Tô Mạch cũng chỉ thấy hắn đi săn ba lần. Nàng nghe Trương Thi kể rằng, địa điểm đi săn bắn hôm qua là nơi mà Triệu Nghị thời điểm vẫn là hoàng tử đi săn bắn nhiều lần. Chuyện lần này xảy ra, hẳn tự mình đi săn, nhất định không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Điểm này quá rõ ràng, chắc chắn là người có liên quan đến Triệu Nghị. Quan hệ đến những người trong hoàng gia, Tô Mạch là người ngoài cho nên cần phải bịt miệng.

Nhưng ai biết Triệu Nghị lại nói lời này, không hiểu ý hắn là sao, đành phải cẩn thận mà trả lời: "Trương Thi làm người rất hoà ái, thân chịu ân huệ của hắn nhiều lần, cho nên có ít nhiều quen thuộc".

Triệu Nghị đối với cái đáp án bày tỏ ý gây đầu, lúc này mới chuyển sang chuyện chính.

"Sự tình ngày hôm qua người hẳn phải quên rồi nhỉ."

Đơn giản rõ ràng, lại khiến Tô Mạch rối cuộc an tâm. Nếu Triệu Nghị không nói lời này, nàng liền hoài nghi liệu có phải hay không Triệu Nghị sẽ tìm một kẻ nguy trang để giết nàng diệt khẩu.

Đội quân nghỉ ngơi chinh đồn một ngày. Hôm sau, tất cả tinh thần đều phấn chấn lên đường vào kinh.

Hai mươi vạn đại quân, trùng trùng mà tiến vào kinh thành. Cách kinh thành khoảng mấy chục dặm, nơi nơi đều có dân chúng ven đường hoan nghênh. Cách mười dặm vẫn vô bá quan cũng ra nghênh đón. Hoàng thất lấy An Vương Triệu Tuy cầm đầu, đám quan lại thì Tể tướng Hạ Khải chương dẫn đầu.

Tô Mạch và Tô Dự hai cái con tin này, tất nhiên là phải lưu lại. Hai cái phiên vương khác cũng đã sớm đệ trình tội thư, liền cử người làm con tin sớm lên đường vào kinh. Chờ bốn con tin đều đến đông đủ là có thể thống nhất cách an bài.

Cảnh Đế chiêu cáo thiên hạ rằng bồi dưỡng nhân tài cho phiên vương, đương nhiên sẽ không giam lỏng bọn họ tại kinh thành, mà cần thiết tỏ vẻ khoan dung độ lượng để chiêu lòng thế nhân.

Tất cả đều là cảnh tượng hoàng thất và quan lại vui vẻ hoà thuận, nơi nào nhìn ra được tình thế Triệu Nghị mới bị ám sát ngày hôm qua?

An Vương Triệu Tuy bung rượu nói rằng vì

Tô Mạch và Tô Dự đón gió tẩy trần. Làm con tin, bị người có ý đồ mượn sức là chuyện bình thường, Tô Mạch tự nhiên cũng phải thật cẩn thận tiếp đãi.

Đặc biệt vị An Vương này, nghe nói hẳn là

hoàng tử được sủng ái nhất của đương kim Thái Hậu tuy rằng không phải là thân sinh mẹ ruột. Trường tử của Trương Thái Hậu là Kiến nguyên đế, Kiến nguyên đế hoa mất ở tại, tuổi còn trẻ liền chết non.

Sau đó lập cháu đích tôn năm tuổi lên kế vị, tả tướng phụ chính, quản lý chung các loại quan lại, đại chính vương triều liền rơi vào thời kì đen tối nhất trong vòng hai năm. Chẳng những dân chúng phải chịu khổ, loạn phiên vương, hoàng thất nhiều người cũng bị giết hại. Một vị hoàng tử khác của Trương Thái Hậu cũng bị chết trong trận rung chuyển này.

Đoan Vương Triệu Nghị phản công kinh thành diệt trừ gian thần, giúp đỡ xã tắc, Trương Thái Hậu có ý định lập An Vương làm hoàng đế, nhưng vì Triệu Nghị quá cường thế, bà ta cũng chỉ đành thỏa hiệp. Cho nên, hiện giờ, An Vương Triệu Tuy chính là uy hiếp lớn nhất của Triệu Nghị.

Có Thái Hậu chống lưng, hoàng thất tông thất đối An Vương rất là tôn sùng, lại thân thiết với nhiều quan lại trong triều, mối lo này rất là lớn mạnh.

Cảnh Đế Triệu Nghị đối toàn bộ hoàng thất mà nói, hẳn chính là một đóa hoa kì lạ trong rừng, cả người tài ba, mặc dù là quan hệ huyết thống, cũng là kính sợ có thừa mà thân thiết là không đủ.

Triệu Tuy năm vừa rồi mới tròn hai mươi, cũng đã lộ ra một hương vị cáo già khôn khéo. Trước mặt bọn họ luôn cười đến ôn hòa vô hại, càng là như vậy, Tô Mạch càng là cảm thấy sơn tóc gáy.

Tô Dự nói: "Gia huynh thân thể ốm bệnh nhẹ, kỵ rượu, nếu An Vương điện hạ không chê, tại hạ liền tiếp rượu với ngài?".

Triệu Tuy cũng không ý vào thân phận mà làm khó hắn, chỉ nói: "Đại thể từ nên bảo trọng thân thể."

Tô Mạch âm thầm hít vào một hơi. Người này tâm tư sâu sắc, không phải tiểu nhân như nàng có thể giao thiệp được. Đối với phương thức xã giao, Tô Mạch cực kì an phận đứng ở vị trí của mình, nếu ai quá nhiệt tình nàng cũng chỉ có thể dùng lạnh lùng đáp lại. Ai biết người nào đó khuôn mặt tươi cười

không giấu con dao nhỏ thọc sau lưng mình một cái.

Trong triều đình, chuyện mượn đao giết người nàng đã nghe nói quá nhiều, tất nhiên là phải tránh. May mắn là sắc trời đã muộn, không thể trì hoãn lâu, đoàn người sôi nổi vào kinh thành. Hai mươi vạn đại quân đóng tại vùng phụ cận kinh thành.

Cảnh Đế muốn khao thưởng tam quân, cho phép những tướng lĩnh cùng binh sĩ sống tại kinh thành có thể trở về nhà nghỉ tạm ít hôm.

Tô Mạch và Tô Dữ, hai huynh đệ được sắp xếp ở viện tiền tấu Trương Nam. Trương Thi tự mình đưa bọn họ đến. Khi vừa vào cửa, Tô Mạch còn định mời Trương Thi vào ngồi, Tô Dữ lại rất sáng khoái mà tiễn khách.

“Sắc trời đã tối, Trương đại phu mời trở về thôi, ngày khác huynh đệ chúng ta ắt tới cửa bái tạ.”

Trương Thi chân trước vừa bước vào cửa viện tiền tấu, nghe thấy lời này liền rút trở lại, liền tiện tay đưa phương thuốc của Tô Mạch cho Tô Dữ, “Ta đây đi trước.”

Tô Mạch hận không thể đem thẳng này đập lên tường, ngay lập tức nàng liền đi theo Trương Thi vài bước, “Xá đệ không hiểu chuyện, người chó nên đa tâm”

Trương Thi quay đầu lại mỉm cười nhìn Tô Mạch, “Đại công tử, thân phận các người đặc thù, nếu có quan viên đến thăm, tránh được nên tránh. Nhị công tử cũng là suy nghĩ vì ta, không muốn cuốn ta vòng xoáy thị phi này”. Hiện tại Hoàng Thượng an trí chất tử còn chưa rõ ràng. Kết giao quá sâu cũng là không thoả đáng.

Trương Thi xoay người lên ngựa, lại hướng Tô Dữ ở hành lang chấp tay, giục ngựa mà đi.

Tô Dữ nhìn theo Trương Thi, đi đến trước mặt Tô Mạch nói: “Tình huống ở nơi này như thế nào chúng ta còn chưa lắm rõ, tuy tiện mời khách nhân vào, sợ mất lễ nghĩa.”

Tô Mạch nhú mày, Tô Dữ khi nào trở nên lời đời như vậy?

Tô Dữ cũng nhướng mi, chẳng lẽ để hắn đi vào tiếp tục cùng người “Khanh khanh ta ta”?

Tìm kiếm với từ khoá: 3 thành viên đã gửi lời cảm ơn NgaNgaHn về bài viết trên: maiphuong2408, tlam0212, xuanthoathoaxuan

Hôm nay, 05:25 NgaNgaHn Thành viên cấp 2 Ngày tham gia: 01.02.2015, 05:20

Tuổi: 28 Re: [Cổ đại] Diệu cốt sinh hương - Ca Sơ - Điểm: 62 OFFLINE sinh nhật diễn đàn ở HÀ NỘI - ĐÀ NẴNG - TP.HCM (Đến là có QUÀ TO) Chương 22

Mỗi phiên vương ở kinh thành đều có nơi phụ trách chuyên môn cùng với viện tiền tấu trung ương. Quan lại của phiên vương ở kinh thành hầu như đều ở viện tiền tấu, hai vị chất tử phủ Trương Nam vương đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thời kì nguyên đế cai trị, phiên vương cường thế, viện tiền tấu ở kinh thành hoành hành ngang ngược. Ngay sau khi Cảnh Đế đăng cơ, việc đầu tiên chính là đem viện tiền tấu sửa trị lần lượt, bây giờ quan lại viện tiền tấu đã không còn là thân tín của Trương Nam vương phái đến mà là quan lại do Cảnh Đế tuyển chọn.

Quan tiền tấu Lý Ký đã dọn dẹp hai sân thật tốt chào đón hai vị thế tử vào ở.

Viện tiền tấu có năm khuôn viên lớn và đại viện Trương Nam nơi trọng thần hồi kinh báo cáo công tác. Những năm nguyên đế, viện tiền tấu tự tiện xây dựng thêm nhiều phòng ốc, viện tiền tấu Trương Nam lại có thêm hai biệt viện mới nhưng mà còn chưa kịp sử dụng thời thế liền thay đổi. Hiện giờ lại đúng lúc hai vị thế tử vào kinh thường trú. Hai cái sân viện này ở đúng hai bên hoa viên, một cái nằm phía đông, một cái nằm phía tây. Ba người mới vừa tiến hoa viên, thì nghe thấy những bước chân nhỏ nhẹ, hai thiếu nữ mặt mày yếu điệu cầm đèn lồng trong bóng đêm đi đến. Tuy rằng trời cũng không quá tối nhưng cũng không nhìn rõ lắm, song ngay từ ánh mắt đầu tiên Tô Mạch liền nhận ra hai người này, đây không phải là hai thị thiếp của Tô Dữ: Trương thị và Từ thị hay sao?

Địa vị của hai người này cũng không đơn giản. Trương thị mặt ngọc mày ngài này chính là nữ nhi thứ xuất của Võ bình hầu, tính ra cũng là biểu muội của Tô Mạch, mà vị kia, Từ thị tính tình mềm mại từ ái chính là cháu gái của Trương Nam Vương phi Từ thị, con gái của thương nhân, cũng là biểu muội của Tô Dữ.

Tô Dữ mười lăm tuổi nạp thiếp, hẳn nạp biểu muội thứ xuất hoa dung nguyệt thẹn nhà nàng. Tô Mạch nàng đây đến nay cũng chỉ có một nha đầu thông phòng là Hiểu Nguyệt. Đơn cử từ việc này, Lý Ký có thể nhìn ra thế tử nào thân phận bên nặng bên nhẹ.

Theo lẽ thường, phía đông dành cho người có vị trí cao hơn, do đó dành cho chính vị đích trưởng tử nhưng vào ngày hai vị thị thiếp này vào kinh liền chiếm viện phía đông. Lý Ký cũng không có nhiều cản trở, cứ để thuận theo tự nhiên. Tuy rằng Lý Ký là quan lại do triều đình bổ nhiệm, nhưng mà tục ngữ có câu nhập gia tùy tục, ngay cả Võ bình hầu cũng không quan tâm đến cháu ngoại trai Tô Mạch này, thì hẳn Lý Ký cũng không nghịch ý hai vị cầm quyền giả ý Trương Nam.

Ngô thị và Từ thị song song tiến lên hành lễ, một người đo đắn, một người hoa phục nhẹ nhàng, đều là trang phục mới may của mùa hè. Tự đáy lòng Tô

Mạch không thể không khen ngợi một câu "Đệ đệ hào phúc khí."

Tô Dự mặt trầm như nước, chỉ nhìn nàng một cái, sau đó không hé răng.

Nhưng Ngô Xảo Ngọc lại hướng Tô Mạch vén áo thi lễ, thân thiết kêu một tiếng, "Biểu ca, đi đường tàu xe mệt nhọc, vất vả. Xảo Ngọc đã chuẩn bị chu toàn, để biểu cả được nghỉ ngơi thoải mái!"

Ngô Xảo Ngọc này tuy rằng là bà con xa với Tô Mạch nhưng hơn một năm nay ở phủ Tương Nam vương, bọn họ cũng không nói với nhau quá mười câu. Nhớ ngày mà Tô Mạch chịu sự đối xử rét lạnh của vương phủ, toàn vương phủ tất cả người trên kẻ dưới đều ước gì cùng nàng phỉ sạch quan hệ. Người duy nhất có thể dựa vào là nhà ngoại của mẫu phi- Vô bình hầu nhưng họ cũng xem nàng người không tồn tại. Tất cả đều đem mọi sự săn sóc quan tâm dâng lên người Tô Dự.

Ngô Xảo Ngọc vì muốn tạo niềm vui cho vị vương phi thảo mai kia, cho nên đối với Tô Mạch tránh còn không kịp nữa là. Đây là lần đầu tiên trước mặt người khác, nàng ta lấy lễ mà đối đãi với Tô Mạch.

Tô Mạch nhìn đến buồn cười, trên mặt vẫn tỏ vẻ trầm ổn, "Đa tạ ý tốt của biểu muội. Một thân phong trần, vì huynh cần phải về phòng rửa mặt sau đó nghỉ ngơi."

Ngô Xảo Ngọc rất rõ tình cảnh hiện tại. Mặc dù Từ thị và Trương thị đều là nữ nhi thứ xuất, nhưng cũng không phải không có khả năng sắp lập làm thế tử phi, vì hai nhà đều không có nữ nhi con vợ cả. Các nàng đều trông đợi vào quan hệ nhà mẹ đẻ để có thể thuận lợi ngồi lên vị trí thế tử phi phủ Tương Nam vương.

Khi ở Tương Nam, Từ vương phi hiển nhiên là giúp đỡ cháu gái nhà mình. Mà nay ở kinh thành xa xôi, Từ Vương phi muốn nhúng tay cũng là chuyện ngoài tầm với, nếu Ngô Xảo Ngọc có thể nhận được trợ giúp của thế tử biểu ca Tô Mạch thì phần thắng cũng nhiều hơn một phần.

Tô Mạch chán ghét nhất là nội trạch lục đục với nhau, tất nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện giúp biểu muội này đi thừa nược đục thả câu.

Nhưng Ngô Xảo Ngọc hiển nhiên không phải người dễ dàng từ bỏ, "Biểu ca, nếu ca mệt mỏi, ta kêu Bình Nhi đưa chút trà bánh mang đến viện của ca. Biểu ca nhất định phải bảo trọng thân thể."

Săn sóc chu toàn như vậy đúng là một cô nương hiểu lòng người nha! Tô Mạch đành khách khí đa tạ nàng ta, sau đó đi về phía Tây Sương viện.

Trước kia Tô Mạch cảm thấy cái thằng đệ đệ này lúc nào cũng như ông cụ non lạnh lùng chẳng phù hợp với tuổi, hiện giờ nàng lại có một loại cảm xúc khác với cái tính tình của hắn.

Tô Mạch thương cảm trấn an hắn: "Đệ cũng không cần phải cảm thấy ngượng ngùng, Lý Ký cũng nói đồng uyển khá lớn, các người một nhà ba người, cũng không thể để hai nàng thiếp của người ở cái viện kia, nếu không lại làm âm ỉ long trời lở đất ấy à..."

Không nghĩ tới Tô Dự lại đáp lại nàng: "Ta ở Đông uyển là chuyện đương nhiên, huynh trưởng không cần lo lắng."

Tô Mạch một hơi liền bị đè nén ở ngực, thằng này rốt cuộc là ý gì hả?

Tô Mạch bước chân nhanh hơn, Tô Dự lại bước xuống một bước, tiếp tục nói: "Kinh thành là nơi ngựa hổ tàng long, ta giúp huynh trưởng chấn đao chấn thương, chẳng phải huynh trưởng nên cảm tạ ta sao?"

Tô Mạch dưới chân cứng lại, được tiện nghi còn khỏe mã, thằng này đúng là cực kỳ vô sỉ mà.

Tô Dự đối với hành vi cầm giận của nàng chỉ tỏ vẻ vô tâm thờ ơ, ngược lại sắc mặt lạnh nhạt tiếp tục khuyên nhủ: "Hiện giờ người một mình ở kinh thành, nên nạp hai phòng thiếp thất hầu hạ mới phải"

"Chuyện của vi huynh, huynh đều có chủ trương."

Nạp thiếp cái gì, để các nàng tới đâm thủng tầng giấy cuối cùng ở cửa sổ sao? Tuổi nàng ngày càng lớn, việc cấp bách chính là phải tìm một người thích hợp.

Việc tuyển người, Trương Thi là người thích hợp nhất. Người tính tình tốt, lại còn

cùng hoàng đế quan hệ thân cận, sự việc nếu bại lộ, còn có thể giúp nàng ngăn chặn.

Tô Mạch tưởng tượng quả là vô cùng tốt đẹp, Tô Dự liền đánh một đòn cảnh cáo nện xuống, "Có phải người coi trọng Trương Thi hay không?"

Huynh trưởng hắn trước nay ánh mắt luôn nhìn trắng ra như thế, người khác có thể nhìn không ra ý tứ của ca hắn, nhưng đệ đệ hắn đây nhìn tên kia mười sáu năm, nếu mà không nhìn ra ý tứ của hắn thì đúng là mắt mù luôn cho rồi.

Tô Mạch gạt cả mình, nuốt nước miếng,

"Người, người nói cái gì?"

Thế nhưng chốt dạ đến vậy?

Tô Dự mặt lạnh hơn, nói một lời thề son sắt mà: “Tô gia nam nhi chúng ta tuyệt đối không cho phép đoạn tụ!”

Vinh dự của gia tộc, Tô Dự thề phải bảo vệ.

Lưng Tô Mạch cảm thấy lạnh lẽo, “Đệ đệ, người nghĩ đi đâu vậy, ta đương nhiên không phải đoạn tụ, ha ha.”

Tô Dự không thèm đáp trả nàng nhưng vẫn nhắm mắt theo đuôi nàng vào Tây Sương viện.

Tây Sương viện không lớn, chính là một viện tâm thường gồm hai cái sân. Ngoại viện có hai nha đầu thô sử làm việc tạp dịch, thấy bọn họ đi đến, lập tức tiến lên quỳ lạy. Mà nội viện cũng chỉ có hai cái nha đầu, phụ trách việc ăn uống và cuộc sống hằng ngày của chủ tử.

Điều này so với hộ giàu có đãi ngộ còn kém xa, Tô Dự không chịu nổi phải nhũ mầy, “Nếu không, ta gửi thư về nhà để bọn họ phái mấy nha hoàn có năng lực đến đây hầu hạ huynh”.

Tô Mạch cẩn thận quan sát thái độ của Tô Dự, không phát hiện có gì khác thường, lúc này mới xua tay, đáp: “Nếu có người đến cũng không thật tình chăm sóc ta, không cần phải làm như vậy.”. Khó khăn lắm mới thoát khỏi vương phủ, nàng cũng không muốn từ ngàn dặm xa xôi còn có người đến quấy nhiễu.

Tô Dự thiếu chút nữa quên mất, lúc trước khi ở phủ Tương Nam vương, bên người Tô Mạch cũng chỉ có một bà vú và một nha đầu gọi là Hiểu Nguyệt, công việc trong viện đều là các nàng làm. Tuy rằng

vất vả nhưng đối với Tô Mạch hầu hạ cũng coi như tận tâm, cũng không có thượng vàng hạ cám lục đục với nhau, cuộc sống khi đó nhưng thật ra quá đơn giản an tĩnh.

Nếu như thật sự đem người phủ Tương Nam vương điều đến đây, ai biết lại sẽ có cái gì lệch lạc diễn ra.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Dự càng không được tốt. Duỗi tay sờ soạng thử cái bàn,

một phen đánh giá cũng không có hơi hám, mở ra chén trà, cũng là vừa rửa qua, thực sạch sẽ, đồ thử chén trà, nước hơi lạnh, chung quy là cũng tạm ổn.

Hai nha hoàn bên người trông cũng thanh tú xinh xắn, xấp xỉ tuổi Tô Mạch, hai nha đầu thô sử thì lớn hơn một chút. Bọn họ cúi đầu đứng trước mặt hắn cũng là cung kính thuận theo.

Tô Dự đem ly trà lạnh uống cạn, “Vậy ta đi đây. Người nghỉ ngơi sớm chút”.

Dứt lời đứng dậy, hắn cũng không quên cùng mấy người hạ nhân dặn dò một câu,

"Hầu hạ cẩn thận".

"Vâng, thiếu gia". Bốn giọng nói đồng thời đáp lại.

Tô Mạch nâng ly trà chỉ cảm thấy buồn cười. Sân viện của nàng mà thăng đệ này nó ra lệnh đến là tự nhiên.

Ban đêm, Triệu Nghị ngủ lại quân doanh, đến sáng sớm hôm sau mới hồi cung. Ngồi vào long ý, nhìn một chồng tấu chương thật dày, đột nhiên Triệu Nghị quay sang nói với thái giám tổng quản Lưu Đức Nguyên nói: “Tô Mạch thân mình không tốt, hẳn lại tham ăn, người kêu phòng bếp làm chút điểm tâm khẩu vị Tương Nam đưa qua đi.”

Lưu Đức Nguyên xem sắc mặt của chủ tử, sau đó đợi một lúc lâu cũng không nghe được phân phó khác, "Hồi Hoàng Thượng, vậy còn Tô nhị công tử thì sao?".

Cùng là Tương Nam vương thế tử, cũng không thể bên nặng bên nhẹ làm cho triều thần lại nhìn ra gió thổi cỏ lay để gây chuyện, về lâu về dài là không được tốt.

Triệu Nghị mí mắt cũng lười nhích, "Tô Dự không thích thức ăn, người tùy tiện đi nhà kho chọn một món cho hắn”.

Lưu Đức Nguyên nghe lệnh rồi đi.

Vì thế, Tô Mạch vừa rời giường thì thấy trong cung đưa tới điểm tâm tinh xảo. Mặt trên màu sắc và hoa văn thực đặc biệt, đó là miền đất Tương Nam với đầy cây cỏ và hoa dại.

"Bẩm công tử, tiểu công công mang đồ tới có nói, đây là Hoàng Thượng cố tình lệnh ngự trù làm điểm tâm Tương Nam.”

Hai nha hoàn nhìn hộp điểm tâm này đôi mắt tỏa sáng lấp lánh —— đây chính là tay nghề của Ngự Thiện Phòng, thức ăn như vậy, gia vị và nguyên liệu chính là cùng bá tánh bình dân hoàn toàn bất đồng.

Trông nét Tô Mạch đảo hai vòng, khỏe môi nhếch lên, nhắc hộp đồ ăn đi ra ngoài, mới đi tới cửa lại quay trở lại. Kêu hai nha hoàn cầm hộp đồ ăn đi

đổi cái vỏ, sau đó mới đi ra cửa.

Trương Thi chưa thành gia, hàng năm cũng ở bên ngoài, tuổi tuy đã lớn, lại vẫn chưa tự lập môn hộ, vẫn như cũ cùng cha mẹ huynh trưởng ở tại Trương phủ.

Tô Mạch vừa đến, trùng hợp nhìn thấy một phụ thân trung niên trang phục đồ thẩm từ Trương phủ đi tới, nghe khẩu khí của quản gia, người này chính là đến nhà làm mai.

Trương gia, ngoại trừ Trương Thi còn có một vị tiểu thư chưa lấy chồng gọi là Trương Dao, Tô Mạch nhìn không được hỏi quản gia nhiều một câu.

Quản gia biết ý đồ của Tô Mạch đến đâm ra vô cùng cung kính, tất nhiên là biết gì nói hết.

“Nhị công tử chưa cưới vợ, tam tiểu thư

làm sao có thể vượt mặt ca ca gả chồng trước. Nhị công tử vừa hồi kinh, phu nhân vẫn luôn nóng nảy, liền cần tập tranh đưa cho công tử lựa chọn Thiếu phu nhân.”

Tô Mạch đi đến nửa đường, Trương Thi đã đi tới đón. Hôm nay Trương Thi mặc chiếc áo gấm màu lam đơn giản, đầu đội kim quan lộ ra một cổ quý công tử hiển nhiên khí độ.

Tô Mạch đôi mắt cong cong, “Vừa gặp đã thấy, Trương huynh đúng là đáng vẻ đường đường.”

Trương Thi cười dẫn đường cho Tô Mạch.

Thời điểm mùa hè, giữa hồ có nhà thủy tạ cực kì thoải mái, gió lạnh thổi phát phơ, mẫn đường lá sen hương thơm tằm nhập vào tận đáy lòng, vô cùng thích ý.

Nhà thủy tạ này gọi là Thính Vũ Lâu, chính là Tàng Thư Lâu lớn nhất của Trương phủ. Sách đều vô cùng kì lạ, xây dựng ở giữa hồ là vô cùng thích hợp.

Gần cửa sổ có một án thư đặt một quyển sách thuốc viết tay được mở ra, mặt trên đè nặng một khối ngọc thạch, chắc là Trương Thi đang đọc dở biết Tô Mạch đến thăm cho nên ngừng ở chỗ này.

Bên cạnh sách thuốc có đặt một tập tranh,

Tô Mạch đem điểm tâm tặng cho Trương Thi, chính mình mở tập tranh ra, quả nhiên là bà mới đưa tới. Đông đảo mỹ nữ duyên dáng yêu kiều, vẽ rất có hồn, điều này chứng tỏ rằng đây chính là một họa sĩ tài nghệ cực kì cao siêu.

Trương Thi thấy nàng nhìn ngắm vô cùng nghiêm túc, không khỏi hài hước nói: “Đại công tử cũng chưa thành gia, không bằng tuyển một nàng? Đây đều là những vị danh môn khuê tú, tiểu thư tài mạo song toàn nổi tiếng trong kinh thành”.

Tô Mạch giả bộ một bộ dáng chính nhân quân tử, khép lại tập tranh nói: “Việc nhân duyên, ta thích thuận theo duyên phận. Có lẽ một ngày bỗng nhiên quay đầu, phát hiện người thích hợp làm bạn cả đời lại là người ở ngay cạnh mình, cái loại cảm giác này mới mỹ diệu.”

Tô Mạch kỳ thật càng muốn nói, tập tranh này sao có thể xem làm thật! bút pháp của họa sĩ vừa thấy là có thể đem Đông Thi vẽ ra được cả phong vận của Tây Thi. Chỉ có thể lừa gạt Trương Thi hiển lãnh chứ làm sao có thể qua mắt được mắt nàng.

Trương Thi nghĩ nghĩ, khoe miệng tràn ra một nụ cười, “Đúng vậy.”

“Trương huynh, ta biết một vị cô nương, dịu dàng hiền lương, đáng tiếc nàng hiện giờ không ở kinh thành.”

Đây là lần thứ hai Tô Mạch nói lời này với Trương Thi, Trương Thi vẫn hơi xấu hổ nhưng cũng nể tình nói: "Người đại công tử coi trọng nhất định có chỗ hơn người. Nếu có duyên, Trương mỗ nhất định phải gặp mặt".

Tô Mạch tận lực ngăn chặn khoe miệng giờ lên độ cong, nhiệt tình mà tiếp đón Trương Thi ăn điểm tâm, “Đây là bánh hoa quế Trương Nam, huynh nếm thử xem hhahaha”.

Trương Thi cắn một miếng, mềm mại ngon miệng, không phải là điểm tâm Trương Nam hẳn đã từng ăn có hương vị ngọt lịm mà điểm tâm này có vị nhàn nhạt, người làm bánh chính là cắt nát quả hạnh, vẫn còn nguyên tư vị, đúng là không tồi.

“Huynh thấy sao?” Tô Mạch cũng không thích ăn đồ ngọt, cho nên nghe nha hoàn nói là điểm tâm vị Trương Nam, nàng liền không có hứng thú, nhưng mang đến mượn hoa hiến Phật vẫn là không tồi, dù sao cũng là tay nghề ngự trù.

"Rất ngon! Ta còn không biết trong kinh thành có người có thể làm ra điểm tâm hương vị Trương Nam".

Tô Mạch ý cười càng đậm. Trương Thi và Triệu Nghị thân thiết như vậy mà ăn lại không biết là Ngự Thiện Phòng làm, nàng liền yên tâm. May mắn khi ra cửa thay đổi cái hộp đựng đồ ăn, cho nên vừa nhìn thấy không ai có thể nghĩ là thức ăn do ngự trù trong cung làm.

"Ta còn sợ lần đầu tiên làm không hợp khẩu vị của huynh, thật may là huynh thích".

Tô Mạch mặt dày vô sỉ nói, về mặt tỏ vẻ mang một bộ dáng cực kì bình tĩnh.

Trương Thi kinh ngạc, “Đây là người làm?”

Trưởng tử con vợ cả Trương Nam vương làm sao lại đi làm điểm tâm?

Tô Mạch cũng cảm thấy da đầu căng cứng, không chút để ý mà tiếp tục lấp liếm, “Ta có một nha hoàn gọi Hiểu Nguyệt, cùng nhau lớn lên, khi ta còn bé không có bạn chơi, thỉnh thoảng cùng nàng học một vài chuyện lật vát...”.

Như vậy về sau nếu nàng có làm chuyện gì không hợp lý có thể lấy chuyện này ra giải thích.

Trương Thi biết Tô Mạch ở phủ Trương Nam vương phải chịu nhiều ghê lạnh, một vị thế tử tốt như vậy lại phải chơi cùng tiểu nha hoàn học làm điểm tâm cũng thật đủ chua xót. Trương Thi là người tính tình ôn hậu như vậy, hiển nhiên sẽ không đi bóc lột vết sẹo của Tô Mạch. Hắn nhìn trong mắt Tô Mạch cũng không thấy tia đau lòng ngược lại nhìn không được sinh ra vài phần thương tiếc.

Hai người thường thức lẫn nhau thẳng cho gần tới buổi trưa.

Trương Thi cũng chuẩn bị mời Tô Mạch ở lại ăn cơm. Tô Dự lại không được mời cũng đến, đương nhiên, Tô Dự cũng mang theo quà biếu, đó là một quyển y thư viết tay, đều là những phương pháp chữa bệnh kì diệu khó có được trong dân gian. Trương Thi vừa nhìn thấy thì khó có thể rời mắt được.

Tô Mạch liếc Tô Dự nhàn nhạt một cái,

"Quyển sách này người lấy được từ đâu?".

Trên mặt Tô Dự trầm tĩnh không gợn sóng, trong lòng thì huyết vũ tinh phong. Hắn chỉ tham ngủ một lát, vừa mới rời giường thì biết Tô Mạch tới tìm Trương Thi, chẳng lẽ hắn nói những điều tối hôm qua đều vô ích sao?

“Trương đại phu, gia huynh còn cần uống thuốc, ta phải đưa hắn trở về.”

Lúc này Trương Thi mới từ sách y ngẩng đầu lên, xấu hổ mà vượt thái dương, “Thực xin lỗi, ta quên mất việc này. Đúng rồi ta lại viết một phương thuốc khai thực. Đại công tử có thể tâm bổ thật tốt”. Thân thể gầy yếu đơn bạc như vậy mà lại là con cháu vương phủ, thật đúng là khiến người ta phải than thở.

Tô Dự nhìn Trương Thi viết nhanh một phương thuốc, nét mực vừa khô, liền cuộn lại, “Trương đại phu xin dừng bước, sách y này khó mà có được, huynh đệ chúng ta không quấy rầy huynh nghiên cứu.”

Dứt lời chấp tay, lùi kéo Tô Mạch rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Mỗi phiên vương ở kinh thành đều có nơi phụ trách chuyên môn cùng với viện tiến tấu trung ương. Quan lại của phiên vương ở kinh thành hầu như đều ở viện tiến tấu, hai vị chất tử phủ Trương Nam vương đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thời kì nguyên đế cai trị, phiên vương cường thế, viện tiến tấu ở kinh thành hoành hành ngang ngược. Ngay sau khi Cảnh Đế đăng cơ, việc đầu tiên chính là đem viện tiến tấu sửa trị lần lượt, bây giờ quan lại viện tiến tấu đã không còn là thân tín của Trương Nam vương phái đến mà là quan lại do Cảnh Đế tuyển chọn.

Quan tiến tấu Lý Ký đã dọn dẹp hai sân thật tốt chào đón hai vị thế tử vào ở.

Viện tiến tấu có năm khuôn viên lớn và đại viện Trương Nam vương nơi trọng thần hồi kinh báo cáo công tác. Những năm nguyên đế, viện tiến tấu tự tiện xây dựng thêm nhiều phòng ốc, viện tiến tấu Trương Nam vương lại có thêm hai biệt viện mới nhưng mà còn chưa kịp sử dụng thời thế liền thay đổi. Hiện giờ lại đúng lúc hai vị thế tử vào kinh thường trú. Hai cái sân viện này ở đúng hai bên hoa viên, một cái nằm phía đông, một cái nằm phía tây. Ba người mới vừa tiến hoa viên, thì nghe thấy những bước chân nhỏ nhẹ, hai thiếu nữ mặt mày yếu điệu cầm đèn lồng trong bóng đêm đi đến. Tuy rằng trời cũng không quá tối nhưng cũng không nhìn rõ lắm, song ngay từ ánh mắt đầu tiên Tô Mạch liền nhận ra hai người này, đây không phải là hai thị thiếp của Tô Dự: Trương thị và Từ thị hay sao?

Địa vị của hai người này cũng không đơn giản. Trương thị mặt ngọc mày ngài này chính là nữ nhi thứ xuất của Võ bình hầu, tính ra cũng là biểu muội của Tô Mạch, mà vị kia, Từ thị tính tình mềm mại từ ái chính là cháu gái của Trương Nam Vương phi Từ thị, con gái của thương nhân, cũng là biểu muội của Tô Dự.

Tô Dự mười lăm tuổi nạp thiếp, hẳn nạp biểu muội thứ xuất hoa dung nguyệt then nhà nàng. Tô Mạch nàng đây đến nay cũng chỉ có một nha đầu thông phòng là Hiểu Nguyệt. Đơn cử từ việc này, Lý Ký có thể nhìn ra thế tử nào thân phận bên nặng bên nhẹ.

Theo lẽ thường, phía đông dành cho người có vị trí cao hơn, do đó dành cho chính vị đích trưởng tử nhưng vào ngày hai vị thiếp này vào kinh liên chiếm viện phía đông. Lý Ký cũng không có nhiều cản trở, cứ để thuận theo tự nhiên. Tuy rằng Lý Ký là quan lại do triều đình bổ nhiệm, nhưng mà tục ngữ có câu nhập gia tùy tục, ngay cả Võ bình hầu cũng không quan tâm đến cháu ngoại trai Tô Mạch này, thì hẳn Lý Ký cũng không nghịch ý hai vị cầm quyền giả ý Trương Nam.

Ngô thị và Từ thị song song tiến lên hành lễ, một người đồ thăm, một người hoa phục nhẹ nhàng, đều là trang phục mới may của mùa hè. Tự đáy lòng Tô Mạch không thể không khen ngợi một câu "Đệ đệ hảo phúc khí."

Tô Dự mặt trầm như nước, chỉ nhìn nàng một cái, sau đó không hé răng.

Nhưng Ngô Xảo Ngọc lại hướng Tô Mạch vén áo thi lễ, thân thiết kêu một tiếng, "Biểu ca, đi đường tàu xe mệt nhọc, vất vả. Xảo Ngọc đã chuẩn bị chu toàn, để biểu cả được nghỉ ngơi thoải mái!"

Ngô Xảo Ngọc này tuy rằng là bà con xa với Tô Mạch nhưng hơn một năm nay ở phủ Trương Nam vương, bọn họ cũng không nói với nhau quá mười câu. Nhớ ngày mà Tô Mạch chịu sự đối xử rét lạnh của vương phủ, toàn vương phủ tất cả người trên kẻ dưới đều ước gì cùng nàng phui sạch quan hệ. Người duy nhất có thể dựa vào là nhà ngoại của mẫu phi- Võ bình hầu nhưng họ cũng xem nàng người không tồn tại. Tất cả đều đem mọi sự sẵn sàng quan tâm dâng lên người Tô Dự.

Ngô Xảo Ngọc vì muốn tạo niềm vui cho vị vương phi thảo mai kia, cho nên đối với Tô Mạch tránh còn không kịp nữa là. Đây là lần đầu tiên trước mặt người khác, nàng ta lấy lễ mà đối đãi với Tô Mạch.

Tô Mạch nhìn đến buồn cười, trên mặt vẫn tỏ vẻ trầm ổn, "Đa tạ ý tốt của biểu muội. Một thân phong trần, vì huynh cần phải về phòng rửa mặt sau đó nghỉ ngơi."

Ngô Xảo Ngọc rất rõ tình cảnh hiện tại. Mặc dù Từ thị và Trương thị đều là nữ nhi thứ xuất, nhưng cũng không phải không có khả năng sắp lập làm thế tử phi, vì hai nhà đều không có nữ nhi con vợ cả. Các nàng đều trông đợi vào quan hệ nhà mẹ đẻ để có thể thuận lợi ngồi lên vị trí thế tử phi phủ Trương Nam vương.

Khi ở Trương Nam, Từ vương phi hiển nhiên là giúp đỡ cháu gái nhà mình. Mà nay ở kinh thành xa xôi, Từ Vương phi muốn nhúng tay cũng là chuyện ngoài tầm với, nếu Ngô Xảo Ngọc có thể nhận được trợ giúp của thế tử biểu ca Tô Mạch thì phần thắng cũng nhiều hơn một phần.

Tô Mạch chán ghét nhất là nội trạch lục đục với nhau, tất nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện giúp biểu muội này đi thừa nước đục thả câu.

Nhưng Ngô Xảo Ngọc hiển nhiên không phải người dễ dàng từ bỏ, "Biểu ca, nếu ca mệt mỏi, ta kêu Bình Nhi đưa chút trà bánh mang đến viện của ca. Biểu ca nhất định phải bảo trọng thân thể."

Sẵn sóc chu toàn như vậy đúng là một cô nương hiểu lòng người nha! Tô Mạch đành khách khí đa tạ nàng ta, sau đó đi về phía Tây Suong viện.

Trước kia Tô Mạch cảm thấy cái thẳng đệ đệ này lúc nào cũng như ông cụ non lạnh lùng chẳng phù hợp với tuổi, hiện giờ nàng lại có một loại cảm xúc khác với cái tính tình của hắn.

Tô Mạch thương cảm trấn an hắn: "Đệ cũng không cần phải cảm thấy ngượng ngùng, Lý Ký cũng nói đông uyển khá lớn, các người một nhà ba người, cũng không thể để hai nàng thiếp của người ở cái viện kia, nếu không lại làm âm ỉ long trời lở đất ấy à..."

Không nghĩ tới Tô Dự lại đáp lại nàng: "Ta ở Đông uyển là chuyện đương nhiên, huynh trưởng không cần lo lắng."

Tô Mạch một hơi liền bị đè nén ở ngực, thẳng này rốt cuộc là ý gì hả?

Tô Mạch bước chân nhanh hơn, Tô Dự lại bước xuống một bước, tiếp tục nói: "Kinh thành là nơi ngọa hổ tàng long, ta giúp huynh trưởng chấn đao chấn thương, chẳng phải huynh trưởng nên cảm tạ ta sao?"

Tô Mạch dưới chân cứng lại, được tiện nghi còn khỏe mã, thẳng này đúng là cực kì vô sỉ mà.

Tô Dự đối với hành vi cảm giận của nàng chỉ tỏ vẻ vô tâm thờ ơ, ngược lại sắc mặt lạnh nhạt tiếp tục khuyên nhủ: "Hiện giờ người một mình ở kinh thành, nên nạp hai phòng thiếp thất hầu hạ mới phải"

"Chuyện của vị huynh, huynh đều có chủ trương."

Nạp thiếp cái gì, để các nàng tới đâm thủng tầng giấy cuối cùng ở cửa sổ sao? Tuổi nàng ngày càng lớn, việc cấp bách chính là phải tìm một người thích hợp.

Việc tuyển người, Trương Thị là người thích hợp nhất. Người tính tình tốt, lại còn

cùng hoàng đế quan hệ thân cận, sự việc nếu bại lộ, còn có thể giúp nàng ngăn chặn.

Tô Mạch tưởng tượng quả là vô cùng tốt đẹp, Tô Dự liền đánh một đòn cảnh cáo nện xuống, “Có phải ngươi coi trọng Trương Thi hay không?”.

Huynh trưởng hẳn trước nay ánh mắt luôn nhìn trắng ra như thế, người khác có thể nhìn không ra ý tứ của ca hần, nhưng đệ đệ hẳn đây nhìn tên kia mười sáu năm, nếu mà không nhìn ra ý tứ của hần thì đúng là mắt mù luôn cho rồi.

Tô Mạch giặt cả mình, nuốt nước miếng,

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Thế nhưng chốt dạ đến vậy?

Tô Dự mặt lạnh hơn, nói một lời thề son sắt mà: “Tô gia nam nhi chúng ta tuyệt đối không cho phép đoạn tụ!”

Vinh dự của gia tộc, Tô Dự thề phải bảo vệ.

Lung Tô Mạch cảm thấy lạnh lẽo, “Đệ đệ, ngươi nghĩ đi đâu vậy, ta đương nhiên không phải đoạn tụ, ha ha.....”

Tô Dự không thèm đáp trả nàng nhưng vẫn nhắm mắt theo đuôi nàng vào Tây Sương viện.

Tây Sương viện không lớn, chính là một viện tâm thưong gồm hai cái sân. Ngoại viện có hai nha đầu thô sử làm việc tạp dịch, thấy bọn họ đi đến, lập tức tiến lên quỳ lạy. Mà nội viện cũng chỉ có hai cái nha đầu, phụ trách việc ăn uống và cuộc sống hàng ngày của chủ tử.

Điều này so với hộ giàu có đại ngộ còn kém xa, Tô Dự không chịu nổi phải nhủ mảy, “Nếu không, ta gửi thư về nhà để bọn họ phái mấy nha hoàn có năng lực đến đây hầu hạ huynh”.

Tô Mạch cẩn thận quan sát thái độ của Tô Dự, không phát hiện có gì khác thường, lúc này mới xua tay, đáp: “Nếu có người đến cũng không thật tình chăm sóc ta, không cần phải làm như vậy”. Khó khăn lắm mới thoát khỏi vương phủ, nàng cũng không muốn từ ngàn dặm xa xôi còn có người đến quản thúc.

Tô Dự thiếu chút nữa quên mất, lúc trước khi ở phủ Tương Nam vương, bên người Tô Mạch cũng chỉ có một bà vú và một nha đầu gọi là Hiểu Nguyệt, công việc trong viện đều là các nàng làm. Tuy rằng

vất vả nhưng đối với Tô Mạch hầu hạ cũng coi như tận tâm, cũng không có thượng vàng hạ cám lục đục với nhau, cuộc sống khi đó nhưng thật ra quá đơn giản an tĩnh.

Nếu như thật sự đem người phủ Tương Nam vương điều đến đây, ai biết lại sẽ có cái gì lệch lạc diễn ra.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Dự càng không được tốt. Duỗi tay sờ soạng thử cái bàn,

một phen đánh giá cũng không có hơi hám, mở ra chén trà, cũng là vừa rửa qua, thực sạch sẽ, đồ thử chén trà, nước hơi lạnh, chung quy là cũng tạm ổn.

Hai nha hoàn bên người trông cũng thanh tú xinh xắn, xấp xỉ tuổi Tô Mạch, hai nha đầu thô sử thì lớn hơn một chút. Bọn họ cúi đầu đứng trước mặt hần cũng là cung kính thuận theo.

Tô Dự đem ly trà lạnh uống cạn, “Vậy ta đi đây. Ngươi nghỉ ngơi sớm chút”.

Dứt lời đứng dậy, hần cũng không quên cùng mấy người hạ nhân dặn dò một câu,

"Hầu hạ cẩn thận".

"Vâng, thiếu gia". Bốn giọng nói đồng thời đáp lại.

Tô Mạch nâng ly trà chỉ cảm thấy buồn cười. Sân viện của nàng mà thẳng đệ này nó ra lệnh đến là tự nhiên.

Ban đêm, Triệu Nghị ngủ lại quân doanh, đến sáng sớm hôm sau mới hồi cung. Ngồi vào long ý, nhìn một chồng tấu chương thật dày, đột nhiên Triệu Nghị quay sang nói với thái giám tổng quản Lưu Đức Nguyên nói: “Tô Mạch thân mình không tốt, hẳn lại tham ăn, ngươi kêu phòng bếp làm chút điểm tâm khẩu vị Tương Nam đưa qua đi.”

Lưu Đức Nguyên xem sắc mặt của chủ tử, sau đó đợi một lúc lâu cũng không nghe được phản phó khác, "Hồi Hoàng Thượng, vậy còn Tô nhị công tử thì sao?".

Cùng là Tương Nam vương thế tử, cũng không thể bên nặng bên nhẹ làm cho triều thần lại nhìn ra gió thổi cỏ lay để gây chuyện, về lâu về dài là không được tốt.

Triệu Nghị mí mắt cũng lười nhích, "Tô Dự không thích thức ăn, ngươi tùy tiện đi nhà kho chọn một món cho hần".

Lưu Đức Nguyên nghe lệnh rồi đi.

Vì thế, Tô Mạch vừa rời giường thì thấy trong cung đưa tới điểm tâm tinh xảo. Mặt trên màu sắc và hoa văn thực đặc biệt, đó là miền đất Tương Nam với đầy cây cỏ và hoa đại.

"Bẩm công tử, tiểu công công mang đồ tới có nói, đây là Hoàng Thượng cố tình lệnh ngự trù làm điểm tâm Tương Nam"

Hai nha hoàn nhìn hộp điểm tâm này đôi mắt tỏa sáng lấp lánh —— đây chính là tay nghề của Ngự Thiện Phòng, thức ăn như vậy, gia vị và nguyên liệu chính là cùng bá tánh bình dân hoàn toàn bất đồng.

Tròng mắt Tô Mạch đảo hai vòng, khoe môi nhếch lên, nhắc hộp đồ ăn đi ra ngoài, mới đi tới cửa lại quay trở lại. Kêu hai nha hoàn cầm hộp đồ ăn đi đổi cái vỏ, sau đó mới đi ra cửa.

Trương Thi chưa thành gia, hàng năm cũng ở bên ngoài, tuổi tuy đã lớn, lại vẫn chưa tự lập môn hộ, vẫn như cũ cùng cha mẹ huynh trưởng ở tại Trương phủ.

Tô Mạch vừa đến, trùng hợp nhìn thấy một phụ thân trung niên trang phục đồ thảm từ Trương phủ đi tới, nghe khẩu khí của quản gia, người này chính là đến nhà làm mai.

Trương gia, ngoại trừ Trương Thi còn có một vị tiểu thư chưa lấy chồng gọi là Trương Dao, Tô Mạch nhìn không được hỏi quản gia nhiều một câu.

Quản gia biết ý đồ của Tô Mạch đến đâm ra vô cùng cung kính, tất nhiên là biết gì nói hết.

"Nhị công tử chưa cưới vợ, tam tiểu thư

làm sao có thể vượt mặt ca ca gã chồng trước. Nhị công tử vừa hỏi kinh, phu nhân vẫn luôn nóng nảy, liền cần tập tranh đưa cho công tử lựa chọn Thiếu phu nhân."

Tô Mạch đi đến nửa đường, Trương Thi đã đi tới đón. Hôm nay Trương Thi mặc chiếc áo gấm màu lam đơn giản, đầu đội kim quan lộ ra một cổ quý công tử hiển nhiên khí độ.

Tô Mạch đôi mắt cong cong, "Vừa gặp đã thấy, Trương huynh đứng là đáng vẻ đường đường."

Trương Thi cười dẫn đường cho Tô Mạch.

Thời điểm mùa hè, giữa hồ có nhà thủy tạ cực kì thoải mái, gió lạnh thổi phát phơ, mằn đường lá sen hương thơm tằm nhập vào tận đáy lòng, vô cùng thích ý.

Nhà thủy tạ này gọi là Thính Vũ Lâu, chính là Tàng Thư Lâu lớn nhất của Trương phủ. Sách đều vô cùng kì lạ, xây dựng ở giữa hồ là vô cùng thích hợp.

Gần cửa sổ có một án thư đặt một quyển sách thuốc viết tay được mở ra, mặt trên đè nặng một khối ngọc thạch, chắc là Trương Thi đang đọc dở biết Tô Mạch đến thăm cho nên ngừng ở chỗ này.

Bên cạnh sách thuốc có đặt một tập tranh,

Tô Mạch đem điểm tâm tặng cho Trương Thi, chính mình mở tập tranh ra, quả nhiên là bà mới đưa tới. Đồng đảo mỹ nữ duyên dáng yêu kiều, vẽ rất có hồn, điều này chứng tỏ rằng đây chính là một họa sĩ tài nghệ cực kì cao siêu.

Trương Thi thấy nàng nhìn ngắm vô cùng nghiêm túc, không khỏi hài hước nói: "Đại công tử cũng chưa thành gia, không bằng tuyển một nàng? Đây đều là những vị danh môn khuê tú, tiểu thư tài mạo song toàn nổi tiếng trong kinh thành".

Tô Mạch giả bộ một bộ dáng chính nhân quân tử, khép lại tập tranh nói: "Việc nhân duyên, ta thích thuận theo duyên phận. Có lẽ một ngày bỗng nhiên quay đầu, phát hiện người thích hợp làm bạn cả đời lại là người ở ngay cạnh mình, cái loại cảm giác này mới mỹ diệu."

Tô Mạch kỳ thật càng muốn nói, tập tranh này sao có thể xem làm thật! bút pháp của họa sĩ vừa thấy là có thể đem Đông Thi vẽ ra được cả phong vận của Tây Thi. Chỉ có thể lừa gạt Trương Thi hiển lành chứ làm sao có thể qua mắt được mắt nàng.

Trương Thi nghĩ nghĩ, khoe miệng tràn ra một nụ cười, "Đúng vậy."

"Trương huynh, ta biết một vị cô nương, dịu dàng hiền lương, đáng tiếc nàng hiện giờ không ở kinh thành."

Đây là lần thứ hai Tô Mạch nói lời này với Trương Thi, Trương Thi vẫn hơi xấu hổ nhưng cũng nể tình nói: "Người đại công tử coi trọng nhất định có chỗ hơn người. Nếu có duyên, Trương mỗ nhất định phải gặp mặt".

Tô Mạch tận lực ngăn chặn khoe miệng giơ lên độ cong, nhiệt tình mà tiếp đón Trương Thi ăn điểm tâm, "Đây là bánh hoa quế Tương Nam, huynh nếm thử xem hhahaha".

Trương Thi cắn một miếng, mềm mại ngon miệng, không phải là điểm tâm Tương Nam hẳn đã từng ăn có hương vị ngọt lịm mà điểm tâm này có vị nhàn nhạt, người làm bánh chính là cắt nát quả hạnh, vẫn còn nguyên tư vị, đúng là không tồi.

“Huynh thấy sao?” Tô Mạch cũng không thích ăn đồ ngọt, cho nên nghe nha hoàn nói là điểm tâm vị Tương Nam, nàng liền không có hứng thú, nhưng mang đến mớ hoa hiển phật vẫn là không tồi, dù sao cũng là tay nghề ngự trù.

"Rất ngon! Ta còn không biết trong kinh thành có người có thể làm ra điểm tâm hương vị Tương Nam".

Tô Mạch ý cười càng đậm. Trương Thi và Triệu Nghị thân thiết như vậy mà ăn lại không biết là Ngự Thiện Phòng làm, nàng liền yên tâm. May mắn khi ra cửa thay đổi cái hộp đựng đồ ăn, cho nên vừa nhìn thấy không ai có thể nghĩ là thức ăn do ngự trù trong cung làm.

"Ta còn sợ lần đầu tiên làm không hợp khẩu vị của huynh, thật may là huynh thích".

Tô Mạch mặt dày vô sỉ nói, về mặt tỏ vẻ mang một bộ dáng cực kì bình tĩnh.

Trương Thi kinh ngạc, “Đây là người làm?”

Trưởng tử con vợ cả Tương Nam vương làm sao lại đi làm điểm tâm?

Tô Mạch cũng cảm thấy da đầu căng cứng, không chút để ý mà tiếp tục lấp liếm, “Ta có một nha hoàn gọi Hiểu Nguyệt, cùng nhau lớn lên, khi ta còn bé không có bạn chơi, thỉnh thoảng cùng nàng học một vài chuyện vặt...”.

Như vậy về sau nếu nàng có làm chuyện gì không hợp lý có thể lấy chuyện này ra giải thích.

Trương Thi biết Tô Mạch ở phủ Tương Nam vương phải chịu nhiều ghê lạnh, một vị thế tử tốt như vậy lại phải chơi cùng tiểu nha hoàn học làm điểm tâm cũng thật đủ chua xót. Trương Thi là người tính tình ôn hậu như vậy, hiển nhiên sẽ không đi bóc lột vết sẹo của Tô Mạch. Hắn nhìn trong mắt Tô Mạch cũng không thấy tia đau lòng ngược lại nhìn không được sinh ra vài phần thương tiếc.

Hai người thường thức lẫn nhau thẳng cho gần tới buổi trưa.

Trương Thi cũng chuẩn bị mời Tô Mạch ở lại ăn cơm. Tô Dự lại không được mời cũng đến, đương nhiên, Tô Dự cũng mang theo quà biếu, đó là một quyển y thư viết tay, đều là những phương pháp chữa bệnh kì diệu khó có được trong dân gian. Trương Thi vừa nhìn thấy thì khó có thể rời mắt được.

Tô Mạch liếc Tô Dự nhàn nhạt một cái,

"Quyển sách này ngươi lấy được từ đâu?"

Trên mặt Tô Dự trầm tĩnh không gợn sóng, trong lòng thì huyết vũ tinh phong. Hắn chỉ tham ngủ một lát, vừa mới rời giường thì biết Tô Mạch tới tìm Trương Thi, chẳng lẽ hắn nói những điều tồi hôm qua đều vô ích sao?

“Trương đại phu, gia huynh còn cần uống thuốc, ta phải đưa hắn trở về.”

Lúc này Trương Thi mới từ sách y ngẩng đầu lên, xấu hổ mà vượt thái dương, “Thực xin lỗi, ta quên mất việc này. Đúng rồi ta lại viết một phương thuốc khai thực. Đại công tử có thể tâm bồ thật tốt". Thân thể gầy yếu đơn bạc như vậy mà lại là con cháu vương phủ, thật đúng là khiến người ta phải than thở.

Tô Dự nhìn Trương Thi viết nhanh một phương thuốc, nét mực vừa khô, liền cuộn lại, “Trương đại phu xin dừng bước, sách y này khó mà có được, huynh đệ chúng ta không quấy rầy huynh nghiên cứu."

Dứt lời chấp tay, lời kéo Tô Mạch rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Bên này Tô Mạch vừa đi không lâu, bên kia Cảnh Đế cải trang ra ngoài sau đó đi tới Trương phủ.

Quan hệ cá nhân của Cảnh Đế và Trương Thi rất tốt. Chỉ nói việc huynh trưởng Trương Thi ở Thái Y Viện đã thăng chức đến trường thái y viện thì cũng phải biết như thế nào rồi, nhưng trình độ y thuật so ra vẫn kém Trương Thi. Nguyên nhân là do Trương Thi thích nghiên cứu y thư cho nên sẽ chuyên tâm hơn.

Triệu Nghị cũng là một người thích sự an tĩnh. Ở thư phòng Trương gia nhặt ra một quyển sách hắn cảm thấy hứng thú.

Không hề ngoài ý muốn, hắn cũng nhìn thấy trên án thư đặt một hộp đồ ăn.

Trương thi ngẩng đầu, thấy Triệu Nghị cầm hộp điểm tâm như có điều suy tư, hần liền giải thích: “Đây là đồ ăn mới vừa rồi Tô đại công tử mang tới, đặc sản điểm tâm Trương Nam.”

“Tô Mạch?”

Trương Thi gật đầu, trên môi mấp máy mặt ý cười, “Đây chính là đồ hần đích thân làm, thật là nhìn không ra. Chỉ tiếc, hần không phải nữ tử.”

“Nếu hần là nữ tử, ngươi có ý định cưới hần không?”

Trương Thi sờ sờ cái trán, cười nói: “Chưa chắc không thể.”

Triệu Nghị khóe miệng run rẩy, hung hăng cắn một ngụm, rất hào phóng tán thưởng một câu, “Hương vị không tồi. Lần sau ngươi bảo hần làm nhiều để lại cho trẫm”.

Trương thi kinh ngạc nói: “Hoàng Thượng thích ăn?”

Ha ha, có thể không thích sao? Tô Mạch cũng không thích ăn đồ ngọt, điểm tâm này là hần cố tình bảo ngự trù cải thiện lại gia vị.

“Đừng nói cho hần là trẫm muốn ăn.”

Trương thi cười cười, cừu ngữ chỉ tôn lại thích ăn điểm tâm do hạ thần làm, đây đúng là không phải việc đáng khen ngợi, hần là cũng không thể để người có tư tâm lợi dụng.

Trương Thi đi theo Triệu Nghị nhiều năm như vậy, ngày Triệu Nghị đăng cơ, phong hần làm quan, hần dứt khoát chối từ. Từ chức quan rất lớn đến chức quan nhân tân bởi vì hần muốn duy trì loại quan hệ thuần túy này. Hần không muốn phải đứng vào bất luận đảng phái nào để rồi tranh giành quyền lợi khiến bản thân vi phạm ước nguyện ban đầu của quân thần.

Lúc Triệu Nghị rời đi, trong lúc vô tình nhìn bên ngoài cửa sổ thấy một quyển sách rơi trên mặt nước, hần chỉ vào nơi đó hỏi Trương Thi, “Đó là cái gì?”. Trương Thi yêu sách như vậy, không có khả năng đem sách của mình làm rơi xuống nước. Trương Thi tiến ra vớt quyển sách từ trong nước lên thì thấy đây là tập tranh mỹ nhân mà sáng nay bà mới mang tới, “Ồ... Thần còn tưởng bị Tô đại công tử cầm đi đâu, thế nhưng rơi chỗ này.”

Tập tranh mỹ nhân đều ướt sũng nước, mực nước bị nhoè hết, đâu còn có thể nhìn ra mỹ nhân như thế nào?

Triệu Nghị khóe miệng nhếch lên. Tô Mạch tốt xấu gì cũng là công tử thế gia, vậy mà chuyên làm ra những chuyện không lên nổi mặt bàn vậy?

Hôm sau, Tô Mạch da mặt dày tiến cung. Điểm tâm kia nàng đâu có biết làm, nhưng nếu Trương Thi thích thì nàng dù sao cũng phải nghĩ biện pháp học.

Cảnh Đế Triệu Nghị khẽ liếc thấy thái giám dẫn vật nhỏ tiến vào, lại rũ xuống đôi mắt, tiếp tục phê duyệt tấu chương. Căn bản không có ý định tiếp Tô Mạch.

Tô Mạch đứng ước chừng thời gian một nén nhang, nàng cũng không dám động dậy một chút nào. Bên trong đại điện không ít người, nhưng không một ai dám phát một âm thanh nào cả, chỉ có Triệu Nghị lật xem tấu chương sột soạt trang giấy.

"Mùi mực cho trẫm". Thái giám tổng quản Lưu Đức Nguyên lập tức tiến lên, Triệu Nghị lại hướng hần vẫy vẫy tay, giương mắt nhìn về Tô Mạch ở phía dưới.

Tô Mạch vén áo chạy thật nhanh lên bậc thang, tay áo cũng vén lên lộ ra một đoạn trắng nõn tinh tế. Triệu Nghị thoáng nhìn qua, không chút để ý hỏi: “Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi tới đây xem trẫm?”

Tô Mạch vẻ mặt dịu ngoan bày ra một bộ dáng cung kính, “Vi thần đến cảm tạ điểm tâm hôm qua Hoàng Thượng ban thưởng.”

Triệu Nghị nét bút hơi cứng lại, “Hương vị thế nào?”

“Thơm ngon ngọt miệng, tay nghề của ngự trù quả thật là tài ba!”

Ngọt? Ngươi mà cũng dám nói đầu lưỡi ném ra được vị ngọt? Ném cũng chưa ném thử một miếng, dám ở trước mặt trẫm bịa đặt láo toét!

Triệu Nghị đem tấu chương trên tay thật mạnh xếp lại, ném ở một bên, “Ái khanh thích là tốt.”

Tô Mạch trộm ngắm Triệu Nghị, trước khi vào thiên điện, nàng còn cố tình hỏi qua cận vệ đứng ở bên ngoài xem tâm tình Hoàng Thượng hôm nay tốt không. Quân cận vệ và nàng cũng coi như có quen biết, hần chỉ nói, "Dường như cũng không tồi".

Tô Mạch lá gan run lên, “Hoàng Thượng, vi thần rời đi Trương Nam nhiều ngày, rất

nhớ hương vị ẩm thực quê nhà, Hoàng Thượng có thể cho phép vi thần học mấy món điểm tâm của ngự trù được không?”

Triệu Nghị lại cầm một quyển tấu chương bắt đầu phê duyệt, đối với lời Tô Mạch nói làm như không nghe thấy. Tô Mạch run run rẩy rẩy mà chờ đợi cho đến tận khi bốn tấu chương được duyệt xong. Triệu Nghị mới trả lời, “Khi nào muốn ăn thì tiến cung trăm kêu ngự trù làm cho người. Người tốt xấu cũng là Trương Nam vương thế tử, cần phải học đạo trị quốc. Quân tử xa nhà bếp người hiểu chưa?”

Bạo quân giết người như ma, lời nói này được phát ra từ hân nhiên không phải lời dạy của Mạnh tử, mà là đơn thuần mặt ý chính là câu chữ như vậy.

Tô Mạch nào dám không nghe, yên lặng mà lau mồ hôi lạnh, xách theo lỗ tai nhất nhất thụ giáo.

Triệu Nghị cũng hào phóng, lệnh ngự trù lại làm cho Tô Mạch một hộp điểm tâm. Đến giờ ăn cơm, Tô Mạch và Triệu Nghị cùng nhau dùng cơm trưa, ăn cơm xong, nàng giống như mèo nhỏ một rả rồi. Triệu Nghị cho phép nàng ra sau điện nằm trên giường nghỉ ngơi. Chờ chính vụ xử lý tạm ổn, đã là giờ Mùi một khắc.

Lưu Đức Nguyên tiến lên khuyên giải nói: “Hoàng Thượng long thể cũng chưa hoàn toàn mạnh khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.” Triệu Nghị lúc này mới nhớ tới sau điện còn một cái vật nhỏ vẫn chưa rời giường, đi vào thoáng nhìn, Tô Mạch đang ôm lấy chân mông, cuộn thành một đoàn, ngủ ngon lành.

Lưu Đức Nguyên đang chuẩn bị đánh thức Tô Mạch để nhường lại chỗ cho Hoàng Thượng, Triệu Nghị hướng hân xua tay, “Không cần.”

Lưu Đức Nguyên kính cẩn nghe theo thối lui đến ngoài điện. Tô Mạch liền chiếm luôn giường vua, Triệu Nghị cầm quyển sách, nằm cạnh giường đọc sách.

Gần như ai cũng biết Cảnh Đế tinh lực tràn đầy khác hẳn người thường, mỗi ngày chỉ cần ngủ hai cái canh giờ, muốn ngủ tiếp, hân cũng không ngủ được. Cái gọi là nghỉ trưa, chẳng qua là khiến hân từ chính vụ nặng nề thoát ra một lát để thả lỏng thể chất và tinh thần mà thôi.

Kể từ lúc Lưu Đức Nguyên hầu hạ hân, chưa từng thấy hân ngủ trưa bao giờ. Cho nên khi thấy Tô Mạch tay chân nhẹ nhàng đi ra, hân còn nhin không được hướng vào bên trong nhìn xem tình hình thế nào.

Tô Mạch hướng hân làm một cái động tác giữ im tiếng, “Hư..... Hoàng Thượng còn đang ngủ.”

Tô Mạch nói rất nhỏ, Lưu Đức Nguyên nghe được có chút kinh ngạc, còn cố tình đi vào nghiệm chứng một chút, xem có phải Tô thể tử ngủ nhiều đến hồ đồ.

Trên giường, Cảnh Đế mới vừa còn xem sách, sách vẫn còn trên tay, hai mắt nhắm lại, hô hấp lại trầm ổn, thật sự là ngủ rồi.

Khi Lưu Đức Nguyên trở ra, trên mặt mang theo vui mừng, “Đại công tử, ngày mai lại đến chứ?”

Tô Mạch nghĩ nghĩ, “Cái này khó mà nói trước.” Hôm nay ở trong cung trì hoãn lâu như vậy, ngày mai nàng còn muốn đi “Gặp lén” Trương Thi.

Lưu Đức Nguyên cười tủm tỉm mà nhìn Tô Mạch, “Trong cung này có nhiều nơi rất đẹp, hôm nào rảnh rồi lão nô tự mình mang ngài đi xem khắp nơi, đảm bảo ngài nhìn xong không muốn rời đi”.

Lưu Đức Nguyên trong đầu tính toán, nếu mỗi ngày có thể đem tiểu thế tử lại đây giúp Hoàng Thượng ngủ, nói không chừng mỗi tháng liền có vài ngày nghỉ ngơi.

Tô Mạch cũng không biết gương mặt hân từ này có tâm tư gì không, cũng cười tủm tỉm mà đáp ứng, “Ta đi trước, phiền công công chuyển cáo Hoàng Thượng một tiếng, vì thân tạ chủ long ân.”

Lưu Đức Nguyên lưu luyến không rời mà nói: “Đại công tử có rảnh nhất định phải tiến cung chơi.”

Tô Mạch cầm chặt điểm tâm sớm được làm tốt bước chân nhẹ nhàng rời khỏi Càn Chính Điện. Khi xuống bậc thang, bắt chợt gặp phải An Vương Triệu Tùy nhanh chân đuổi kịp.

Có lẽ là Triệu Tùy khí độ quá mức cường đại, cũng có lẽ do cặp mắt phượng kia cười rộ lên quá mê hoặc nhân tâm, dưới chân Tô Mạch lao đảo một cái, lao xuống nơi còn cách mấy bậc thang Triệu Tùy nhào tới.

Triệu Tùy cơ hồ là theo bản năng mà đuổi hai cánh tay chuẩn bị đỡ nàng. Nguyên bản giống như một cảnh tượng ôm nhau tốt đẹp trong thoại bản nhưng Tô Mạch lại

lệch thân mình sang một bên, nhanh như chớp mà lăn xuống bậc thang.....[/size]

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tay Triệu Tuy cứng ra ở giữa không trung, im lặng trong chốc lát mới thu hồi lại. Mắt hắn không có hoa, trong nháy mắt kia Tô Mạch buồn bình không muốn rơi vào cánh tay hắn tự đem mình ngã lăn trên mặt đất.

Triệu Tuy xoay người nhìn về phía đôi tay tiêu thế tử đang che chở hộp đồ ăn từ trên mặt đất bò dậy, khoe miệng như cười như không nói, “Đại thế tử có bị thương không?”

Tô Mạch nghiêm trang mà đỡ phát quan, “Không có việc gì. Đa tạ điện hạ quan tâm.”

Tầm mắt Triệu Tuy vẫn nhìn Tô Mạch giữ phát quan với đầu tóc hỗn độn thấy hình như là không có việc gì mới bảo tùy tùng: “Đi mời thái y đến”.

Tô Mạch vô cùng lo lắng, vội vàng ngăn cản, “Thần thực sự không việc gì. Điện hạ đang muốn tìm Hoàng Thượng sao?”

Ngược lại Triệu Tuy đi xuống bậc thang, bước đến trước mặt Tô Mạch, “Sao vậy, ngại sợ đứng cùng ta bị Hoàng Thượng thấy?”

“Điện hạ nói đùa, điện hạ và Hoàng Thượng là thân huynh đệ, vẫn luôn cùng Hoàng Thượng quan hệ thân hậu, vì thần ước ao được điện hạ che chở còn không kịp”.

A! Thật đúng là có thể mở to mắt nói nói dối! Triệu Tuy tươi cười càng thêm nồng nhiệt.

Tô Mạch âm thầm lau mồ hôi đầy đầu, nằng thật sợ hãi. Dã tâm của An Vương người qua đường đều biết. Nàng thân là thế tử phiên vương đồng thời còn là chất tử, thân phận hết sức miễn cảm. Nàng tin rằng Cảnh Đế sẽ đem những vây cánh của An Vương dần chặt đứt, cũng như cuối cùng sẽ tước phiên.

Mà nàng, trên lưng đã mang một mối uy hiếp nghiêm trọng. Ý đồ chính bây giờ là trăm phương ngàn kế thoát ra khỏi tình cảnh này, làm sao có thể đem cơ hội của bản thân thoát khỏi bị chặt đứt.

Tất nhiên Triệu Tuy cũng thừa biết tình cảnh của chất tử, tác phong của Triệu Nghị, hẳn so với người khác đều biết rõ hơn.

“Vậy ngại đang sợ cái gì?” Triệu Tuy nhìn Tô Mạch đầy đầu mồ hôi lạnh đến buồn cười —— sao lại có người nhát gan đến vậy? Hắn còn nghe nói tên nhóc đại thế tử này khi Triệu Nghị công chiếm Đông Sơn có xách hắn ra pháp trường coi xử trăm thế là hắn liền bị dọa sợ đến phát bệnh. Bây giờ vừa gặp, lời đồn quá là không sai.

Tô Mạch dứt khoát lau chùi mồ hôi trên trán, “Vi thần chính là bị long uy của Hoàng Thượng chấn động, lại bị điện hạ uy nghi gây sợ hãi, cho nên nhất thời thất nghi.” Tô Mạch vốn muốn lấy lòng cả hai bên không muốn đắc tội ai, ngờ đâu Triệu Tuy đột nhiên thò tay ra sờ ngọc quan của Tô Mạch, Tô Mạch sợ tới mức run lên, thân mình cứng đờ không dám động đậy. Triệu Tuy nhìn như không thấy, nói: “Nói như vậy, uy nghi của bôn vương có thể đánh đồng cùng long uy?”

Tô Mạch thiếu chút nữa quỵ xuống, buột miệng thốt ra một câu, “Rỗng chính là rỗng, rắn vẫn là rắn.”

Hơi thở của Triệu Tuy lạnh hẳn đi, “Lá gan của ngại cũng không nhỏ chút nào nhỉ”. Dứt lời phát tay áo bỏ đi.

Tô Mạch chỉ cảm thấy quần áo ướt át mồ hôi dán chặt trên người, thân thể chỉ còn cảm giác hư không.

Nếu nói nàng sợ Triệu Nghị, đó là vì Triệu Nghị nắm quyền thao túng sinh tử của nàng. Nhưng đối với Triệu Tuy, nàng lại sợ hãi một cách kì lạ theo bản năng.

Bước lên cửu trọng bậc thang, Triệu Tuy bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía bóng dáng đã chạy xa, hỏi người hầu bên cạnh:

“Vừa rồi ngại có ngửi thấy một mùi hương kì lạ không?”

Người hầu hồi tường lại, “Nô tài chỉ ngửi thấy mùi hương điểm tâm.”

Triệu Tuy híp mắt, vẫn như cũ nhìn về phía bóng dáng dần xa kia, đứng ở ngoài ngênh thánh giá, hẳn có ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhàng khiến hắn không thể ngừng hít vào. Mới vừa rồi hẳn lại ngửi thấy nặc cho có mùi điểm tâm nồng trộn lẫn vào.

Khi Tô Mạch trở lại viện tiền tấu, Tô Dự đã sớm ngồi ở đó chờ nàng.

Thấy nàng trở về, lo lắng hỏi: “Đại ca tiến cung?”

Tốc độ ngữ âm đều thực bình thường.

Chỉ có thị nữ bưng trà rót nước cho hắn có thể ngửi thấy bên trong là bão tố mặt ngoài là bình tĩnh của hắn. Vị chủ nhân này sáng sớm đã tới tìm Tô Mạch, không tìm được người, tức giận hùng hực rời đi, một canh giờ trước mới trở lại trong phủ, an vị

ngồi cạnh giàn nho chờ đợi vị kia, một câu không nói, ngay cả không khí thở ra cũng mang hàn khí.

Mà bây giờ khí lạnh biến mất tằm, thậm chí lại có một tia ôn hoà không xác định. Nhưng thái độ ôn hoà như vậy lại càng khiến các nàng sồn tóc gáy.

Hạ nhân viện tiến tấu đều biết, hai vị công tử Trương Nam vương này, Tô Dự tất nhiên được lựa chọn trở thành Vương gia tương lai, còn vị đại công tử kia chắc chắn là quân cờ bị vứt bỏ. Mà hiện giờ cái vị bị vứt bỏ kia dường như vẫn chưa minh bạch rõ ràng tình cảnh của chính mình. Vào trong viện xong cũng chỉ rót một ly trà lạnh, sắc mặt thì tái nhợt rất không hài hoà với cảnh sắc xung quanh.

Tô Dự nheo mắt, Tô Mạch cho gia nhân lui ra ngoài, lúc này mới giả vờ trấn định nói:

“Ta ở trong cung va chạm với An Vương.”

Tô Dự chú ý tới, khi Tô Mạch nói lời này thì thuận tay vỗ vỗ ngực, khuôn mặt trắng như tuyết, bị dọa đến như cả người vô lực.

Tô Dự mày không khỏi nhủ lại, theo bản năng mà trấn an nói: “An Vương xác định là một mối họa, bạo quân sớm hay muộn cũng thu thập hần, ngươi về sau thấy hần thì tránh xa.”

Tô Mạch nghiêm túc mà nhìn cái lão thành đệ đệ này hỏi: “Nếu ta đắc tội hần, hần sẽ làm gì?”

Huỳnh trưởng hần lại làm ra chuyện gì ngu xuẩn đây?

Tâm can Tô Dự khẽ run, cũng giả vờ trấn định mà trấn an: “Không sao. Ngươi quy thuận chính là bạo quân, An Vương không dám làm gì ngươi đâu. Cho dù hần nghĩ muốn làm gì ngươi thì hiện tại bạo quân cũng sẽ không cho phép, nhớ rõ trốn tránh hần là được rồi.”

Nếu Tô Dự nói như vậy, đúng là Tô Mạch an tâm không ít.

Sau đó Tô Mạch liền đi rửa mặt, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, lúc này mới chuẩn bị ra cửa mang điểm tâm đem tặng Trương Thi.

Ai ngờ Tô Dự còn ngồi ở giàn nho hạ phẩm trà lạnh, Tô Mạch mang theo điểm tâm, chột dạ mà cất điểm tâm giấu giếm sau lưng. Nhưng trên mặt vẫn mang dáng vẻ huỳnh trưởng đường đường, “Đệ đệ còn có việc gì sao? Hai vị biểu muội sợ là đang ngóng trông đệ đệ hồi đông uyển đấy. Sau một thời gian nữa, hai vị chất tử khác sẽ nhập kinh, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ giao trọng trách cho ngươi, không bằng thừa dịp bây giờ còn nhàn rỗi, hãy cùng hai vị biểu muội tâm sự cho thật tốt”.

Thấy Tô Dự thờ ơ, Tô Mạch ma xui quỷ khiến mà bồi thêm một câu, “Hương khói Tô gia còn phải do ngươi lưu truyền đấy....”.

Ngụ ý này, chẳng lẽ ngươi đã tính toán không để lại người kế thừa hương hoá?

Tô Dự đem nước trà uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt chung trà nặng nề trên mặt ki án, hần đứng lên, vẫn như cũ là quý công tử vân đạm phong khinh, “Ta định đi đến xem hoa khôi đầu bảng nguyệt lâu, tài nghệ tuyệt đối là thế gian hiếm có, nhất định có thể làm huỳnh trưởng vừa lòng.”

Tô Mạch tâm can nhĩ run lên, thẳng này có ý gì?

Tô Dự tiến lên, đem hộp đồ ăn nàng giấu phía sau lấy ra, thuận miệng hỏi: “Đây là muốn tặng cho Trương Thi?”

Cũng không đợi Tô Mạch trả lời, Tô Dự đã kêu gã sai vặt lại đây, “Đưa tới Trương phủ, giao cho nhị công tử Trương Thi.”

Gã sai vặt theo chỉ thị lui ra, Tô Mạch chỉ có thể giương mắt nhìn. Nàng bất mãn mà nói: “Trong sách đều nói, huỳnh trưởng như cha.....” Ngươi dám đối đãi với huỳnh trưởng ngươi như vậy há, quả là bất hiếu!

Tô Dự lười cùng nàng nói lời vô nghĩa, khẽ túm người lỏi ra ngoài.

Lên xe ngựa, Tô Mạch còn không quên hừ một câu, “Đệ đệ, ngươi đã có hai phòng thị thiếp, còn háo sắc như vậy không tốt.”

Tô Dự nghiêm trang nói: “Huỳnh trưởng không cần lo lắng, trong lòng đệ đệ luôn giữ đúng mực. Hiện giờ huỳnh trưởng lẻ loi một mình ở kinh thành, trước đó vài ngày ở trong quân, tất nhiên áp lực không nhỏ, cũng là thời điểm tìm người giải toả tâm tình.” Có lẽ nếm cực lạc của nhân gian, mới biết kiến thức chân chính cái gì mới là hương vị ôn nhu của nữ nhi, mới có thể khiến huỳnh trưởng lạc đường biết quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thanh lâu nổi danh nhất ở kinh thành là quan gia quán. Các cô nương ở nơi này, hoặc là được chọn lựa kĩ càng để bồi dưỡng, hoặc là nữ quyến con nhà giàu bị xét nhà phải nhập tịch, cho dù học thức tu dưỡng hay là bề ngoài diễn kịch đều so với những cô gái thanh lâu tầm thường trong dân gian cao hơn

rất nhiều lần. Nhưng họ cũng có tình thú của những thiếu nữ thanh lâu dân gian, có rất nhiều kĩ xảo càng là kiệt xuất, không thì sao có thể hấp dẫn được khẩu vị nặng của hậu duệ vương tôn quý tộc?

Tô Mạch nghe Tô Dự giới thiệu xong, môi khô khốc lại, “Thật hả?”

“Đương nhiên.” Thái độ của Tô Dự cực kì kiên quyết, nhưng xét thấy vị huynh trưởng này là lần đầu tiên dạo kỹ viện, hẳn vẫn là mở miệng trấn an nói: “Huynh trưởng không cần thấp thỏm, Cẩm Hương cô nương thập phần tri thức, cầm kỳ thi họa thơ từ ca phú không chỗ nào không thông, người nhất định sẽ thích.”

Tô Dự này “Hắn là vậy” nói ra đặc biệt không tự tin.

Tô Mạch nuốt nước miếng, lần đầu tiên đi thanh lâu đối với nàng mà nói tuyệt đối chỉ dừng lại ở trong truyền thuyết, làm sao nàng có thể không khản trương cơ chứ, nhưng bây giờ lại nghe nói các cô nương nơi này rất nhiều người bán nghệ chứ không bán thân. Chỉ cần nàng không bại lộ thân phận nữ nhi, nàng cũng rất là vui mừng tăng thêm kiến thức hoa lâu nơi mà các cô nương được đón rước như thế nào về. Tựa tựa như thế, trong mắt khó nén nổi hưng phấn, “Vậy vị huynh trưởng kính không bằng tuân mệnh. Đa tạ đệ đệ lao tâm.”

Tô Dự liếc mắt một cái nhìn đôi mắt nhỏ kia của Tô Mạch, mẹ nó, làm sao mà cùng hắn tưởng tượng tựa hồ có điểm không giống nhau.

Ánh mắt Tô Mạch nói cho hắn, nàng đối với nơi này thật sự cảm thấy hứng thú, chỉ là chưa có cơ hội nhìn thấy thôi.

Tô Dự vừa lòng gật đầu, tốt lắm, điều này chứng minh vị huynh trưởng này còn có thể cứu chữa.

Hai huynh đệ đi vào nguyệt lâu, hai gương mặt mới mẻ, đều là đáng vẽ đường đường, lầu trên lầu dưới các cô nương đều có ý vô tình mà hướng bên này ngoác lại đây.

Tú bà Ngọc Nương là một mỹ phụ nhân hơn ba mươi tuổi dịu dàng, tuy tầng nơi này là chốn gió trăng, nàng lại để mặt mộc, da thịt bảo dưỡng non mềm như nước, một đôi mắt phượng nghiêng nghiêng hướng về phía trước, hơi hơi đa tình mà vẫn mang ba phần vũ mị cũng lại có vẻ đẹp của quý phụ nhân đoan trang, lại lộ ra vài phần liêu nhân hương điểm.

Tô Mạch nhìn nàng thật lâu cũng không thể đem nàng giống như tú bà trong thoại bản giống nhau mà quy lại.

Ngọc Nương chỉ là quét mắt một cái nhìn bọn họ ăn mặc cùng eo bài, liền xác định thân phận của hai người.

“Hai vị hắn là Tô gia công tử? Mời vào bên trong, Cẩm Hương đã đợi hai vị rất lâu”.

Nữ tử như vậy so sánh với cơ thiếp trong phủ Tương Nam vương còn cảnh đẹp ý vui hơn nhiều. Tô Mạch cười đến ngọc thụ lâm phong, hướng nàng gật gật đầu.

Đối lập với Tô Dự cao lãnh, thành thạo phong vân, Tô Mạch giống như đến một thế giới khác vậy. Nàng nhìn các cô nương xinh đẹp rực rỡ, ngửi làn gió thơm lượn lờ, bên tai cũng không cho nàng ấn tượng thanh lâu âm ỉ, mà là tiếng đàn sáo êm ả và giọng ca mềm mại. Tô Mạch đột nhiên cảm thấy, như thế này coi như cũng là nơi phong nhã, không có một chút nào phần son tục khí.

Tú bà cũng chỉ thoáng nhìn nét mặt của hai vị công tử, tuy rằng Ngọc Nương không nhìn ra hai vị Tô gia thế tử ai là trưởng ai là ấu nhưng người đi ở phía trước mang khí thế lăng nhăng, lời nói lại cùng vị đằng sau là cực kì quan tâm.

Ngọc Nương nói: “Đây là lần đầu tiên Tô công tử dạo thanh lâu?”

Trên mặt Tô Mạch hơi đỏ lên, nhưng cái thế tử giả trang cũng thật là đủ để xem, “Nguyệt lâu Thất Bi* là quả là quan gia kỹ quán đệ nhất kinh thành” Lời này nói ra cứ như là nàng đã đi rất nhiều thanh lâu vậy.

* Thất bi: không mặt

Ngọc Nương nhấp miệng cười khê, “Ngọc Nương đa tạ công tử khách lệ.”

Ngọc Nương mang theo bọn họ đi ra phía sân sau, nguyệt lâu này quy cách không giống phủ đệ, mà là một hoa viên rộng lớn bên trong sừng sững một ít tiêu gác mái, nơi những cô nương có giá trị sở hữu nơi cư trú, so sánh với các cô nương xuất đầu lộ diện ngoài kia thì quý giá hơn nhiều.

Khi đi ngang qua nhà thủy tạ, Tô Mạch cực kì thính tai nghe được tiếng cười của người nào đó.

“..... La huynh quá khen, tiểu đệ cũng xin bêu xấu lấy một khúc làm quà. Vũ nguyệt cô nương, mời.....”

Tô Mạch như được ăn tiết gà, trong lòng bắt đầu khởi động một trận, trên mặt lại giả trang thật sự bình tĩnh, “Bên kia là ai? Giọng nói nghe rất quen thuộc.”

Tất nhiên là Tô Dự cũng nghe ra, vừa định ngăn cản, Ngọc Nương đã hỏi bầm: “Trương thái y nhị công tử Trương Thi cùng một vị khác là La công tử, nô gia mắt còn vụng về, không nhìn ra được thân phận của vị La công tử này. Có lẽ hai vị công tử biết.”

Đến quan gia kỹ quán đều là người có thân phận, Ngọc Nương nhận ra cũng thực bình thường.

Tô Mạch vừa nghe nói là Trương Thi, mặt mày tự nhiên mà cong lên một độ cong cực đẹp, “Đại khái là Trương Thi và La Chiêu, đệ đệ, chúng ta cũng qua đi đi. Đồng người bên nhau chơi mới náo nhiệt.”

Làm sao mà Tô Dữ không rõ ý đồ của Tô Mạch, muốn cự tuyệt cũng đã chậm, vị huynh trưởng này căn bản không tính cùng hấn thương lượng, bước cái chân ngắn hướng bên đó mà đi.

Ngọc Nương nhìn Tô Dữ, Tô Dữ đành phải xua tay, “Phiền Ngọc Nương mời Cẩm Hương cô nương đến Thủy nguyệt hiên đi.” Dứt lời bước nhanh đuổi theo Tô Mạch. Bên trong Thủy nguyệt hiên tiếng sáo du dương, một vũ cơ đang mặc váy lụa xanh lục nhảy múa với đôi chân trần trắng muốt,

chân ngọc nhẹ điểm, váy lụa bay bay, tóc đen quấn quanh, làn gió thơm lay động, phảng phất như đang ở trong tiên cảnh.

Người thổi sáo đúng là Trương Thi, người ngồi bên phẩm rượu thưởng thức cảnh đẹp ý vui quả là La Chiêu.

Trương Thi và La Chiêu đôi mắt cơ hồ dính chặt vào vòng eo thon của vũ cơ, khóe mắt mỉm cười, bộ dáng thập phần say mê. Khi Tô Mạch và Tô Dữ tiến vào, Trương Thi cũng chưa nhìn đến, nhưng La Chiêu đã quay đầu nhìn ra ngay, thấy Tô Mạch, ly rượu trong tay hấn cứng lại. Ngay sau đó hấn nhìn sang Tô Dữ, Tô Dữ hướng hấn gật đầu.

Tô Dữ cũng chú ý tới, thời điểm như thế này, tầm mắt nam tử bình thường đều hướng vào trên người vũ cơ mỹ nhân, còn huynh trưởng hấn lại nhìn vào Trương Thi... Một khúc xong, Trương Thi mới nhìn đến giữa sân nhiều thêm hai người, “Đại công tử, nhị công tử, các người cũng tới đây dạo?”

Ái chà, người rót cuộc cũng nhìn thấy chúng ta?

Tô Mạch nhìn không được quay sang nhìn thoáng vũ cơ, dáng người thật đẹp, ngực to eo nhỏ, đường cong đủ là lút hấp dẫn, khuôn mặt cũng coi như mỹ lệ dịu dàng, nhưng nàng nhìn thế nào cũng không thể thuận mắt?

“Trương huynh thường xuyên đến nguyệt lâu sao?” Tô Mạch nhìn Trương Thi, cười đến chưa bao giờ sáng lạng rức rõ đến thế, lại vô cớ cho người ta một loại cảm giác âm trầm trầm.

Trương Thi đột nhiên cảm thấy rung mình, “Chỉ là ngẫu nhiên.” Ngôn hành cử chỉ của

đại công tử từ trước đến nay đều là không thêm che dấu, mà lúc này giấu đầu lòi đuôi lại khiến người ta cảm thấy vài phần quỷ dị.

Tô Mạch tươi cười có vài phần chân thành, “Ngẫu nhiên thả lỏng một chút là tốt.”

Tô Dữ ho khan hai tiếng, đem vị giám chúa ghen tỵ của huynh trưởng áp xuống,

“Huynh đệ chúng ta vốn là tới nghe Cẩm Hương cô nương gảy đàn, nhìn thấy các huynh ở chỗ này, liền lại đây xem.”

Trương Thi nói: “Hoá ra người mà Cẩm Hương cô nương chờ chính là các người?”

Vũ Nguyệt vừa nghe vừa hờn dỗi nói: “Trương công tử, chẳng lẽ Vũ Nguyệt múa không đẹp sao?”

Trương Thi cười trấn an nói: “Nếu có Cẩm Hương cô nương mang tiếng đàn làm bạn, đó mới có thể nói là chân chính nhân gian tuyệt phẩm!” Tình cảm tán thưởng bộc lộ ra ngoài, không một chút nào giống những quý công tử văn chương kiêu cách. Cảm giác chân chính đánh giá và thưởng thức này mới làm các nàng cảm thấy được sự tôn trọng nguyên vẹn.

Ánh mắt Vũ Nguyệt nhìn về phía Trương Thi càng thêm nhiệt tình.

La Chiêu vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt lại đảo trông mắt nhanh như chớp mà nhìn Tô Mạch, thấy nàng nói:

“Không bằng.”

"Rất đúng lúc, ta kêu Ngọc Nương mời Cẩm Hương cô nương lại đây, đêm nay, nhất định chúng ta phải thưởng thức hết mình một phen." Lời nói còn chưa kịp nói ra miệng đã bị Tô Dữ đoạt trước, Tô Mạch chỉ phải giương mắt nhìn.

Tô Dữ lại làm như không biết, kéo Tô Mạch ngồi xuống bên cạnh, bọn thị nữ biết điều nâng mấy cái bàn nhỏ lại đây. Hấn lại còn không biết huynh trưởng hấn đánh cái chủ ý gì hay sao, vừa rồi nhất định nàng muốn nói: Không bằng cho bọn họ lui để mấy đại nam nhân chúng ta uống rượu làm thơ thật tiêu sái.

Rốt cuộc hấn cũng minh bạch, huynh trưởng sáng khoái đến nguyệt lâu cùng hấn như vậy, tuyệt đối không phải vì ôm được mỹ nhân về!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Bên này vừa dần xếp ổn thoả lại kêu rượu và thức ăn, Cầm Hương cũng ôm cầm lại đây.

Cô nương này và Vũ Nguyệt phong thái hoàn toàn bất đồng, nàng mặc một bộ váy lụa trắng, đeo một dải lụa trắng che mặt, tóc dài như mực, chậm rãi nhẹ nhàng bước đến, mỹ cảnh này quả thực như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Tất cả đôi mắt của nam nhân ngồi đây đều có đôi chút choáng váng, Tô Mạch là cái người một nửa nam nhân cũng không ngoại lệ. Nhưng ngay sau đó nàng cảnh giác mà nhìn Trương Thi, Trương Thi nửa híp mắt, khoe mắt mỉm cười, giống như cực kì thưởng thức.

“Trương huynh muốn nghe khúc gì?”

Tô Mạch giả vờ tiêu sái rộng lượng, Trương Thi phục hồi lại tinh thần, “Ta tùy ý. Đại công tử chọn chắc chắn là hay”.

Tô Mạch quét mắt sang nhìn hai người đang ngồi, căn bản La Chiêu không thèm tính toán với nàng, Tô Dự cũng tùy nàng. Tô Mạch làm dáng đứng lên, đối với Cầm Hương và Vũ Nguyệt nói: “Các người không am hiểu nhất cái gì?”

Mỗi người đều có những thứ không am hiểu, hai cô nương này không có khả năng trên phương diện cầm kĩ và ca múa đều tài giỏi.

Cầm Hương nhấp miệng muốn nói qua khăn che mặt, Vũ Nguyệt nhả lại đôi mày thanh tú, “Vị công tử này thật là kì lạ, từ trước đến giờ khách nhân đều chọn những mục chúng tiểu nữ am hiểu nhất, không biết vì sao công tử lại ngược lại so với họ?”.

Tô Mạch khí định thanh nhàn mà nhấp một ngụm rượu, “Chính là vì mỗi người đều nghe và ngắm những tuyệt kĩ tuyệt vời nhất của hai vị cô nương, Tô mỗ chỉ là muốn nhìn những mặt khác của hai cô nương”.

Mỗi thanh lâu nữ tử, cho dù là bán thân hay bán nghệ đều sẽ đem những điều tốt đẹp nhất để làm chiêu bài, biểu hiện đẳng cấp của mình. Yêu cầu này của Tô Mạch giống như là muốn các nàng vứt bỏ dung nhan tinh tế trác tuyệt để lộ ra đôi chân bó vải xấu xí, không phải tra xét cũng thành tra xét.

Nhưng rốt cuộc hai người cũng là người được huấn luyện rất có tổ chất, những cái mà các nàng am hiểu mọi người đều biết. Vậy các nàng sẽ nói tránh đi để chỉ những cái không am hiểu hoàn toàn để lừa gạt cho qua đi mà thôi. Có ai thực sự đem vài bó chân cho người ta nhìn?

Nhưng hiển nhiên huynh đệ Tô gia không phải người có thể lừa gạt, Tô Dự cũng cảm ly rượu nói: “Ta nghe nói Cầm Hương cô nương luyện đàn khúc tái ngoại, cách xoay chuyển đầu ngón tay vẫn chưa luyện thành, Vũ Nguyệt cô nương chân ngọc tuy xinh đẹp, khi nhảy mũi chân cong phía xong cũng luyện thành...”.

Tô Dự vốn không tính toán “Tiếp tay cho giặc”, nhưng muốn hấn ngồi nhìn huynh trưởng hấn bị hai cái nữ tử phong hoa tuyết nguyệt này lừa là trăm triệu lần không không thể!.

Các nàng là những hoa khôi số một số hai của nguyệt lâu này có đầy tri thức lễ nghĩa, có nội hàm, có tu dưỡng. Từ trước đến nay luôn được khách nhân tôn trọng, hiện giờ vô tội chịu người nhục nhã, mặt mũi muốn chôn ở nơi nào cho được.

“Tái ngoại khúc như thế nào có thể xứng đáng để múa? Tô công tử nói đùa. Hôm nay, tỷ muội chúng ta hấn là không hầu hạ được chư vị công tử, chư vị mời chậm rãi thưởng thức rượu ngon”. Mặc dù bị đánh vào lòng tự tôn, hai người vẫn là hai hoa khôi nương tử có sự đoan trang và giáo dưỡng, thông thả ung dung thì lễ, nhẹ nhàng mà đi, lưu lại bốn cái “Đại nam nhân” hai mặt nhìn nhau.

Tô Mạch then thùng, bắt nạt hai cô nương như vậy quả là không phải. Nhưng buộc nàng nhìn Trương Thi trầm mê từ sắc thì quả là không có khả năng. Huống chi không có nữ nhân, tỉ lệ nàng bị kéo lên giường sẽ nhỏ đi —— hoa khôi đầu bảng cũng bị làm làm tức giận đi rồi, để xem Tô Dự còn tìm được ai hầu hạ nàng, ha ha ha.....

Tô Dự nhìn huynh trưởng hấn khẽ kéo khoé mắt, một cái bộ dạng khoe khoang tiểu hàm súc mà che dấu bên ngoài là cái bản mặt quý công tử, hấn cũng chưa nói cái gì vội.

La Chiêu về mặt bình tĩnh, hoàn toàn không lo lắng mấy chuyện vặt này. Trương Thi thầm nghĩ: Bọn họ đây là đến nguyệt lâu phá bỏ chiêu bài của người ta, giờ thì khỏi cần nghĩ xem Vũ Nguyệt nhảy múa, cũng đừng nghĩ xem Cầm Hương gảy đàn.

Nhưng trên mặt, Trương Thi vẫn là cười đến rất hòa thuận, “Đại công tử, người đều đã đắc tội với cả hai vị cô nương, tiếp đến chúng ta lấy cái gì tiêu khiển?”

“Huynh đệ chúng ta uống rượu, có cô nương ở đây cũng không tiện. Mới vừa nghe Trương huynh thổi một khúc, tiểu đệ còn muốn nghe, tiểu đệ cũng muốn múa một bài kiếm thuật...”.

Tô Dự sớm đoán được trước mặt Trương Thi, Tô Mạch sẽ tìm cách tranh thủ lấy hảo cảm của hấn. Nhưng vừa nghe lời này, tỷ nữa là nhảy dựng lên, nhìn như vô tình mà ngăn cản nói: “Vừa rồi chúng ta mới thưởng thức tiếng tiêu của Trương đại phu, sao lại dám làm phiền. Cầm nghệ của huynh trưởng cũng rất tuyệt”. Người kia múa kiếm cái gì, rõ ràng là kiếm múa tốt đấy nhưng thì sao chứ! nên là người múa sao?.

Tô Dự nhớ rõ sinh nhật hấn mười bốn tuổi,

hai người bạn tốt cùng trường đến nhà chúc mừng sinh nhật hắn, trong lúc vô tình đi qua viện Chi lan, nhìn thấy Tô Mạch đang múa kiếm, rõ ràng là đường đường là nam nhi, thế nhưng lần đầu tiên lại đối với một người nam nhân múa kiếm mơ màng, trong đó có một người còn thốt lên mà đến nay hắn vẫn khó mà quên được, "Người như vậy nếu mà đẻ ở dưới thân, tất nhiên sung sướng không thời".

Tô Dụ lập tức đi đến cho hắn một quyền, sau đó liền cắt đứt quan hệ với hai người bạn cùng trường này....

Mà bây giờ có nam nhân ở đây, Tô Dụ quả quyết không có khả năng cho phép Tô Mạch múa kiếm.

Tô Mạch cũng có chút buồn bực, Hiểu Nguyệt nói, nàng múa kiếm so với vũ cơ khiêu vũ đẹp hơn....

“Vậy đại công tử đánh đàn, La huynh múa kiếm?” Trương thị tự cho là thông minh mà đề nghị.

La Chiêu mày nhăn lại, hắn và Tô Mạch hợp tác?

Tô Dụ lập tức tát nước theo mưa nói: “Tại hạ cũng rất muốn chứng kiến kiếm thuật của La tướng quân!” Chỉ cần không phải Trương Thị, đối ai múa kiếm đều tốt.

La Chiêu đứng lên, nhìn về phía Tô Mạch, Tô Mạch cũng nhìn về phía hắn, hai người ánh mắt đều không hề lạnh, bây giờ thì xem ai là người bắt đầu mà thôi.

Khúc nhạc này hoàn toàn không có kết cấu nhưng phảng phất nghe thấy được kim quan thiết mã, tiếng động của đao thương, thiên quân vạn mã chém giết trên chiến trường, như cảm nhận được máu me của chiến tranh. Cũng không biết chém giết bao lâu, tiếng đàn vừa chuyển, mặt trời chiếu sáng trăm cõi núi non, trăm họ lâm than, tiếng kêu vang dội đất trời. Duy nhất chỉ có một người đứng trong gió thu hiu quạnh trong ánh tà dương- đó chính là cái gọi là một tướng công thành tể vạn người, cảnh tượng như vậy thật bi tráng....

Tay La Chiêu cầm kiếm khẽ run lên, nhìn không được nhìn về phía tên tiểu tử ồm yếu đang đánh đàn kia. Một khúc nhạc hào hùng bi tráng như tràn xuống nhân gian ngoài ý muốn lại được tạo ra từ đôi tay của hắn.

Trương Thị nhìn không được tiến đến bên tai Tô Dụ hỏi: “Hôm nay đại công tử làm sao vậy? Sát khí quá lớn!”

Tô Dụ ngoài cười nhưng trong không cười mà trả lời hắn: “Lần đầu tiên dạo thanh lâu, có chút khấn trương mà thôi.”

Trương Thị gật đầu, “Đại công tử nên đi nhiều hơn”. Quá không hiểu phong hoa tuyết nguyệt cũng không phải chuyện tốt. Trương Thị lại nghĩ đến hai mỹ nhân một đi không quay trở lại, trong lòng có một tia tiểu oán.

An Vương Triệu Tùy vừa đi đến gần nhà Thủy tạ thì nghe được khúc nhạc này. Khúc nhạc chinh chiến, khí thế bàng bạc, nữ tử thường khó mà đánh được khúc nhạc này. Chả nhẽ trong nguyệt lâu này xuất hiện kỳ nữ?

“Người đang đánh đàn trong nhà Thủy tạ là cô nương nào?”. Bốn phía nhà Thủy tạ đều che dầy, tuy rằng cũng không kỹ càng, nhưng người bên ngoài cũng không thể nhìn thấy quang cảnh bên trong.

Hai vị hoa khôi nương tử vừa bị làm tức giận, vốn tính toán phát tay áo bỏ đi, lại bị tiếng đàn làm hoảng sợ giữ lại, phảng phất khiến các nàng đang đứng ở bên hồ để tĩnh tâm thì bất gặp một con lốc xoáy làm tung bay mặt hồ, trong lòng nổi lên sóng gió mãnh liệt. Các nàng liền đứng ở bên ngoài nhà thủy tạ, cho đến khi nghe được lời này mới biết có người đi qua.

Hai người hành lễ, “An Vương điện hạ, vị này cũng không phải là cô nương trong nguyệt lâu của chúng thiếp, mà chính là

Đại công tử Tô gia.”

Đại công tử Tô gia?

Ở kinh thành họ Tô gia làm quan, nhà nào hắn cũng quen biết lại chưa từng nghe nói có ai tài năng như vậy. Chỉ duy nhất không hiểu rõ là hai vị Tô gia mới đến kinh thành kia.

Chẳng lẽ là Tô Mạch? Hắn ngưng thần nghe xong trong chốc lát, hơi hơi nhíu mày, cho đến khi khúc nhạc kết thúc, lúc này mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tô Mạch biết quỷ kế của Tô Dụ, mặc dù không có cô nương nào ở đây, nàng cũng không dám thiếu cảnh giác. Đương nhiên, đây là ý tưởng thời điểm nàng còn thanh tỉnh, sau khi bị Trương Thị kính hai ly rượu thì đã sớm như lọt vào sương mù.

Tô Dự thấy nàng uống đến không sai biệt lắm, hướng hai vị kia nói: “Ta mang gia huynh đi nghỉ tạm, lập tức sẽ quay lại đây.”

Bây giờ vừa là lúc ban đêm mới bắt đầu, hẳn phải cho Tô Mạch vào phòng, tối nay thế nào cũng phải đưa một mỹ nhân cho hắn khai trai mới được.

Cầm Hương đã bị bọn họ đặc tội sẽ không để ý tới bọn họ, một lần nữa Tô Dự đành phải tìm một cô nương bộ dáng tính tình đều không tồi, trước khi đi còn cố tình dặn dò cẩn thận.

Tô Mạch nhất thời say rượu, lúc này nàng đang choáng váng nhìn nữ tử áo vàng trước mặt. Đợi Tô Dự vừa đi nàng nghiêm trang nói: “Gia không cần ngại hầu hạ, người đi nấu cho gia chén canh giải rượu mang tới.” Nàng say, nhưng còn giữ lại vài phần thanh tỉnh, biết mình nên làm gì, và không thể làm gì.

Cô nương này không biết nói gì, nhưng chỉ nhớ vị kia có nói: “Đêm nay hầu hạ huynh trưởng ta cho tốt, sẽ không thiếu bạc cho người”.

Nếu là đổi là thanh lâu khác, chắc chắn rất coi trọng ngân lượng nhưng quan gia kỹ quán các nàng chưa bao giờ thiếu bạc. Nếu như hầu hạ không tốt, ngân lượng không là vấn đề mà đánh mất danh hiệu và tên tuổi của nguyệt lâu.

Canh giải rượu luôn luôn có sẵn. Không bao lâu, cô nương kia đã bưng lại cho nàng một chén.

Tô Mạch uống mấy ngụm mới xong, quả nhiên không còn choáng váng nữa, cũng có thể nhìn rõ ràng mặt vị cô nương này.

Một bộ dáng mười bốn, mười lăm tuổi, lớn lên thanh thuần khả ái, lúc nàng ấy cười lộ lên hai má ửng hồng thấp thoáng hai má núm đồng tiền. Tuy nàng ấy không phải là cô nương tuyệt sắc nhưng lại được dạy dỗ rất có phong vị. Mặc dù chỉ đứng đó bất động, cũng là cảnh đẹp ý vui, chọc người ngửa ngáy, đây tuyệt đối không phải phong tư của nữ nhi con gái thường dân.

“Người tên là gì?”

“Thanh Đại.”

“Thanh Đại cô nương, ta tạm mượn phòng người nghỉ tạm, chờ một lúc sau ta sẽ đi”.

Thanh Đại nhấp môi, “Vâng công tử lại uống ly trà cho tỉnh rượu”.

Tô Mạch gật đầu, tư duy dường như quay trở lại, đầu óc thanh tỉnh rất nhiều. Chẳng qua, không mất mấy canh giờ, nàng liền phát hiện có điều cổ quái. Thân thể không tự chủ nóng lên, nổi lòng khó mà bình tĩnh, phảng phất có thứ gì đó chầm rãi áp ủ nẩy mầm, muốn chui từ dưới đất mà lên. Tô Mạch trong lòng giật mình, “Người hạ thuốc cho ta?”

Thanh Đại sợ tới mức mặt trắng bệch, cuống quýt quý xuống nói: “Không phải đâu công tử. Canh giải rượu ở nguyệt lâu đều sẽ tăng thêm một chút trợ hưng dược liệu.” Dứt lời, Thanh Đại thật cẩn thận mà ngẩng đầu nhìn Tô Mạch, lộ ra một bộ dáng đáng thương, mắt mờ to ướt át, khiến người không đành lòng.

Tô Mạch mồ hôi lạnh tuôn ra, hiện tại nàng có thể cảm giác được dược tính cũng không quá mạnh, nhưng khó nói tiếp đến sẽ như thế nào.

Thanh Đại lại nói: “Mới vừa rồi Tô nhị công tử dặn dò nô tỳ nhất định phải hầu hạ công tử thật vui vẻ, nếu đại công tử kiên quyết muốn đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không làm tốt công việc, nói không chừng còn bị ma ma trách phạt.”

Lời nói này có vài phần là thật tâm nếu Tô Mạch là nam nhân hẳn là sẽ thuận theo ý nàng nhưng đáng tiếc là haizz nàng chỉ là nửa nam nhân.

Tô Mạch âm thầm ổn định tâm thần, “Cũng được. Người đi chuẩn bị nước ấm mang tới, trước hết ta muốn rửa mặt đã”.

Thanh Đại nghe được lời Tô Mạch nói, sáng khoái mà rời đi, Tô Mạch cũng trộm nhìn ra ngoài một chút khi nàng mở cửa

, quả nhiên là có người canh giữ—— Tô Dự làm việc chưa bao giờ để lại lỗ hổng, thẳng này chắc chắn cho là mình sẽ chạy trốn mới làm ra nhiều công sức đến vậy.

Tô Mạch cực kì buồn bực, thừa dịp trong phòng không có ai, xốc cửa sổ lên, cẩn thận quan sát từng mái nhà, đây là một cái tiểu gác mái, cũng không tính cao, nhưng muốn nàng nhảy xuống, vẫn là có khả năng quăng phát chết bẹp.

Tô Mạch cân nhắc sau đó kéo dây màn xuống, buộc chặt một đầu vào cửa, thuận thế mà xuống.

“Công tử!”

Đình đầu một tiếng kêu gọi, Tô Mạch nghĩ cũng không kịp nghĩ nhanh chân mà chạy.

Nàng trời sinh mù đường, cũng chạy chưa được bao xa đã không phân rõ đông nam tây bắc. Tránh thoát lại một đợt “Truy binh”, rốt cuộc Tô Mạch cũng thở dài một hơi, song bên tai lại nghe thấy những tiếng động quỷ dị.

Tô Mạch theo tiếng động mà nhìn lại, nháy mắt cứng đờ.

Hai tên thị vệ bộ dạng cao lớn đang đứng ở sau nàng, tay phải nắm ở đai đao, hai đôi mắt vẫn song song nhìn thẳng vào nàng cực kì chăm chú, mặc dù cách hai ba bước, nàng vẫn cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt. Đây không phải hộ vệ của nguyệt lâu ngược lại giống như khí thế của ngự tiền thị vệ. Mà âm thanh quý dị ở phía sau bọn họ, Tô Mạch chẳng qua theo bản năng mà nhìn xuyên qua khe hở hai người thị vệ, chỉ thấy An vương điện hạ không một mảnh vải che thân, đang đè trên một cơ thể tuyết trắng đẹp đẽ tận tình mà rong ruổi.

Mẹ nó!

Tô Mạch vốn sợ hãi bất an vừa trốn thoát được giam cầm, nay nhìn thấy cảnh này trong lòng đem Triệu Tuy mắng cả tổ tông mười tám đời nhà hắn. Mẹ nó, người muốn tìm hoan mua vui có thể vào nhà làm được không? Mà lúc này nàng mới ý thức được, hình như mình chạy đến nơi không nên tới.

Khùng bố nhất là, khi mà Tô Mạch vừa nhìn vào thì cũng là vừa lúc đụng phải tầm mắt của Triệu Tuy. Trong nháy mắt, tên Vương gia khôn nạn này lại không có một chút phần nộ nào khi bị người xem chuyện phòng the, ngược lại hắn còn nhướn mày với nàng, mang theo vài phần châm chọc cùng khiêu khích, thậm chí khí phách lại càng thêm hăng hái...

Hai người thị vệ ngay lập tức liền nhích sát vào nhau bít kín lại luôn khe hở mà Tô Mạch vừa nhìn, sau đó tiếp tục dùng thị lực lắng trì Tô Mạch.

Theo một tiếng gầm nhẹ, chuyện tình bên kia rốt cuộc ngừng nghỉ. Trái tim Tô Mạch rất căng thẳng, muốn chạy cũng đã chậm.

“Mời đại thế tử đi vào ngồi.” Khó có được hắn bị tiểu yêu tinh trên chóc đánh đã chiến ngoài hoa viên, thế nhưng liền đụng phải vị này, ha ha ha...

Móng vuốt của hai tên thị vệ lập tức duỗi lại, trái tim Tô Mạch đập bình bịch loạn cả lên, máu cả người như bốc lên, cơ thể như càng ngày càng nóng, trong tâm tưởng có một loại sợ hãi, nàng biết được tính quả nhiên tăng lên...

Tô Mạch hung hăng véo chính mình, sau đó né tránh hai thị vệ, lao đảo lui về phía sau một bước, chạy nhanh xin tha, “Vi thần sao dám quấy rầy chuyện tốt của điện hạ, thần xin cáo từ.” Nàng có thể khẳng định Triệu Tuy sẽ đem nợ mới nợ cũ

để tính toán với nàng. Cho dù thân thể có bình thường cũng sẽ tàn tạ, huống chi nàng còn đang bị được tính hành hạ.

Ai ngờ Triệu Tuy thực vô liêm sỉ mà nói: “Đại thế tử nếu tới, đừng đi vội, sao không cùng tiểu vương cùng nhau nhắm nháp hương vị của các cô nương ở nguyệt lâu này...”

Lông tơ Tô Mạch như muốn cháy xém, run run rẩy rẩy mà chạy đi, bả vai bị hai bàn tay túm trở lại, trong lúc nàng cho rằng thôi xong rồi, thì một bàn tay to lớn khác túm ở đai lưng nàng, nhấc nàng lên, chân Tô Mạch liền lơ lửng không trung, mà trên vai cái túm nhanh chóng thoát ra. Tô Mạch mờ mịt mà nhìn lại người lôi nàng ra khỏi,

môi run lên, cơ hồ là khóc nức nở hô: “La tướng quân.” Người thật đúng là cha mẹ ta thân nhân của ta!

La Chiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, không có đem người ném xuống, mà là

hướng đến An vương người chỉ khoác một chiếc áo đơn che khuất thân thể: “Đại công tử tới nay uống nhiều hành sự có chút lữ mẫn, mong An vương lượng thứ”.

Hơi thở Triệu Tuy trầm lãnh hẳn đi, nhưng cũng không có vọng động gì.

Tên La Chiêu này, một khi đã nhận định chủ tử cho dù có chém hắn đầu cũng sẽ không sửa đổi. Triệu Nghị có thể hàng phục hắn, bản thân khiến cả triều đình khiếp sợ bởi hắn chưa bao giờ có ý định quy hàng Triệu Nghị. Hắn đối với vị Uy vũ đại tướng quân này cũng có ý định lôi kéo, cho nên tự nhiên cho hắn chút mặt mũi.

“Bỏn vương cũng chỉ muốn đưa cho đại công tử canh giải rượu, nếu La tướng quân ở đây, vậy đem người giao cho người, ta cũng yên tâm”

“Đa tạ Vương gia!” La Chiêu chấp tay, xách theo Tô Mạch rời đi.

Đi rất xa, La Chiêu mới đặt Tô Mạch trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhị công tử tìm người!” Bọn họ mới uống vài ly rượu mà thôi, như thế nào Tô Mạch lại có thể làm loạn đến mức độ này?

Không nghe được Tô Mạch trả lời, La Chiêu nhìn không được đem nàng đánh giá, thân thể Tô Mạch cực nóng, hơi thở so với bình thường nặng nề hơn, La Chiêu duỗi tay đi thăm dò cái trán của nàng, trong lòng còn đang suy nghĩ: Tên thế tử gà con yếu đuối này luôn luôn ốm đau, ba ly rượu có thể say lão đảo, chẳng lẽ là say rượu bị phong hàn?

Ai ngờ, Tô Mạch lại bất ngờ chụp tay La Chiêu, bước một bước lại gần, hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn La Chiêu, ngay sau đó, đủ để cho La Chiêu cả đời lưu lại bóng ma tâm lý.

Tô Mạch lại gần, chui đầu vào cổ hắn liếm một ngụm.

Cái đầu lười mềm mại liếm vào da thịt trên cổ, toàn thân La Chiêu tê rần, vào lúc Tô Mạch đem răng ra cắn, hắn liền vung chuôi đao lên đập ngay vào cổ nàng, lúc này mặt hắn đen lại, sau đó mới nhìn lại thân thể mềm mại vừa ngã xuống, cũng không có làm sao.

Hoá, hoá ra, Tô Mạch quả là một tên đoạn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

*Cái chương này nó dài quá, mình edit mãi mới xong. Cảm giác hoàn thành như vượt qua một kì thi vậy.

Khi Tô Dự tìm được Tô Mạch, nàng đang bị La Chiêu kẹp ở dưới nách, giống y như một con búp bê vải.

Tô Dự rửa mắt mà nhìn, trong lòng hận không thể rèn sắt thành thép, tiếp nhận Tô Mạch trong tay, không quên hướng La Chiêu nói lời cảm tạ.

La Chiêu sắc mặt lãnh ngạnh, chỉ hơi giật khóe miệng, cũng không nói gì, chỉ là nhìn thoáng qua Tô Mạch bị ôm đi, xoay đầu nói với Trương Thi: "Ta chuẩn bị trở về."

Náo loạn một hồi như vậy, ai còn tâm tư mà thưởng thức phong hoa tuyết, Trương thi cũng nói: "Tất cả cùng về thôi, thuận đường ta viết một đơn thuốc cho đại công tử giải men rượu".

Canh giải rượu nơi này, hẳn biết là có chút không bình thường.

Tô Dự cực kì không vui, bế Tô Mạch vào xe ngựa, quyết định dẹp đường hồi phủ.

Cũng chả thêm cảm kích suy nghĩ của Trương Thi, hai huynh đệ này đúng là đặc biệt. Mới vừa rồi ba người họ uống rượu, Tô Dự còn nói muốn tìm cho Tô Mạch một phòng thiếp thất, đảo mắt một cái, Tô Mạch liền "Uống say phát điên", từ trong phòng của cô nương nguyệt lâu nhảy xuống dưới.

Mặc dù cảm thấy kì quái, Trương Thi cũng không nghĩ nhiều, hẳn là một tên gốc đam mê y dược, trên nhiều mặt phản ứng vô cùng tri độn: chẳng hạn như nữ nhân, triều đình, hay đạo lí đối nhân xử thế...

Từ viện tiền tẩu Trương Nam đi đến nguyệt lâu không xa, xe ngựa lắc lư không bao lâu thì đến. Trương Thi nhảy xuống xe ngựa, đang chuẩn bị đi tiếp "Con ma men" ở trong xe ngựa đằng sau kia, thì thấy một bóng người chạy lại đây, Trương Thi không kịp trốn tránh, cứ như vậy đuôi bị người ta ôm vào trong ngực. Quý dị nhất chính là, cái ôm ấp này rất mềm mại ấm áp khiến hắn vừa bối rối vừa hứng thú, cách mấy tầng quần áo áp lên đùi, cảm giác này.....

Trương Thi đã từng đối mặt thiên quân vạn mã tinh phong huyết vũ sắc mặt luôn không đổi, nay trong tích tắc Trương đại quân y của chúng ta toàn thân đều nhũn ra, trái tim không chịu được khổng chế mà nhảy lên, bên tai truyền đến giọng nói mếu máo nỉ non.

"Gia, gia, người tốt cuộc đã trở lại! Ô ô ——"

Nữ tử khóc đến tê tâm liệt phế, Trương Thi phục hồi lại tinh thần, cau mày, theo ánh đèn nhìn nàng một cái, đầu bù tóc rối, quần áo tả toại, như là một tên ăn mày không biết chui từ đâu ra.

Từ trước đến nay, Trương Thi là người lương thiện, cũng không bởi vì bị một tên ăn mày ôm đùi mà có gì bất mãn, ngược lại còn kiên nhẫn xoa vai nàng. "Cô nương, đứng lên mà nói."

Hiếu Nguyệt cả kinh, giọng nói này, cái đùi này đều có điểm khả nghi....

Nàng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên nhìn Trương Thi, sợ đến mức lập tức bỏ từng móng vuốt ra khỏi đùi hắn, nhanh nhẹn xin lỗi, "Xin, xin lỗi....."

Trương Thi nhìn bộ dáng đáng thương kia, trong lòng mềm nhũn, đem người nâng dậy.

Chiếc xe đằng sau cũng ngừng lại, Tô Dự ôm Tô Mạch xuống xe, La Chiêu cũng nhảy xuống ngựa.

Hiếu Nguyệt lúc này mới nhìn thấy chủ nhân của nàng, trong lòng một trận ảo não, chỗ này cũng ít người đến, nàng đã quan sát thật lâu, trừ bỏ người của viện tiền tẩu, hầu như là không có ai ra vào. Chẳng lẽ viện tiền tẩu này ngoài công tử nhà nàng ra còn có người khác sao? Thế nhưng sao nàng lại có thể ôm sai người cơ chứ! Ôi trời ơi chỉ có thể nói trời quá tối đi!

Tô Dự cũng nhận ra Hiếu Nguyệt, mà lúc này hắn đang ôm Tô Mạch say ngủ khó mà nói lên lời. La Chiêu đứng ở cạnh hắn, Tô Dự nghĩ nghĩ, liền hướng La Chiêu nói: "Phiền La tướng quân trước mang huynh trưởng ta về phòng được không?"

La Chiêu hơi thờ chừng lại, đôi tay ôm ngực, mặt sáng như đuốc, mặt không có nhìn Tô Dự đang nói chuyện với hắn, mà là trừng mắt Tô Mạch.

Tô Dự trong lòng cũng lo sợ không thôi, chỉ sợ vị La Chiêu này nhìn ra cái gì khác lạ. Như vậy mặt mũi của Tô gia đều bị Tô Mạch ném sạch.

Tô Dự đang định từ bỏ, La Chiêu đột nhiên thò tay sang, đem Tô Mạch tiếp qua đi, đôi mắt nhìn chăm chăm cái mặt đang ngủ trương ình lên bị hấn bốp một phát sau gáy. Thù thực là hấn cũng muốn xem thử cái thằng tiểu thể tử gà con này có bị hấn đập hồng cổ hay không. Cơ thể mềm mại thom tho, cánh tay La Chiêu một trận tê mõi, thiếu chút nữa không sử dụng được sức lực, căng da đầu hướng bên trong đi đến.

Hiệu Nguyệt mắt sắc lẹm nhìn một đại nam nhân ôm Tô Mạch đi, trái tim loạn đập thình thịch. "Gia, ngài làm sao thế này?"

Hiệu Nguyệt ra vẻ trấn định, Tô Dự xua tay, cũng không tính nói ra những chuyện khiến người ta sốt ruột của Tô Mạch, hấn chỉ dò hỏi tình hình của Hiệu Nguyệt, còn hỏi đến đặc biệt cẩn thận, Hiệu Nguyệt thiếu chút nữa làm trò như cái vị chủ tử táo bạo này —— nhưng thôi nàng còn vội vã xem gia nhà nàng đâu, vừa rồi nam nhân kia là chuyện gì vậy? Tại sao nàng ấy có thể để đàn ông ôm?

Đương nhiên, nàng cũng không quên chính mình nên diễn suất.

Tô Dự hỏi thăm tình huống, mới biết được hai mẹ con nàng đi theo Tô Mạch đến đây, nửa đường gặp phải đạo tặc, đành phải ném bỏ ngân lượng, ăn xin đến kinh thành.

Thật vất vả mới tìm được nơi Tô Mạch đặt chân, lại bị người hầu ngăn ở bên ngoài, họ nói rằng các nàng và phủ Tương Nam vương đã không còn bất luận quan hệ gì, muốn đuổi các nàng đi.

Hiệu Nguyệt khóc đến tội nghiệp, theo đó hơi thở của Tô Dự cũng không thuận. Người biết mẹ con Hiệu Nguyệt rồi phủ tất nhiên là người của vương phủ, Lý Ký vẫn còn chưa có gan dám đem người của Tô Mạch ngăn cản bên ngoài.

“Là ai?”

“Nô tỳ cũng không quen biết.” Hiệu Nguyệt đương nhiên nhận thức, chẳng qua là ai thì không thể nói ra từ miệng nàng, nếu không lại thành nàng châm ngòi ly gián, cuối cùng nhưng thật ra lại khiến Tô Mạch trêu chọc phiền toái.

Tô Dự tự nhiên cũng minh bạch, không hề truy vấn, chỉ nói: “Ngô ma ma ở nơi nào?”

Hiệu Nguyệt nói, Trương Thi vẫn luôn ở bên cạnh nghe ngóng: “Nơi này ta biết, không bằng ta bồi Hiệu Nguyệt cô nương đi tiếp lệnh đường*?”

Lệnh đường: mẹ

Hiệu Nguyệt lắc đầu, nhìn Tô Dự nói: “Mới vừa rồi nô tỳ thấy gia hình như vừa uống rượu xong, nô tỳ muốn ở lại chăm sóc thiếu gia...”

Tô Dự nói: “Người đi đi, có người ở đó ta mới yên tâm. Ngô ma ma, ta sẽ đi đón”

Ngô vương phi ra đi sớm, Tô Mạch căn bản là do Ngô ma ma nuôi lớn. Sau này mặc dù thất thế, trượng phu lấy hưu thư áp bức, Ngô ma ma cũng không bỏ rơi hay mặc kệ Tô Mạch. Tô Dự cũng nhiều lần cảm khái, nếu có người đối đãi với mình như vậy, mình có liều mạng cũng phải bảo vệ bọn họ an toàn.

Lần này trước khi vào kinh, Tô Mạch điều hai mẹ con đi, sợ rằng bản thân mình ở kinh thành cũng khó lòng bảo toàn, lại liên lụy đến các nàng. Nhưng dù vậy, đôi mẹ con này vẫn là theo đến.

Tô Mạch chưa từng xem mẹ con họ là hạ nhân, Tô Dự đối với các nàng tự nhiên cũng không tỏ vẻ chủ tử.

Hiệu Nguyệt cảm kích gật đầu, lại hướng người tốt bụng là Trương Thi hành lễ, Trương Thi đưa cho nàng một phương thuốc giải rượu để nàng mang cho Tô Mạch, lúc này Hiệu Nguyệt mới cầm lấy xoay người tiến vào tòa nhà.

Quan tiền tấu Lý Ký hiển nhiên cũng biết việc này, vội vàng vàng chạy tới. Hôm nay nghe Hiệu Nguyệt muốn tìm Tô Mạch, hấn đương nhiên là vẫn làm việc khách sáo, để cho nàng ở đại sảnh tiếp đãi như khách chờ Tô Mạch trở về định đoạt, nhưng ai biết thị thiếp của Tô Dự là Ái Liên lại biết việc này, nàng ta mang theo chúng gia đình đem Hiệu Nguyệt đuổi ra khỏi phủ, nàng ta nói rằng đây là gia nô mà Tô Mạch đuổi đi, chạy theo tới tận kinh thành nhất định có rắc rối khác.

Từ Ái Liên chính cháu gái của Tương Nam vương phi Từ thị, có thể ương ngạnh kiêu ngạo như thế kia cũng là do thói quen được chiều chuộng cho phép, Lý Ký nào dám kháng lệnh nàng.

Nghe xong lời này, hơi thở Tô Dự có điểm lạnh đi, “Lý đại nhân, viện tiền tấu Tương Nam là người quản chế, người có hoàng mệnh trong người, không cần cố kỵ những mặt khác.”

Tốt xấu gì cũng là một mệnh quan triều đình, thế nhưng lại sợ hãi một phòng tiểu thiếp, như thế này tính gì?

Lý Ký rửa thầm trong lòng, thừa dịp xưng vâng. Dưới sự chỉ dẫn của tỳ nữ La Chiêu đem Tô Mạch đặt ở trên giường, nhện không được đem phòng ốc đánh giá. Nhà cửa sạch sẽ, bài trí không có một vật phẩm dư thừa, hấn không khỏi khó coi một chút.

Bọn tỳ nữ cũng không biết vị nam tử cao to này là ai, hầu hạ vô cùng cẩn trọng, bưng trà mang đến cũng chỉ dám trộm nhìn.

Hiếu Nguyệt vừa đi vào lập tức phân phó hai tỳ nữ đi nấu canh giải rượu, La Chiêu nhìn nàng này ăn mặc quần áo rách rưới lại dạy dỗ hai nữ tỳ ăn mặc sạch sẽ, tuổi tác không chừng so với nàng còn lớn hơn, khí thế kia không phải ý thể hiếp người mà là một loại dịu dàng bình tĩnh liệu trước ôn hòa, loại cảm giác này cùng Trương Thi có chút tương đồng.

La Chiêu lắng lắng phẩm trà, Hiếu Nguyệt ở bên kia cũng phân phó xong rồi, nàng đi vào xem xét cái trán của Tô Mạch, “Công tử nhà nô tỳ là do uống quá nhiều rượu?”

“Ba ly, rượu quế nhường hoa ủ từ năm trước”.

“Gáy công tử không biết làm sao lại sưng u một cục thế này?”. Hiếu Nguyệt lúc này mới phát hiện sau gáy Tô Mạch có một cục u sưng tím.

La Chiêu vẫn như cũ bưng trà chậm rãi phẩm, “Đại khái là tự hấn vấp ngã”. Vừa rồi hấn mới kiểm tra, tuy rằng người này không tỉnh, nhưng xương cốt vẫn bình thường.

Hiếu Nguyệt âm thầm hít một hơi lạnh, vấp ngã lại có thể ngã thành như vậy? Đùa nàng à?

Nhưng xem qua thì Tô Mạch cũng không có gì khác thường, lúc này mới quay đầu hướng La Chiêu hành lễ, “Cảm ơn vị công tử này, nô tỳ muốn hầu hạ công tử nhà ta rửa mặt, phiền toái công tử lắng tránh một chút.”

Có người tiếp nhận Tô Mạch, La Chiêu cầu còn không được, không có ý kiến gì liền rời đi.

Chờ Tô Dự và Trương Thi đón Ngô ma ma trở về. Hiếu Nguyệt cũng đã rửa mặt sạch sẽ, một khuôn mặt trắng nõn, lộ ra một tiểu nữ tử tính tế non mềm, dưới ánh đèn càng tăng thêm một vẻ đẹp kì ảo.

Trương Thi vừa nhìn thấy, lại có điểm thất thần, có lẽ là đêm nay ánh trăng quá đẹp, cũng có lẽ là đêm nay rượu hương quá nồng nàn. Trong nháy mắt, như có một giọt sương rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, tạo lên từng gợn sóng, mất một lúc lâu nhưng cũng không thể bình ổn.....

Tô Dự an bài chỗ ở cho Ngô ma ma và Hiếu Nguyệt, Hiếu Nguyệt tự mình đưa

Trương Thi tiễn khỏi Tây Sương. Cuối cùng khi một chân bước ra khỏi cửa, Trương Thi quay đầu lại hỏi: “Mạo muội xin hỏi phượng danh của cô nương là gì?”.

“Ngô Hiếu Nguyệt.”

Hiếu Nguyệt.....

Trên mặt Trương Thi như nóng lên, “Tại hạ Trương Thi.”

“Vâng!”

Trương Thi lại bổ sung một câu, “Ta là bạn của Tô đại công tử. Nàng có thể gọi ta là Trương đại ca.”

Lần thứ hai có người đánh vỡ quy củ thâm nghiêm của dòng dõi, cứ như vậy mà nhìn thẳng vào nàng.

Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn vào Trương Thi, quý công tử nhẹ nhàng, thái độ lại hết sức hiền lành, ánh mắt nhìn nàng còn lộ ra một cổ cảm xúc không quen thuộc khiến nàng đỏ mặt tim đập nhanh. Hiếu Nguyệt chạy nhanh rủ mi gật đầu, ngăn chặn nhịp đập của con tim đang tùy ý nhảy lên.

Trương Thi cũng đứng trong yên lặng một lát, không chờ nàng đáp lại xưng hô kia, hấn liền tỉnh lại, nhất định là mình quá đường đột, đỏ mặt, cùng Hiếu Nguyệt cáo từ, lúc này mới tâm thần hoảng hốt mà ra cửa.

Mới ra cửa môn, hấn liền thấy La Chiêu cũng đang rời đi.

La Chiêu nói với hấn: “Tâm tình Tô đại công tử này hơi cổ quái, về sau người cách hấn xa một chút.”

Tô Mạch đối với Trương Thi tốt một cách không bình thường, La Chiêu và Trương Thi giao tình không tồi, tất nhiên phải nhắc nhở vài câu.

Trương Thi cũng biết La Chiêu và Tô Mạch có nhiều khúc mắc, Vị Đại tướng quân anh minh thần võ này tài ba vô cùng không hiểu sao lại bại hai lần dưới tay Tô Mạch, có thể không sốt ruột sao?

Nhưng cho dù có sốt ruột còn không đến mức làm hấn nói ra nói như vậy. “Có phải đêm nay đã xảy ra chuyện gì hay không?”. La Chiêu dẫn theo Tô Mạch trở về, thái độ của hấn có gì đó khó hiểu, lúc trước hai người đánh đàn múa kiếm, hấn rõ ràng cảm giác được thái độ của La Chiêu đối với Tô Mạch có điều hòa hoãn, nghe thấy Tô Mạch nhảy xuống lầu, người đầu tiên chạy đi tìm cũng là hấn.

La Chiêu chỉ cảm thấy trên cổ bị Tô Mạch liếm quá như có lửa đốt, khẩu khí lại lãnh ngạnh vài phần, “Không có gì. Sắc trời đã tối, Trương huynh cũng sớm hồi phủ nghỉ ngơi.”

Dứt lời, nhảy lên ngựa, một roi đánh xuống, con ngựa giống như mũi tên xông ra ngoài.

Trương thi: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Buổi sáng hôm sau, Tô Mạch bận rộn xem xét từ trong ra ngoài hai mẹ con Ngô thị, phảng phất lại nhớ đến những năm tháng ở viện Chi lan. Nàng bụng bát cháo thịt nạc, ngồi ở dưới bậc thang, nhìn Hiểu Nguyệt chỉ huy hạ nhân đem sân sửa sang lại bộ dạng mà nàng thích.

Tô Mạch thầm nói: “Kỳ thật ta đối chỗ ở không có yêu cầu cao như vậy.”

Hiểu Nguyệt liếc xéo nàng một cái, nhìn nàng gầy ốm như vậy, tâm tình liền không tốt lắm.

Thấy Hiểu Nguyệt không để ý tới nàng, Tô Mạch lại nói: “Các người thật sự bị cướp sao?” Bị cướp, mà bây giờ so với nàng ăn mặc như thế nào lại càng gần gũi hơn.

Hiểu Nguyệt nghe ra nàng ý ngoài lời nói, “Quần áo mới của gia mới may đặt trong tủ, ngài có thấy không?”. Các nàng ăn mặc ngăn nắp gọn gàng như thế này còn không phải là vì cấp mặt mũi cho Tô Mạch hay sao?

Tô Mạch uống xong cháo, tung tăng chạy đi lục tủ, rốt cuộc thấy một bộ đồ mới, màu lục đậm, đúng là màu sắc mà nàng thích nhất.

Tô Mạch cầm quần áo thay, đi đến trước mặt Hiểu Nguyệt lấy lòng mà nói, “Đẹp không?”

Hiểu Nguyệt liếc mắt một cái, “Rất được. Tay nghề của ta xưa nay đã như vậy.” Hoàn toàn không có ý muốn khích lệ Tô Mạch.

Tô Mạch không để bụng, cười tủm tỉm mà nhìn tiểu nha đầu hiền huệ, bày ra một bộ dáng đại nhân tư thái, nói lời thăm thía: “Nếu đã tới, ở lại đây chơi mấy ngày, gia mang người bổ sung kiến thức để biết kinh thành phồn hoa!”

Mặt Hiểu Nguyệt tái đi rồi, “Gia, làm người không thể như vậy! Hiện giờ mẹ con chúng ta chịu khổ, tốt xấu gì cũng là chủ tớ một hồi, theo lẽ thường người không phải là

thu lưu chúng ta hay sao. Chẳng lẽ gia bây giờ thăng quan tiến chức, thì ghét bỏ mẹ con chúng ta.....”

Lên án rất ý tứ nha, nói năng có khí phách, Tô Mạch ghen cả nước miếng, quả thực nàng đối với tiểu nha đầu này đúng là tam quan nghiêm túc mà khởi kính. Thế mà dám dùng luân thường đạo lý tới áp bức nàng, quả nhiên là thâm hiểm cùng nàng chân truyền vô sỉ đây!

Ngờ khi Hiểu Nguyệt hòa hoãn hơn, lại bổ sung nói: “Đại công tử không thu lưu chúng ta cũng không sao. Dù sao thì nhị công tử cũng đáp ứng chăm nom chúng ta, bảo chúng ta cứ ở kinh thành an tâm mà sống”.

Thế cơ đấy, tiểu nha đầu này đúng là một bộ dáng ta có người chống lưng rồi đây, ta không có sợ người đuổi đi đâu nhé.

Cả người Tô Mạch đều không tốt! Lại là Tô Dự!

Hôm qua nếu không phải Tô Dự buộc nàng tiếp chiêu, nàng sẽ không trốn chạy thì sẽ không làm hồng chuyện tốt của An Vương, sẽ không.....

Chết tiệt..... Mặt sau tựa hồ còn có cái gì, nhưng Tô Mạch không tài nào nghĩ ra, nhưng mà lúc La chiêu cứu nàng, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Tô Mạch lười

chấp nhật cùng tiểu nha đầu lương bình này. Tô Dự so với nàng có bản lĩnh hơn nhiều. Nếu sự tình Tô Dự đã đồng ý, như thế nào nàng có khả năng lay chuyển được đây.

Tô Mạch rita mặt chuẩn bị ra cửa, Hiểu Nguyệt chân

lạc cách mà đi theo

Tô Mạch quay đầu lại nhìn nàng, “Ta chạy không thoát, người một cái tiểu cô nương đi theo gia làm gì?”

Điền Nguyệt không cho là đúng, “Gia không phải nói muốn mang ta đi khám phá kinh thành hay sao?”.

Vô sỉ a vô sỉ a! Nàng như thế nào lại có thể nuôi dưỡng ra một tiểu nha đầu vô sỉ như vậy!

Tô Mạch đành phải mang theo Điền Nguyệt, mua một chút lễ vật, đi viện tiền tâu Đông Sơn. La Chiêu chức quan vẫn còn chưa được định xuống, Cảnh Đế cũng chưa ban cho hấn phù đệ. Mấy ngày này, hấn làm Đông Sơn quan ở tại viện tiền tâu Đông Sơn.

Tô Mạch vừa đến, liền gặp ngay La Chiêu ra cửa.

Tô Mạch cười hi hi tiếp đón, nguyên bản La Chiêu đang sai lước lên ngựa thiếu chút nữa thì từ trên ngựa rơi xuống, sau đó hấn cũng không thèm ngoái lại, cái gì cũng không thèm nghe, vung roi ngựa lên. Đánh “Phốc” mà chạy đi ra ngoài.

Tô Mạch và Điền Nguyệt hai mặt nhìn nhau.

Điền Nguyệt hỏi Tô Mạch, “Gia, có phải hay không người đắc tội người ta? Ta có nghe nói, La Đại tướng quân chính là người tâm phúc của hoàng thượng.” Người nhưng kiêm chế, hiện giờ ở kinh thành không thể so với phù Tương Nam vương, động một chút là có khả năng rơi đầu.

Đắc tội? Thọc hẳn một đao có tính không?

Hạ thuốc hẳn có tính không?

Ồi, hình như là mình đắc tội với vị này cũng không nhẹ đâu.

Tô Mạch xấu hổ mà ho khan hai tiếng, nghiêm trang giáo dục nói: “Người đã không phải nha hoàn của ta, đừng một tiếng gia hai tiếng gia, nếu không may bị người ta tưởng là nha đầu thông phòng về sau làm sao mà gả ra ngoài? Ta còn đang muốn tìm cho người một nhà chồng thật tốt đấy!”. Nếu đã đến kinh thành, đành phải tìm nơi quyền thế mà dựa vào, sau này nàng có bị bạo quân trách phạt, nha đầu này còn có thể giữ được tính mạng.

Gò má Hiền Nguyệt đỏ lên, trước mắt vô cớ thoáng qua gương mặt của Trương Thi.

Nguyên bản cho rằng đây chỉ là một ảo giác kì lạ, thật không dám nghĩ, người nợ đúng là hướng các nàng đi tới.

“Đại công tử, thật trùng hợp! Chúng ta đang định đi tìm người!” phía sau Trương Thi là Cảnh Đế Triệu Nghị cải trang đi tuần.

Trên đường cái này, Tô Mạch không biết có nên hay không quỳ xuống hỏi to van xin.

Trương Thi lập tức giới thiệu nói: “Dịch công tử, người hẳn đã biết.”

Tô Mạch lập tức hiểu ý, hướng Triệu Nghị chấp tay.

Triệu Nghị khí sắc không tốt lắm, thoạt nhìn như là ngại không được tốt. Dương nhiên Tô Mạch hầu hạ phải thật cẩn thận, không dám vượt Lôi Trì nửa bước, sợ chọc giận hắn. Diêu Nguyệt thấy tâm tư Tô Mạch như thế, tự nhiên cũng cẩn thận chặt chẽ.

“Đại công tử là lời tìm La tướng quân sao? Hẳn hôm nay phụng hoàng mệnh, cùng nhị công tử ra ngoài thành tuần tra quân doanh”

Đi cùng Tô Dự?

Tô Mạch có chút giật mình, Đại tướng quân La Chiêu tướng lai tuần tra quân doanh thì còn có chút cơ. Tô Dự cũng không phải xuất thân từ nhà tướng, vả lại còn là chất tử, sao lại đi tuần tra nhi?

Tô Mạch trộm nhìn Triệu Nghị, tầm mắt Triệu Nghị cũng vừa lúc dừng ở trên người nàng, long uy lẫm lẫm, ẩn lộ ra sát khí. Tâm tư Tô Mạch thay đổi thật nhanh, có phải hôm qua nàng và Triệu Tùy nói chuyện bị vị này biết được, Triệu Tùy thành hồn dân kia tuyệt đối có khả năng ở ngút tiền báo cáo một quyền sổ con quan báo tư thù. Hai thế lực này, nàng không thể trêu chọc, nhưng hai bên đều đắc tội, kia tuyệt đối là đang tìm chết!

Dưới sức tưởng tượng của Tô Mạch, mồ hôi lạnh lại yên lặng mà chảy ra giữa trán.

Triệu Nghị thoáng nhìn qua thằng này đúng là bộ dáng không có tiền đồ đi, hơi thở càng thêm không thuận.

“Đi đến phủ của người ngồi chơi”.

Triệu Nghị từ trên tay đem một bọc giấy được bọc cẩn thận đưa cho Tô Mạch.

Cũng không đợi chờ nhân đồng ý, đã hướng tới viện tiền tấu Trương Nam mà đi.

Tô Mạch một đường kinh sợ, nếu vừa rồi không nghe lầm, Trương Thi nói bạo quân là tới tìm nàng? Nhưng tìm nàng làm cái gì?

Hiếu Nguyệt đi theo bên người Tô Mạch, nhỏ giọng nói thầm: “Vị này là ai? Địa vị rất lớn sao?”

Lúc này Tô Mạch mới nhớ tới Hiếu Nguyệt căn bản chưa thấy qua Cảnh Đế, nhưng nếu Cảnh Đế đã dấu diếm thân phận, nàng tự nhiên cũng không dám công khai, chỉ nói: “Thật sự rất lợi hại. Chúng ta tuyệt đối đặc tội không nổi”.

Hiếu Nguyệt thề lưỡi, đè nén tiểu tâm can bé bỏng đi theo.

Đọc theo đường đi Trương Thi đều vô tình cố ý mà chú ý đến phản ứng của Hiếu Nguyệt, nàng đi trước hẳn, hai tai tự nhiên mà đỏ ửng lên — đại công tì và Hiếu Nguyệt đang nói về hắn sao? Hắn không nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng có thể cảm giác được tầm mắt hai người đều nhìn chăm chăm hắn — uầy, trên thực tế, Tô Mạch cùng Hiếu Nguyệt nhìn chính là vị phía trước Trương Thi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Đến viện tiền tấu, Tô Mạch tự nhiên là hầu hạ ngon lành. Nàng liền mở bao giấy mà Cảnh Đế đưa cho nàng, đây lại là cuốn tờ vàng.

Cuốn tơ vàng là thịt gà ti bọc phần hoàng kim sắc, sau đó bọc hoa quả rau dưa cuốn chặt vào da gà tạo thành từng đoạn ngắn. Vừa có hương vị thịt gà thoả mãn cái người không có vị thịt không vui Tô Mạch này, lại có hương vị của hoa quả, rất hợp để ăn vào những ngày hè này.

Tô Mạch cười tủm tỉm tự mình đem cuốn tơ vàng bày lên bàn, quay lại trước mặt Triệu Nghị, còn tán dương: “Trương huynh thật cẩn thận!”

Triệu Nghị mày vừa nhắc, nhìn về phía Tô Mạch.

Tô Mạch vội vàng kim hãm cảm xúc kinh hi, giải thích nói: “Mỗi người đều nói người Trương Nam thích ăn đồ ngọt, chỉ có Trương huynh phát hiện ra thân không thích đồ ngọt.” Lời này vừa nói ra cả người Tô Mạch như đều đắm chìm trong bể tình.

Triệu Nghị liếc mắt, thực thích hợp mà nhắc nhở một câu, “Cuốn tơ vàng này là ta mua”. Chẳng lẽ mới vừa rồi người không chú ý tới thứ này là trẫm cho người sao? Điều này mà cũng có thể cứng rắn mà áp lên người Trương Thi được?

Khẩu khí Triệu Nghị thực điềm đạm, ánh mắt càng điềm đạm, thanh thanh đạm đạm mà nhìn Tô Mạch kẹp cuốn tơ vàng giữa hai đầu ngón tay, có chút rung động. Một cái tiểu cuốn sắc tơ vàng rất nhanh rơi xuống mặt đất. Bên trong miếng cuốn các loại ướp bên trong rơi rụng hết ra đủ màu sắc: hồng, hoàng, xanh, tím, nhẹ nhàng đều đều, nháy mắt trên mặt đất tràn ra một bông hoa nhỏ.

Tô Mạch mất ba giây thời gian tự hỏi, đồ thánh thượng mua đã rơi trên mặt đất có cần nhặt lên để ăn không. Nhưng nàng lại tưởng tượng ở giàn nho này thường có con mèo nhỏ đến tè bậy và ị bậy cho nên cái ý tưởng nhặt lên lập tức bị nàng bóp chết trong nôi.

Triệu Nghị cũng nhìn qua bên này, thanh sắc bất động. Tô Mạch xấu hổ mà ho khan một tiếng, đôi mắt nhìn về phía cái đĩa, cùng cái gì đều phát sinh quá giống nhau, khoe miệng xa ra ý cười nói: “Nhất định là Trương huynh nói cho người.”

Triệu Nghị cười như không cười mà nhìn nàng, bởi vì trắng đêm không ngủ, giờ phút này hai mắt đầy tơ máu giống như bạo quân trong truyền thuyết vậy. Điều cười vô cùng lạnh lẽo dị thường này khiến

Tô Mạch theo bản năng mà rung hết cả mình.

“Đại công tử đối với Trương Thi tựa hồ hết sức đề bụng.”

Tô Mạch tâm can nhi khẽ run lên “Hoàng, Dịch công tử nói lời này đi đâu vậy, Trương huynh cứu ta nhiều lần, ân cứu mạng, tất nhiên là phải tương báo”.

Ái chà, cái lý do này cũng tìm đến đủ đường hoàng đi. Ấy vậy mà trẫm cứu người sao người không tương báo đi.

Làm một thế hệ bạo quân, bản lĩnh khổng lồ chế cảm xúc của Triệu Nghị rất là cường hãn, hẳn chỉ là liếc mắt nhìn Trương Thi bên kia, sát khí lập tức giảm đi.

Trương Thi ở bên kia đem một quyển cảm phổ từ trong lòng ngực móc ra, đưa cho Hiểu Nguyệt nói: “Hôm qua nghe xong tiếng đàn của đại công tử, hôm nay ta cố tình ở thư phòng tìm một quyển cảm phổ trân quý.”

Vừa hạ triều Triệu Nghị liền đi tìm Trương Thi. Lúc ấy Trương Thi đang lục tung đồng sách vở của hắn đến là chật vật để tìm bảo vật, hoá ra là tìm cảm phổ tặng cho Tô Mạch. Nhưng quái lạ ở chỗ tặng cảm phổ cho Tô Mạch, mà lời nói này của Trương Thi lại nói với Hiểu Nguyệt, đôi mắt thẳng lăng lăng mà nhìn khuôn mặt nhỏ của cô nương nhà người ta.

Hiển nhiên, cô nương Hiểu Nguyệt này đối với Trương Thi không phải không có cảm giác. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ rực, khoe mắt hàm xuân, mang theo thẹn thùng của thiếu nữ. Biểu tình này so với cái người trước mặt hẳn thấy người sang bắt quàng làm họ còn có bộ dáng chân thành hơn nhiều.

Trương Thi luôn có tác phong của quý công tử, đây cũng là lần đầu tiên Triệu Nghị bắt gặp hắn ái mộ một nữ tử. Cái bộ dạng xuân ngọc kia đúng là làm hắn mở rộng tầm mắt, tâm tình liền tốt hẳn lên.

Trương Thi đối với người khác vậy xem không chút nào để ý, lại nói với Hiểu Nguyệt: “Nơi này cô nương ở đã quen chưa? Hôm qua xem sắc mặt lệnh đường không tốt lắm, nàng có muốn ta viết một phương thuốc hay không?”. Kỳ thật, một bộ dạng của khát cái kia, làm sao mà nhìn ra được sắc mặt tốt hay không. Nhưng mà dọc đường lên kinh thành, hai người phụ nữ yếu ớt, tất nhiên ăn không ít khổ, điều dưỡng một chút cũng là việc lên làm.

Hiểu Nguyệt cũng biết Trương Thi là quân y, nếu là bạn bè của Tô Mạch, nàng cũng không cùng hắn khách khí, “Nếu có thể ta mời Trương đại xa qua xem mạch cho mẫu thân ta. Có lẽ là trên đường đi quá mệt nhọc, thời tiết này cũng không tốt, vẫn luôn ư ỏi không muốn ăn.”

Trương Thi cười đến càng thêm hiền lành, “Mời cô nương dẫn đường.”

Nhìn hai người rời đi, Triệu Nghị đem ánh mắt một lần nữa nhìn đến Tô Mạch ngây ngốc không hề phát giác, nghĩ đến vật nhỏ này một lòng đối đãi người, cứ như vậy bị nha hoàn của mình thông đồng đi rồi. Tâm tình Triệu Nghị cực kì sung sướng, giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

“Hôm nay trẫm lại đây là muốn kiểm tra công khoá của người.”

Tô Mạch ngây ngốc, Cảnh Đế ngự trang mang thể từ phiến vương nhập kinh thành tự mình dạy dỗ đạo cai trị nhân từ, nhưng ngự trang chính là ngự trang, có thể làm sao mà thật được.

Trông nét Tô Mạch đảo qua một vòng, đứng dậy tươi cười khéo léo, “Hoàng Thượng muốn khảo cái gì?” Hiện tại không có người khác, Triệu Nghị

không che dấu thân phận, nàng tất nhiên phải đem cái vị trí thân tử đặt ở đúng chỗ.

“Nhi tử của phiên vương, phần lớn sẽ không thi công danh, nếu muốn dẫn các người vào triều làm quan, đạo trị quốc an bang luôn cần phải khảo hạch.”

Tô Mạch cúi đầu, nàng không cảm thấy Triệu Nghị có tình đi một chuyến này vì loại việc nhỏ như vậy, cho dù muốn khảo hạch, cũng nên chờ đông đủ bốn vị thế tử đến cùng nhau khảo hạch. Triệu Nghị khác thường như vậy, khẳng định có mục đích khác, tỷ như, tự mình thử bốn vị thế tử đối với hoàng quyền độ trung thành ra sao?

Quả nhiên, ngay sau đó, Triệu Nghị liền ra một cái đề đủ khiến Tô Mạch cảm thấy luận đề này như là ác mộng vậy: Luận cất đất vì vương cùng nhất thống thiên hạ, ai thiệt ai được lợi?

Da đầu Tô Mạch tê rần, luận đề mẫn cảm như vậy, không cẩn thận là rơi đầu.

Lông mày Triệu Nghị cũng chau thêm nhũu, nhân nhạ nói: “Chậm rãi mà suy nghĩ. Trẫm có thời gian chờ.”

Sau đó chính là một hồi gian nan mưu trí lịch trình, Tô Mạch lấy một cuốn giấy trắng, đem cuộn tơ vàng ăn xong rồi cũng chưa bắt đầu hạ bút.

Triệu Nghị an vị ở cách đó không xa, nhìn hần ngồi coi ở đó, ngẫu nhiên giương mắt liếc nhìn Tô Mạch một cái. Hai lông mày Tô Mạch đều nhũu lại một chỗ.

Trương Thi và Hiểu Nguyệt quay lại thì bắt gặp quang cảnh này, Tô Mạch nghe thấy động tĩnh liền quay đầu đi, vừa định hướng Trương Thi cầu cứu, Triệu Nghị liền tìm việc đem hai người đi.

Trương Thi cũng nói: “Ta đây đi cất thuốc cho Ngô ma ma.”

Hai người vừa đi, trong viện càng thêm yên tĩnh như là tiếng châm rơi cũng có thể nghe thấy. Tô Mạch nghe được âm thanh của tiếng ve kêu và tiếng hít thở trầm ổn của Triệu Nghị. Triệu Nghị cũng đứng dư quang nơi khóe mắt mà liếc Tô Mạch, hần nhớ rõ khi hành quân, rất nhiều lần Tô Mạch đều cảm bút mực là lăn ra ngủ, lần này xem người làm sao ngủ được đây?

Tô Mạch cũng thường trộm liếc Triệu Nghị, cái luận đề này vô luận thế nào nàng đều không thể viết, nhưng bạo quân liền ở chỗ này thủ, nàng muốn tìm cái gì để nguy trang lừa gạt đây? chuyện sống còn, nàng nơi nào có nửa điểm buồn ngủ?

Tô Mạch trông mắt vừa chuyển, cười nói với Triệu Nghị: “Hoàng Thượng, hiện tại canh giờ không còn sớm, nếu không, dùng xong cơm trưa, lại tiếp tục?”

Triệu Nghị thực nể tình mà đồng ý.

Trong yến hội, Tô Mạch phi thường nhiệt tình kính rượu Triệu Nghị, tửu lượng bạo quân nghe nói rất giỏi, nhưng mà rượu này có pha sẵn ít thuốc mê, thực dễ dàng làm người mơ màng buồn ngủ, trước kia nàng đều dùng để yên giấc, nàng cũng không tin, không thể quật ngã được bạo quân!

Triệu Nghị cũng nhìn Tô Mạch một ly tiếp một ly mà uống, lại nhìn nàng đôi mắt sáng trong, long mi hơi liễm, “Ái khanh tửu lượng không tồi.”

Ai nói tên nhóc này ba ly say đến bất tỉnh nhân sự? Vật nhỏ này uống năm ly, mà hiện tại men say đều không có.

“Giống nhau giống nhau, làm sao có thể so sánh được với Hoàng Thượng rộng?”

Triệu Nghị thần sắc nhân nhạ, Tô Mạch căn bản không thể nào tra xét hần rốt cuộc là có ý tứ gì, chỉ cố gắng thắt chặt con tim mà ứng đối.

Kết quả ăn xong châu com này, ai cũng không có thể đem đối phương chuốc say, nên viết vẫn là phải viết.

Tô Mạch nghiêng rãnh mà nắm chặt cán bút, chẳng lẽ rượu thuốc mê này để lâu đến vô dụng? Tô Mạch trộm ngó Triệu Nghị, đúng rồi, bạo quân làm sao có thể so sánh như phạm nhân được, phòng chừng thuốc mê này đối với hần căn bản là vô dụng.

Bên này nàng bên âm thầm ảo não, dong dài kéo ra được một khắc, đột nhiên nghe được tiếng ngáy nhẹ nhàng, đôi mắt bỗng dưng sáng lên.

Tô Mạch cười đến trong lòng nở hoa, trên mặt lại vẫn như cũ duy trì bộ dáng hiền thần, nhẹ nhàng đẩy Triệu Nghị, “Hoàng Thượng mệt nhọc, hay là đi vào trong phòng nghỉ tạm? Ở đây có nhiều muỗi……”

Triệu Nghị không phản ứng, rốt cuộc Tô Mạch cũng an tâm.

Tô Mạch tự mình kéo ghế vào gần nho ngồi tiếp tục xem thoại bản. Tuy rằng Triệu Nghị cái trang đi tuần, nàng cũng không dám để hần ngủ một mình trong sân, chỉ có thể canh giữ một tắc cũng không rời.

Trương thi và Hiểu Nguyệt chừng hai canh giờ sau mới trở về. Trương thi tiến vào nội viện liền thấy Cảnh Đế ngồi dưới giàn nho ngủ, đôi mắt hần tròn tròn.

“Ngài ấy ngủ rồi?” Về mặt không thể tưởng tượng nổi.

Tô Mạch hướng hần làm một cái tư thế giữ im lặng, lúc này mới đứng lên, xoa chân tay bởi vì ngồi quá lâu mà tê mỏi, thấp giọng nói: “Trương huynh, người tới chăm sóc ngài ấy trong chốc lát, ta cũng mệt rồi.”

Trương thị gật đầu. Hiểu Nguyệt đi theo Tô Mạch vào phòng, hầu hạ nàng thay quần áo.

Tô Mạch nhìn xem cô gái nhỏ này khó có khi có được một bộ dáng trầm mặc, không kìm được hỏi: “Người cảm thấy Trương Thị như thế nào?”

Nguyên bản khuôn mặt Hiểu Nguyệt đang trắng nõn nà, trên mặt hai má đột nhiên mà ửng hồng.

“Khá tốt.”

Tô Mạch cũng vừa lòng gật gật đầu, người nàng coi trọng, tất nhiên cũng muốn được người nhà tán thành mới tốt.

Hiểu Nguyệt trộm liếc nhìn nàng, chẳng lẽ đây là gia nàng đang tìm trượng phu cho nàng?

Lại suy nghĩ thái độ của Trương Thị đối với nàng, càng thêm chắc chắn chuyện này.

Bên này Tô Mạch mới vừa đi được một khắc, Triệu Nghị đột nhiên mở mắt ra, Trương Thị đang cầm ấm rót trà cho chính mình tay liền run rẩy. Ổn định lại tinh thần, rót cuộc đem ly trà lạnh kia một lần uống sạch.

Triệu Nghị ngồi dậy, trong mắt hình như có nghi hoặc, “Trẫm ngủ?”

Trương Thị gật đầu, hơi thở Triệu Nghị có chút trầm lãnh xuống. Nhưng mà hần vẫn là chưa từ bỏ ý định, kêu người hầu đem rượu uống hôm nay mang lại đây —— hần có thể ngủ tuyệt đối là bởi vì giữa trưa ăn rượu và đồ nhắm.

Bầu rượu còn có một chút rượu, không xem còn tốt, vừa nhìn xuống dưới bình, Triệu Nghị cười, tuyệt đối là bị tức quá hoá cười. Cái bầu rượu này thế nhưng có vách ngăn cách —— khó trách hôm nay Tô Mạch uống như thế nào cũng không say, hoá ra chỗ cổ quái là ở đây.

“Người cảm thấy trẫm có nên hay không cho tiểu thế tử học thật tốt quân thần chi lễ?”

Trương Thị cũng liếc mắt nhìn bên trong cái bầu rượu, ngực oa lạnh oa lạnh, này Tô đại công tử a.....

Ngày đó, trong cung cử tới Từ công công quản sự nói là muốn dạy Tô Mạch Tô Dự lễ nghi chính thống của triều đình.

Lúc ấy Tô Mạch và Tô Dự đang cùng nhau ăn cơm chiều, vị Từ công công này liền từ dùng bữa bắt đầu giảng giải, Tô Mạch đói bụng đến mức muốn kêu to, một bữa cơm ăn một canh giờ, mười miệng cũng chưa ăn đến mức ấy.

Lễ nghi bàn ăn vừa giảng giải xong, thì lại đến lễ nghi khác, một lần giảng giải này là một canh giờ không ngừng nghỉ. Tô Mạch tròn tròn mắt, hai mắt vô thần mà nhìn công công nước miếng bay tứ tung, tay hoa lan kiều đến trông rất đẹp mắt.

Tô Dự dùng khuỷu tay đâm đâm nàng, “Hôm nay người làm cái gì lại đắc tội bạo quân?”

Tô Mạch nghiêm trang mà nhìn Tô Dự, “Vi huynh luôn ngồi ngay ngắn chính trực, nơi nào sẽ ở trước mặt rồng đánh mất lễ nghi”.

Tô Dự khoe miệng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tô Mạch bị Từ công công giáo huấn ba ngày, trực giác nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc.

Tô Dự thông minh, mỗi lần đều trốn ra khỏi cửa, cho nên Từ công công đến cái bóng cũng chưa nhìn thấy. Đương nhiên Tô Mạch không phải không chạy trốn, chẳng qua nàng còn chưa đi tới cửa đã bị một thị vệ cao to xách trở lại trước mặt Từ công công.

Tô Mạch không phục, “Hoàng Thượng nếu

muốn thế tử phiên vương học lễ nghi, vì sao ngài không đem Tô Dự tìm trở về?!”

Dựa vào cái gì bắt nàng? Hai người cùng nhau chịu tội, ít nhất có bạn, nàng lẻ loi một mình bị người ta hành hạ làm sao chống lại được? Chẳng lẽ bởi vì nàng không nộp văn chương mà bạo quân ra đề? Nhưng Triệu Nghị cũng không ép nàng viết mà!

Từ công công cười đến đặc biệt âm nhu, tay hoa lan nhếch lên, “Hoàng Thượng nói, Tò đại công tử lễ nghi còn thiếu hiểu biết, yêu cầu đặc biệt dạy dỗ.” Tò Dự kia chẳng qua cũng chỉ làm nền thôi. Nhiều năm ở trong cung như vậy, làm sao Từ công công còn không biết Hoàng Thượng muốn sửa trị ai?

Tò Mạch khóc không ra nước mắt, nhưng đến lúc này nàng cũng không biết mình đã gây ra họa gì để chịu ngược đãi của bạo quân. Kinh thành khắp nơi làm gì có chuyện nào không lọt qua khe tường, dưới chân thiên tử, tai mắt đông đảo. Chỉ cần thời gian một ngày, chuyện này có thể truyền khắp trong thành đến ngoài thành. Chỉ cần thời gian ba ngày, cũng đủ bao trùm toàn kinh đô và những vùng lân cận biết.

Tò Mạch bị cấm túc ba ngày lại lần nữa bước ra khỏi viện tiến tấu Tương Nam, ánh mặt trời đều chói chang đến ác liệt.

Vào ngày này trong cung tổ chức đủ loại

quan lại yến nhật tử. Đế quốc Đại Chính có bảy phiên vương. Cảnh Đế tiêu diệt ba, bình Đông Sơn, Đông Sơn vương Phùng Dịch còn chưa có nhi tử, vì thế chân chính đến kinh thành làm con tin cũng chỉ có thể từ của ba phiên vương còn lại.

Cảnh Đế quyết định tổ chức một bữa tiệc long trọng chào mừng bốn vị thế tử.

Ngự tiền thịnh yến tất nhiên phải ăn mặc thật chỉnh tề. Hiểu Nguyệt dường như là đem tất cả quần áo của Tò Mạch đều lôi ra, mới bị ai phát hiện, gia nhà nàng quả thực quá nghèo. Bộ quần áo duy nhất phù hợp với loại yến hội này, có thể mặc được là bộ mà năm trước mừng thọ Tương Nam vương khi ấy còn đang vui mừng vì thân phận mới là quân vương, đều cấp các phòng cho con cái làm quần áo theo yêu cầu.

Tiền phi Từ thị vì chương hiền bản thân là vị chủ mẫu đích thực ở “Hậu cung” Tương Nam, cho nên cũng không thể thiếu “Ưu đãi” cho Tò Mạch, cứ như là cho Tò Mạch ăn mặc chất liệu và thủ công kém cỏi nhất là có thể khẳng định địa vị chủ mẫu của nàng ta là danh chính ngôn thuận.

Xem xét xong bộ quần áo kiểu cách trước đó, Hiểu Nguyệt dựa vào bộ quần áo kia để tiếp tục xe chỉ luồn kim, quần áo vẫn chưa được may xong.

Tò Dự tới đón Tò Mạch cùng nhau đi, vừa nhìn thấy bộ quần áo này, mày liền nhíu lại,

“Không có quần áo sao?”

Tò Mạch cũng có chút buồn bực, “Vẫn chưa may kịp”. Thân phận của nàng không giống Tò Dự, một năm bốn mùa một đồng nữ nhân thay hần nhọc lòng vì quần áo. Bên người nàng lúc này cũng chỉ có hai mẹ con Hiểu Nguyệt vừa tìm về.

Hiểu Nguyệt cũng phát hiện, hai anh em đứng chung một chỗ, quả thực là khác nhau như trời với đất. Tò Dự đứng ở đó chính là phong độ nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong. Tò Mạch đứng ở cạnh hắn, thân thể thì đơn bạc, chẳng có chút khí thế nào, cảm giác như không tồn tại. Nếu không phải có một khuôn mặt nhỏ trắng nõn ngon miệng, phồng chùng, người khác đều có thể tưởng nàng là tùy tùng.

Hiểu Nguyệt thờ dài, “Gia, ta đỡ ngươi lên xe ngựa?”

Hiểu Nguyệt thiết tình cảm thấy Tò Mạch gầy yếu đã tới mức người và thần đều phần nộ, trước ngực hai cái vật nhỏ đều còn chưa có to đâu, như thế này mà có thể là huyết thống tốt đẹp của Từ Vương phi hay sao? Nàng đã quyết định, phải bồi dưỡng thân thể nàng ấy thật tốt.

Tò Dự trèo lên xe ngựa trước, trên cao nhìn nhìn Tò Mạch bò lên trên xe, nhịn không được tiến đến kéo nàng lên.

Tò Mạch nhanh tay bắt được cổ áo của mình, ngẩng đầu trừng mắt Tò Dự, “Đừng có mà làm quần áo của ta rối loạn”. Vốn dĩ cũng đã đủ cũ.

Sắc mặt Tò Dự trầm tĩnh mà nhìn nàng, “Trở thành nhi tử không được yêu thích, không có gì không tốt.” Như vậy trong mắt triều thần không có giá trị lợi dụng ngược lại dễ dàng bảo đảm bình an.

Tò Mạch không để ý tới hắn, chỉ là sửa sang lại quần áo, quy củ ngồi xuống.

Xe ngựa đi vào Đức Thắng môn, vừa hay gặp ngay một con ngựa lớn chắn đường. Con ngựa kia vừa thấy đó chính là một giống ngựa vô cùng uy phong khó gặp. Nó bất ngờ đá vào ngựa của Tò Mạch, con ngựa bị chắn kinh, lập tức hướng thẳng Đức Thắng môn mà chạy.

Trong cung có quy củ vào đến Đức Thắng môn, tất cả mọi người phải xuống ngựa đi bộ, đừng nói là ngựa ngay cả người cũng có thể tiền trăm hậu tấu.

Con ngựa bị chắn kinh phát điên cứ hướng thẳng phía trước mà chạy. Tim Tò Mạch như muốn nhảy ra ngoài, Tò Dự lao ra khỏi xe cố cầm dây cương mà điều khiển, xe ngựa kịch liệt đong đưa.

Tò Mạch vén màn lên nhìn về phía trước, chỉ thấy trên thành lâu, đen nghìn nghịt một mảnh cung tiền giương sẵn cái tên, nhắm ngay bọn họ, chỉ chờ nhận được lệnh, là có thể đưa hai người bọn họ cùng con ngựa bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Nhưng vào lúc này, không biết từ nơi nào một mũi tên bay tới, ở giữa đầu ngựa, một mũi tên xuyên qua, đem con ngựa giết bỏ đồng thời cũng đem xe ngựa quăng đi.

Ngay khi Tò Mạch chuẩn bị tinh thần bị ném ra khỏi xe ngựa, không biết một lực đạo từ đâu tới đem nàng xách ra. Khi nàng kịp thời tỉnh táo thì người đã hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở cách đó mấy trượng.

Thế tử Linh Tây vương Lăng Hào đem người vút qua, chán ghét mà vỗ trên tay cũng không có ít tro bụi nào.

Tô Dự đi tới, sắc mặt không tốt, “Lăng thế tử, là ngựa của người nổi điên đá ngựa của chúng ta.”

Lăng Hào không cho là đúng mà nhướn mày, “Thì làm sao hả?” Hôm nay chẳng qua là cho hai tên thế tử gà con ốm yếu chút nhan sắc mà coi thôi.

“Người.....” Tô Dự ngăn chặn lửa giận, “Lăng thế tử trò đùa này không phải quá lớn hay sao. Kinh thành chứ không phải Lĩnh Tây, mọi việc đều phải có lời giải thích”.

Lăng Hào và huynh đệ Tô gia cũng không có hiềm khích, nhưng Lĩnh Tây cùng Trương Nam đã từng là đồng minh, Trương Nam vương quy phục, Lĩnh Tây vương mất chống lưng phía sau, chỉ phải không chiến mà hàng.

Lăng Hào vốn có thể độc bá một phương ở Lĩnh Tây làm tiểu bá vương. Hiềm một nỗi bạo quân lại cố tình thành lập chất tử, làm hắn phải rời quê hương, trở thành nhân thịt cho người ta giày xéo, khẩu khí này, hắn làm sao có thể nuốt trôi.

Đối với sự chỉ trích của Tô Dự, Lăng Hào ngược lại càng thêm khinh bỉ, “Nam nhân Tô gia đúng là giới sách vở!”

“Lăng thế tử cũng đọc tam tự kinh?”. Tô Mạch cười tủm tỉm mà nhìn hắn, Lăng Hào trừng mắt, thế nhưng Tô Mạch không giống ngày thường sợ hãi run rẩy, ngược lại nhìn như không thấy mà tiếp tục nói: “Không giỏi văn chương mới là lạ. Nam nhi Tô gia, vô luận là học thức tu dưỡng, hay binh pháp chiến thuật, đều không thua với Lĩnh Tây mưu thần, nếu không, năm đó, tại sao Lĩnh Tây lại tới bái kiến đòi kết đồng minh cùng Trương Nam?” Không có Tô gia duy trì, người cùng ta cũng giống nhau cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc người ta xâu xé mà thôi!.

Sắc mặt Lăng Hào khó coi hẳn đi.

Tô Mạch lại rất có hứng thú mà đánh giá hắn, lưng hùm vai gấu, điển hình dáng người của dân tộc du mục. Vừa nhìn thấy chính là một anh chàng lỗ mãng. Ở đất kinh thành mà hắn cũng dám kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, cứ tưởng đây là thảo nguyên cho người giẫm đạp bọ hung hay sao. Ở nơi này mỗi lần giẫm một chân xuống đều có khả năng đạp phải bẫy.

“Lăng thế tử chất phác như vậy, nhất định nhớ rõ đề phòng tiểu nhân! Chim đầu đàn thường bị xử lý trước, đây chính chân lý muôn đời không thay đổi!”.

Mặt Lăng Hào đều tức đến tái xanh, tay bóp chặt đến thâm thì rung động.

Tô Mạch lại rất khách khí mà hướng hắn chấp tay, cầm tay Tô Dự rời đi. Tô Dự nhìn xem vị huynh trưởng ôn hoà hôm nay nổi bão nói:

“Lăng Hào chất phác?”

“Mới vừa rồi người không phát hiện trước cửa Đức Thắng, hắn đứng cạnh ai hay sao?”

“Thì Vinh tu?”

Tô Mạch gật đầu, không hề nhiều lời. Thi Vinh tu này chính là thế tử Giang Hoài vương, so với Lăng Hào khó đối phó hơn nhiều. Không có hắn xúi giục, Lăng Hào còn không có lý trí đến mức ấy mà sinh sự ở hoàng thành, quả thực chính là tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Khi Cảnh Đế nhận được bẩm báo, Trương Thi đang bắt mạch cho hắn.

Mạch đập của Cảnh Đế chỉ nhảy “Đông”

một cái, bất ngờ không kịp phòng ngừa giống hệt như Triệu Nghị thường có sở thích “Xác chết vùng dậy”, mắt Trương Thi nháy nháy người đồ đầy mồ hôi lạnh.

Trương Thi yên lặng mà thu hồi tay đang bắt mạch, khom người nói: “Hoàng Thượng, Tô thế tử tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ xông vào Đức Thắng môn! Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm!”. Cho dù Tô Mạch hay phạm phải sai lầm, nhưng tuyệt đối không có khả năng không biết nặng nhẹ như vậy, huống chi còn có Tô Dự ở đó.

“Lại là Tô Mạch?” Bị Tô Mạch lừa gạt không biết bao nhiêu lần Cảnh Đế cơ hồ là đem này hai chữ này từ kẽ răng mà nghiền ra.

Quan cận vệ yên lặng mà rung mình một phen, “Bẩm Hoàng Thượng, Tô gia thế tử đánh xe ngựa xông vào Đức Thắng môn không phải là giả, đúng là có nguyên do.”

Quan cận vệ đem chuyện một tám một mười từ đầu đến cuối mà bẩm rành mạch lại sự tình.

Lăng Hào cố ý làm ngựa của huynh đệ Tô gia bị kinh hoảng phát điên, đây là việc mọi người rõ như ban ngày, nhưng Lăng Hào chính mình lại không thừa nhận, chỉ nói là không cố ý, vô tình gây ra. Mà ngựa của hắn đúng là dừng trong phạm vi quy định. Huống chi, hắn còn ra tay cứu Tô đại công tử, bắn chết con ngựa chấn kinh mất không chế mới không khiến binh lính trên thành lâu bắn hai vị công tử Tương Nam vương hai vị công tử bắn thành tổ ong vò vẽ, xem như lấy công chuộc tội.

Đây chẳng qua là chất tử của Linh Tây vương muốn trả thù lại chất tử của Tương Nam vương. Sự kiện này thực ra cũng đơn giản, cũng không tạo thành tổn thất gì to lớn, cũng không gây ra thương vong cho bất kì ai. Nhưng vấn đề là chuyện này lại phát sinh ở nơi vô cùng mất cảm Đức Thắng môn.

“Ba vị chất tử đã bị chúng thần ngăn lại, không biết cần phải xử trí như thế nào, cho nên đến đây mời Hoàng Thượng đến xử lý!”

“Hừ! Bọn họ chắc chắn là trẫm không dám chém đầu bọn họ đây!”

Một câu nói này sát khí liền hiện ra, ngay cả quan cận vệ cũng đều run sợ.

“Đi thôi, đưa bọn họ tuyên vào Điện Tuyên Chính!”

Đây chính là mấy tên hạt nhân này chọc đúng huyệt sống lưng.

Trương Thi và vị quan cận vệ kia đều im lặng mà rút lui.

Ra đến cửa điện, quan cận vệ nhìn không được hỏi Trương Thi, “Vị Tô thế tử kia rốt cuộc làm cái gì?” Hoàng Thượng nếu như không thích một người, hẳn có thể tìm được phương pháp một đao làm thịt, nhưng lần này mặc dù không thích, còn gây áp lực chính mình như vậy, quả thực hiếm lạ.

Trương Thi nghĩ có điều dị thường, hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Trước đó Tô Mạch đã làm một ít chuyện khác người, nhưng Cảnh Đế phạt cũng phạt, nhưng hôm nay xem, Cảnh Đế đối hắn tựa hồ vẫn bất mãn như cũ. Ngay cả quan cận vệ bên người Cảnh Đế cũng đều nói như vậy, bất mãn kia khẳng định đã tương đối nghiêm trọng.

Quan cận vệ nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “Đã nhiều đêm Hoàng Thượng không ngủ được, lời kéo mấy huynh đệ chúng ta thao luyện cả đêm. Rất nhiều lần, khi Hoàng Thượng bắn tên, chính là kêu tên Tô thế tử”. Tưởng tượng đến lực đạo bá đạo kia xuyên thẳng hồng tâm, mũi tên đâm sâu xuyên qua cả bia luyện tập đâm xuống phiến đá dày. Lưng của quan cận vệ liền phát lạnh, may mắn nhất chính là thời điểm Cảnh Đế bùng nổ không phải kêu tên bọn họ, mà là Tô đại công tử yếu đuối mong manh kia.

Nếu mà đối lại trên chiến trường, Tô đại công tử bị Cảnh Đế nhớ mong như vậy, phỏng chừng sớm bị băm thây vạn đoạn, nhưng cố tình Cảnh Đế vẫn luôn ân nhân không phát, lúc này mới làm cho bọn họ sơn tóc gáy.

Mà lần này, Tô đại công tử “Thức thờ” như vậy đi tìm cái chết, Cảnh Đế sao có thể dễ dàng buông tha hắn?

Trương Thi khiếp sợ lại là sự việc khác, “Buổi tối Hoàng Thượng không ngủ được, chuyện này mấy ngày rồi?”. Mỗi ngày hắn đều tới bắt mạch cho Hoàng Thượng, tại sao không nghe thấy Cảnh Đế nhắc đến việc này? Chưa bao giờ Cảnh Đế dấu giếm hắn chuyện này.

Thiếu ngủ sẽ làm cho bản thân hậm hực, cuồng bạo, huống chi căn bản là không thể ngủ được.

Quan cận vệ nhắm tịt, “Đại khái năm ngày.”

Thần kinh Trương Thi khẽ run lên, cho dù có tính nổi thảng vào đoạn thời gian kia, liên tục nhiều nhất cũng không quá ba ngày. Mà thường là trước tiên hẳn sẽ vì Cảnh Đế điều dưỡng thân thể, làm loại cảm xúc bức bối này có thể giảm bớt.

Liên tiếp năm ngày không ngủ, Trương Thi quả thực không dám tưởng tượng. Tệ nhất chính là, Cảnh Đế còn không đề cập với hắn một chữ, bây giờ tính sao đây?

Quan cận vệ vẻ mặt táo bấn, “Bắt đầu một hai ngày còn không có chuyện gì, huynh đệ gác đêm trông đến Điện Sương Hoa đèn sáng cả đêm. Ngày thứ ba, Hoàng Thượng bắt đầu bắt chúng ta thao luyện cả đêm...”

Thân thể bọn họ không phải làm bằng sắt, đã vài đêm bọn họ không có ngủ. Bọn họ đều không phải giống như chiến thần mỗi đêm không ngủ nhưng vẫn sinh long hoạt hổ bình thường.

Trương Thi nhíu mày, trong đầu đột nhiên toát ra cái điểm gì đó, nhưng tưởng tượng lại một cách cẩn thận lại không thể bắt lấy. Nhưng hắn có thể chắc chắn rằng Cảnh Đế khẳng định biết duyên cớ trong đó.

Khi đám người Tô Mạch tới Điện Tuyên Chính, Cảnh Đế vẫn còn chưa đến.

Tô Mạch hỏi trộm thị vệ gác cửa, “Thị vệ đại ca, tâm tình Hoàng Thượng hôm nay tốt chứ?”

Trên mặt bốn thị vệ này đều dày đặc quần thâm mắt, mặt đầy u oán mà nhìn cái thằng gọi là thế tử Tô Mạch. Nhìn chằm chằm một lúc lại yên lặng mà quay đầu, mắt nhìn phía trước, coi như cái gì cũng không phát hiện, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ siết chặt kiếm đến kêu leng keng.

Tô Mạch ghen một ngụm nước bọt, nằng xác định chính mình cũng không có bản lĩnh lớn như vậy có thể đắc tội đến đội cận vệ trong cung.

Tô Dự một tay đem Tô Mạch xách vào, Lăng Hào lạnh lùng xuy một tiếng, vẫn như cũ vẻ mặt khinh thường.

Tô Dự nhìn hần nói: “Lăng thế tử tự xưng đệ nhất dũng sĩ Lĩnh Tây, Tô mỗ cũng muốn trải nghiệm một phen người là có tài thật hay cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi!”

Tô Mạch cả kinh, thế nhưng Tô Dự dám nghĩ động thủ với Lăng Hào? Tô Mạch nhìn không được so sánh thân hình đối lập của hai người. Lăng Hào chẳng những so với Tô Dự cao hơn một cái đầu, bả vai và cánh tay đều to lớn và cơ bắp hơn Tô Dự rất nhiều.

Vũ lâm vệ phụ trách dẫn bọn họ đến đây vô cùng buồn bực mà nhìn hai vị thế tử này vẫn còn giương cung bạt kiếm, “Hoàng cung cấm địa, không được động võ, nếu không giết chết không cần luận tội!”

Tướng sĩ Vũ lâm vệ tay liền ấn trên vô đao, tùy thời mà chuẩn bị một đao chém tới.

“Đề bọn họ đánh!” An Vương đi vào, đem ba người đánh giá, tầm mắt nhanh chóng quét qua trên người Tô Mạch, một tia lạnh lẽo hiện lên, trên mặt lại cười đến anh tuấn tiêu sái, không mang theo một tia khí tức.

“Nhưng mà muốn đánh thì cứ đánh! Đừng có phá hủy đồ vật trong cung!”

Tô Dự hướng Lăng Hào làm một cái tư thế mời, Lăng Hào hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Tô Mạch ngồi ở bên ngoài hành lang gấp khúc của Điện Tuyên Chính, nhìn hai người người tới ta đi. Lăng Hào quyền phong kính đạo, chiều nào cũng là trí mệnh, Tô Dự tự nhiên sẽ không đón lấy, chỉ bằng thân thủ nhanh nhẹn mà né tránh, bất tri bất giác mà khiến Lăng Hào cũng có vài vết cào trên người. Từ góc độ quan sát của Tô Mạch, Tô Dự đang ở thế hạ phong. Nhưng ai mà biết được, dây dưa liên tục như vậy không đến nửa khắc, đột nhiên Tô Dự liền nhảy lên cho Lăng Hào ăn mấy quyền.

Tô Mạch còn chưa thấy rõ ràng, Lăng Hào đột nhiên lùi lại một trượng, thế mà Tô Dự cũng chỉ lùi hai bước mà thôi.

“Hay, đệ đệ thắng rồi?”

An Vương nhàn nhạt mà nhìn Tô Mạch, vẫn chưa nói chuyện. Lăng Hào khuôn mặt lạnh lùng buồn bã cùng giận dữ, bất ngờ đoạt lấy đao của thị vệ hướng Tô Dự chém tới.

Tô Dự tay trần ngăn cản, dù chưa bị thương, lại rơi vào yếu thế, vô vọng mà đánh trả.

Lăng Hào từng bước ép sát, trong mắt tinh quang bạo trướng, Tô Mạch ngửi ra một cỗ mùi liệt sát khí, trong lòng từng trận lo lắng không thôi. Mà An vương bên cạnh lại càng tỏ ra một bộ dạng nhàn nhã, thấy một màn như vậy tâm tình ngược lại càng tốt.

Tô Mạch lập tức hiểu được, vị này không phải muốn xem náo nhiệt, mà là mong người nào đó gây ra máu tươi đương trường!

“Lăng Hào! Người tinh táo một chút! Nếu người khiến Tô Dự bị thương, người cũng sống không được!”

Lăng Hào chính là một tên đầu óc hoang dã, làm sao hắn để ý đến làm rồi tung quy củ ra làm sao, Tô Mạch đành phải quay đầu nói với An Vương: “An Vương điện hạ, là ngài đề bọn họ đánh nhau, nếu thật xảy ra chuyện, trước mặt hoàng thượng làm sao ngài dám đưa ra lời công đạo?”

An Vương cười như không cười mà nhìn Tô Mạch, “Người uy hiếp ta?”

Tô Mạch trong lòng “Lộp bộp”. An Vương lại nói: “Mặc kệ ai xảy ra chuyện hay không, người cuối cùng được lợi chả phải đều là Hoàng Thượng hay sao, ta sao phải đưa ra lời công đạo chứ?”

Tô Mạch ngây ngốc. Giây tiếp theo, cũng không biết nàng lấy dũng khí ở đâu ra. Đột ngột đoạt lấy đao của thị vệ liền vọt xuống, nhưng mà nàng còn không có chạm vào Lăng Hào, Lăng Hào đã bị người ta một chân đá bay.

Thân mình Không lồ liền che khuất luôn cả người nàng. Tô Mạch theo bản năng mà hướng bên cạnh trốn, chợt bên tai nghe thấy da thịt của Lăng Hào bị nện xuống nền gạch vang dội âm thanh ầm ỹ, dường như còn có một tiếng hỗn loạn của xương cốt bị đập nát.

Tô Mạch tập trung nhìn vào, bạo quân một thân huyền y, đằng đằng sát khí mà đứng ở đương trường, không ngừng đập lên người Lăng Hào, ngay cả Tô Dự cũng không may mắn thoát khỏi. Trong lòng Tô Mạch vừa mới dâng lên một tia may mắn liền ngay tức thì hơi phi yên diệt, mà ngay

một khắc sau, bạo quân đã cho nàng biết cái gì gọi là tàn bạo.

Hai người, bị hắn đánh như bao cát đá tới đá lui, cái loại huyết tính tàn bạo này liền mạch lưu loét thống khoái đầm đìa, thậm chí ngay cả An vương người vẫn luôn xem kịch vui cũng thấy lạnh cả người.

Tô Dự cứ thành thật mà đề hoàng đế đánh, hần mới không ngu xuẩn đến mức đi đánh trả. Bạo quân đá hần hai cái liền thôi.

Tên Lăng Hào kia không biết sống chết vài lần có ý bỏ dây bật lại Cảnh Đế, Tô Mạch cũng hai lần thấy hần kéo lấy chân Cảnh Đế, vẫn là bướng bỉnh bị

Cảnh Đế đá văng ra. Lực đạo của Lăng Hào bọn họ đều rõ như ban ngày, nhưng đặt ở trước mặt bạo quân cùng lắm cũng như một con kiến thôi. Đương nhiên, Lăng Hào cũng không có lá gan đánh lại Hoàng Thượng, chẳng qua là hấn chưa từng gặp qua Cảnh Đế, mà lúc này Cảnh Đế cũng không có mặc long bào.

Toàn bộ quá trình kia vị kia bạo quân tay vẫn luôn chấp sau người. Tô Mạch thấy hai chân dài của hấn vẫn không ngừng xoay quanh, mặt Lăng Hào từ ừ thanh rồi trở lên sung lớn, cho đến tận khi ngay cả cha mẹ đều nhận không ra.....

Tô Mạch chạy nhanh đi đỡ Tô Dự bị bạo quân tạm quên. Tô Mạch mới vừa giữ chặt một cánh tay của Tô Dự, một cái chân dài đột nhiên tập kích trực diện trước nàng.....

Bao nhiêu năm sau, người thuyết thư mỗi ngày sẽ ở quán trà nói lại một đoạn như sau: Lúc ấy, chân Cảnh Đế chỉ cách mặt nàng một nửa ngón tay cái, Nhưng mà Cảnh Đế lại dừng lại nghĩa cử, co lại sát chiều ở trụ chân. Về sau, đề tỏ lòng biết ơn, từ đây nàng liền dốc lòng hầu hạ Cảnh Đế, phu thê hai người nắm tay sáng tạo đế quốc Đại Chính vào thời cực huy hoàng đại thịnh.....

Mà hiện thực lại là chân Cảnh Đế ở sát mặt Tô Mạch, nhưng theo lời Trương Thi giải thích là do Cảnh Đế dùng chân quá độ đột nhiên rút gân.....

Đương nhiên, đây đều là lời phía sau. Dù sao một chân kia cũng không đá lên người Tô Mạch. Cảm ơn Trương tiểu bạch kiểm giải thích, nhưng mà Tô Mạch vẫn như cũ sợ tới mức thiếu chút hồn phi phách tán, cả người mềm nhũn trên mặt đất đủ một khắc mới bị Tô Dự ăn hai đệp xách đi.

Khi Tể tướng Hạ Khải Chương mang theo vài vị trọng thần cấp cao hùng hực tới Điện Tuyên Đức, thấy đúng là một màn hào hùng đồ sộ như thế. Lúc ấy Trương Thi và La Chiêu thuận đường lại đây xem “Náo nhiệt” liền có một ý tưởng, nếu thật Cảnh Đế đá xuống thì cái mạng nhỏ của Tô Mạch khó mà bảo toàn.

Cho nên, lần này chân Cảnh Đế rút gân là có ý nghĩa lịch sử và ý nghĩa nhân sinh quan trọng.

Nếu ai có muốn hỏi ý tưởng của Cảnh Đế lúc ấy, trên thực tế, Cảnh Đế chỉ muốn nói một lời: Giết! Dùng sức quá mạnh, đánh muốn bẹp hết....

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Quần thần đứng ở Điện Tuyên Chính nom nóp lo sợ, ai cũng nói Cảnh Đế là bạo quân, nhưng chân chính thấy hấn tàn bạo thì đây tuyệt đối là lần đầu tiên.

Tốt xấu gì Lăng Hà cũng là đệ nhất dũng sĩ Linh Tây, lại bị hấn chơi như là chơi bao cát đánh cho tàn phế luôn.

Nhưng điều này không phải trọng điểm, mấu chốt vấn đề là Cảnh Đế mới vừa thu phục phiên vương. Bây giờ một con tin sinh hoạt không thể tự mình gánh vác như thế này thì làm sao cho phải.

Cảnh Đế vừa giải toả xong khuôn mặt hồng nhuận, hình như còn có điểm xuân phong đặc ý, làm gì còn chút nào mấy ngày nay khỏi mùi vô miên.

Trương Thi âm thầm rút gân, về sau có phải hay không trong cung cần chuẩn bị mấy tên tử sĩ chuyên môn giúp Cảnh Đế đánh nhau giải sầu, hiệu quả này khẳng định so với hấn kê thuốc còn tốt hơn nhiều.

Cảnh Đế đứng ở phía trên bậc thang, dù bận bịu nhưng vẫn ung dung mà nhìn sắc mặt khác nhau của đại thần trong triều. "Không phải các người tới vì thể tử Trương Nam đánh ngựa xông vào Đức Thắng môn và thể tử Linh Tây giết ngựa ở Đức Thắng môn hay sao? Trẫm hai bên đều thu thập, các người còn có cái gì bất mãn?"

Triệu Nghị nói được hiên ngang lắm liệt, hoàn toàn không cảm thấy hành động của mình vừa rồi có gì không ổn.

Là người từ xem thường cho đến khi ủng hộ Cảnh Đế, Tể tướng Hạ Khải Chương không thể không tiến lên nói một câu: “Hoàng Thượng, thị vệ trong cung có phải dùng không vừa lòng hay không?, muốn trách đánh tội thân, cần gì ngài phải tự mình động thủ?” Hơn nữa, ngài xuống tay cũng quá tàn nhẫn đi —— mới vừa rồi Trương Thi kiểm tra, Lăng Hào ít nhất chặt đứt tam căn cột đầu.....

Lễ Bộ Thượng Thư xem Hạ Khải Chương cũng giống Thánh thượng. Vị Tể tướng này vẫn bao che cho con như vậy, cho nên mới dung túng ra một Cảnh Đế tàn bạo, thế mà còn không biết thu liễm, song hấn nói ra lại càng tàn bạo hơn, “Hoàng Thượng, tổ chế có pháp lệnh, trước cửa Đức Thắng môn quan lại cần phải xuống ngựa, nếu không sẽ phạm vào quy tắc, cần phải lập tức xử trảm”.

Tim Tô Mạch nhảy lên, nàng biết hậu quả là vô cùng nghiêm trọng. Những binh lính thủ thành vệ lâm lúc ấy không có bắn chết bọn họ, bây giờ có khi lại oan uổng mà bị này lão già quan văn xúi giục bạo quân chém bay đầu bọn họ.

Gián quan cực kì có cốt khí mà bổ sung một câu, “Thêm vào nữa là hai vị thể tử ở Điện Tuyên Chính Điện động võ, làm ngơ với thiên uy, khinh nhờn

hoàng quyền, chết chưa hết tội!”

Đại thần trong triều trước nay luôn có thói quen suy đoán quân tâm. Ý kiến của bọn họ chỉ là râu ria, quan trọng chính là, trong cái sự kiện mẫn cảm này có thể nắm chắc ý tưởng thực sự của Hoàng Thượng hay không!

Rất nhiều người luôn biết rõ rằng, nhất định Cảnh Đế sẽ diệt phiên, hiện giờ thiên hạ đã định. Tây Bình và Đông Sơn

là hai cái phiên vương nguy hại nhất thì đã sớm trừ bỏ. Mặt khác đối với Cảnh Đế phiên vương căn bản không đủ gây lo lắng. Có thể mượn việc này chém chết con tin khiến Trương Nam và Lĩnh Tây tức giận phát binh, Cảnh Đế có thể danh chính ngôn thuận mà diệt bọn hắn.

Mà lúc này, Lễ bộ thượng thư và gián quan bầm tấu nghiêm trị, tất nhiên có trọng thần đứng ra phụ họa.

Nhưng đồng thời, Tể tướng Hạ Khải Chương cầm đầu phái bảo thủ cho rằng, Cảnh Đế vừa bình thiên hạ, lấy nhân đức trị quốc, cho nên tội nặng có thể tha thứ, nhưng tội nhẹ thì vẫn phải phạt ba vị chất tử. Lịch sử muôn đời, Hạ Khải Chương đương nhiên biết, thế lực phiên vương

ắt phải san bằng, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.

Mặt ngoài Triệu Nghi tỏ ra đặc biệt là vị vua hiền từ: “Chúng ái khanh nói đều có đạo lý. An Vương, người thấy thế nào?”

“Thần đệ cho rằng, giết là tỏ ra cái uy của hoàng quyền, tha mạng cho bọn họ là biểu hiện của lòng nhân đức”. Lời nói này so với Cảnh Đế lại càng giáo hoạt.

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Xe ngựa xông vào hoàng thành, dám ở bên trong hoàng cung đánh nhau, ấn theo luật là liên đới hai tội lớn mưu nghịch, Hoàng Thượng nếu không nghiêm trị, không khỏi làm người trong thiên hạ cảm thấy hoàng huynh mềm lòng dẫn đến tâm tư khinh thường, sinh ra lòng bất kính”.

Cái trán Tô Mạch yên lặng chảy đầy mồ hôi lạnh, tầm mắt đảo qua bên người Tô Dự, Tô Dự hoàn toàn không có ý muốn biện giải. Nàng lại đảo mắt nhìn sang Trương Thi, Trương Thi đang bận bận xem xét vết thương của Lăng Hào —— dám can đảm bật lại Hoàng Thượng, người này đầu có thể giữ được hay không khó mà nói!

Tô Mạch tầm mắt lại chuyển, liền đụng phải La Chiêu, La Chiêu đang hùng dũng mà đứng đầy uy phong, căn bản không có ý tứ mở miệng.

Tô Mạch đưa mắt ra hiệu với hắn: Tốt xấu

giữ niệm giao tình cùng nhau lên kinh, người thay chúng ta cầu tình đi! một câu nói của

Đại tướng quân người còn mạnh hơn mười người quan lại đầu khẩu.

Ánh mắt La Chiêu trợn trắng lên một hồi: Ta chỉ là đơn thuần lại đây xem náo nhiệt mà thôi.

Tô Mạch:.....

“Thế tử Trương Nam vương Tô Mạch, người muốn nói cái gì?”

Đôi mắt Tô Mạch đang đảo qua đảo lại, lưng đột nhiên cứng đờ, căng đầu tiến lên hai bước, rừ mi cúi đầu nói: “Việc hôm nay chỉ do ngoài ý muốn. Liệt mã của Lăng thế tử Lĩnh Tây hẳn là do không thích ứng khí hậu kinh thành cho nên mới phát cuồng và chạm với ngựa của chúng thần. Do đó mới làm xe ngựa mất khống chế xông vào Thăng Đức môn. Ngựa của chúng thần đã bị bắn chết, trừng phạt đúng tội, nhưng ngựa của Lăng thế tử là đầu sỏ gây tội vẫn đang sống tốt, chẳng lẽ Hoàng Thượng không nên xử trí trước con ngựa ngốc nghếch kia sao? Vì thần vô tội bệ hạ!”

Dứt lời, còn quỳ gối trên mặt đất, khấu đầu ba cái vang dội.

Toàn bộ Điện Tuyên Chính tức khắc im ắng, không biết ai dẫn đầu “Phốc” một tiếng, giống như một cục đá ném vào mặt nước, mặt hồ yên ả lập tức nổi lên gợn sóng, gợn sóng này còn mang tiếng gió, đúng là không biết kính yêu né.

Trước mặt Tô Mạch là Tể tướng đại nhân đang cười đến âm ỉ, đại khái vị này cảm thấy chính mình cười quá mức tiêu hồn, ho khan hai tiếng đem tiếng cười trước đó ngăn lại, lúc này mới giả bộ nghiêm trang, dùng giọng điệu quỷ dị mà nói: “Tô thế tử nói rất đúng! Nếu vì súc sinh mà liên lụy trung thần, đây chính là tổn thất của Đại Chính! Hoàng Thượng minh giám!”

Cách nói này không phải nói Trương Nam vương chính là trung thần dẫn đầu thần phục Triệu Nghi, làm cho Lĩnh Tây mất đi hậu thuẫn, Lĩnh Tây buộc phải hàng, một khi Lĩnh Tây đầu hàng, thì Giang Hoài có quan hệ cạ váy với Lĩnh Tây nào dám làm

căng đi xuống.....

Cho nên, cấp Tô gia một cái danh “Trung thần” cũng không nói quá. Nói súc sinh kia cũng chỉ là nói người thì cần cứu chứ ngựa thì không cần.

Người khác đều đang cười, duy độc có Cảnh Đế trên mặt nhất phái quanh què. Tầm mắt hần đảo qua Tô Mạch còn thấy được một cổ oán khí kì quái. Phảng phất giống như cú đá của hần vừa rồi không kịp đi xuống, làm hần cuối cùng cảm thấy giống như không thể hoa thượng viên mãn xả hết bạo lực trong người.

Tô Mạch có thể từ tầm mắt Triệu Nghị nhìn ra, hần là thành tâm thành ý mà muốn chinh nàng.

Cảnh Đế khoanh tay mà đứng, bắt đầu tổng kết tất cả, “Nguyên nhân chính cũng là vì vương tử phiên vương không hiểu quân thần lễ nghĩa, trẫm buộc phải mời bọn họ vào kinh tiếp thu giáo hóa. Trẫm tự mình dạy dỗ, cũng là sự phụ của bọn họ, về sau hành vi của bọn họ có gì không hợp, tự nhiên trẫm sẽ tự mình trách phạt, cho nên các vị ái khanh nhớ lưu tâm giúp trẫm, đừng làm cho bọn họ bởi nhờ một phen khổ tâm của trẫm.”

Dứt lời liếc mắt nhìn đến Lăng Hào nằm trên mặt đất như là đã tắt thở kia nói, “Đưa Lăng thế tử hồi viện tiến tấu Lĩnh Tây, phái thái y chăm sóc vết thương cho tốt, khi vết thương chưa bình phục không được bước ra khỏi viện tiến tấu nửa bước.”

Một lần nữa tầm mắt lại dừng trên người Tô Dữ và Tô Mạch, “Việc hôm nay, tuy rằng các người bị liên lụy, nhưng chính mình cũng từng nhiều lần thất nghĩ, cảm tức ba ngày say đó tiếp tục tiếp thu dạy dỗ.....” Tô Dữ quỳ xuống đất tạ ơn.

Hôm nay căn bản đáng nhẽ là đang ca vũ, yến hội tung bừng mà bởi vì chuyện ngoài ý muốn này không thể cử hành.

Tô Mạch nhắm mắt theo đuôi mà đi theo Tô Dữ ra cung, khuôn mặt nhỏ có chút trắng, “Đệ đệ, người có bị thương hay không, nếu không trước để Trương huynh nhìn xem như thế nào.”

Tô Dữ không đáp.

Tô Mạch lại nói: “Đệ đệ, ngày thường người đều có thể cố làm ra vẻ như vậy, hôm nay tại sao người lại bị Lăng Hào khiêu khích được?”

Chân Tô Dữ cứng lại, quay đầu nói: “Người không ồn ào nữa được không?”

Đương nhiên không thể! Tô Mạch ngược lại nói lời thăm thía: “Vi huynh cũng là vì tốt cho người, mọi việc có thể nhẫn hãy nhẫn.....”

Ai ngờ Tô Dữ hừ lạnh một tiếng, “Giống người, bị người đoạt vị trí thế tử, bị nô tài coi thường, cũng có thể cười hi hi nhần đến hơn mười năm?”

Nghe thấy điều này đến thờ Tô Mạch cũng đều cảm thấy không tốt, mẹ nó chứ, kia không phải do cả nhà người ban tặng, cái việc đoạt vị trí thế tử mà người cũng dám so sánh giống trường hợp của người sao!

Tô Dữ nhìn Tô Mạch tức giận đến mặt cũng hồng lên, cũng cảm thấy lời nói này của mình rất quá đáng, đành phải hòa hoãn giọng điệu, bổ sung: “Từ chiến lược mà nói, đây là một chuyện tốt. Lăng Hào quá mức lỗ mãng, khẳng định sẽ không ngại can chúng ta, không bằng trước ra oai phủ đầu với hần. Cứ như vậy, Thi Vinh Tu cũng

khó mà dùng quân cờ này, không ai làm lá chắn cho hần, có lẽ hần sẽ biết thu liễm.”

Làm huynh trưởng, nếu đệ đệ đã nhún nhường, Tô Mạch đương nhiên rộng lòng với hần, vì thế nàng lại nói tiếp: “Người không sợ bạo quân đánh người tàn phế hả...”

Cho dù có bắt tử thì cũng thê thảm giống Lăng Hào.

Tô Dữ lắc đầu, “Hần tuyệt đối sẽ không giết chúng ta, nếu có bị thương, vừa lúc được cảm tức, cũng niễn chúng ta trở thành quân cờ cho hần bài bố”.

Tô Mạch lúc này mới minh bạch Tô Dữ mạo hiểm lần này với Lăng Hào là do có mục đích đáng giá. Lấy con tin trị con tin, đây đúng là thủ đoạn rất tuyệt diệu. Nhưng mà cũng rất đáng tiếc, tựa hồ Cảnh Đế đã sớm đoán ra được ý tưởng của hần cho nên hai chân liền hung hăng mà giẫm mà đạp. Trở lại viện tiến tấu Tương Nam, quan tiến tấu Lý Ký đang đợi họ.

Nhìn hai vị thế tử trở về mồ hôi đầy đầu, Lý Ký chà xát tay, “Đại công tử, nhị công tử, xe ngựa đâu?”

Tô Dữ liếc mắt nhìn hần, “Vỡ tan tành rồi.” Hiển nhiên là Lý Ký đã sớm nghe nói đến sự kiện ở Đức Thắng môn, mới cố ý ở chỗ này chờ bọn hần. Nhưng tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình, mặt ngoài vẫn tỏ vẻ văn chương một chút, hần xoa xoa tay, bày ra một bộ mặt như mướp đắng, còn giả vờ quan tâm hỏi: “Các người không bị thương đi?”

Tô Dữ không quen nhìn bộ dạng nô tài kia của hần, “Có việc gì nói thẳng!”

Lý Ký đỉnh đỉnh sống lưng, “Chính là, cái kia, mỗi năm Hộ Bộ cấp phát viện tiến tấu ngân lượng đều rất có hạn, đến cuối năm còn thừa sẽ phải hạch toán, hiện giờ thiếu một chiếc xe ngựa, ta, ta này, không biết làm sao mà báo cáo kết quả công tác.....” Hần làm quan tiến tấu chính là quản lý viện tiến tấu này toàn việc vật vãnh, đồ vật tiến tấu sở hữu toàn là do đăng ký từ sổ sách.

Có lẽ là ý thức được ý tứ mình có mức trực tiếp, Lý Ký lại uyển chuyển bổ sung nói: “Thôi phá một chút cũng tốt, tính tổng thì cũng không thiệt hại nhiều”.

“Ta là một thanh quan, chưa bao giờ tham một phân tiền, thật sự không bỏ khuyết được cái lỗ hồng này....”.

Câu nói cuối cùng này, huynh đệ Tô gia đúng là tin, Lý Ký nhát gan như vậy, ngay cả cái thị thiếp cũng hầu hạ vô cùng cẩn thận, dám tham tiền mới là lạ. Tô Mạch đột nhiên như tìm thấy tri kỷ, đôi lấy là nàng, nàng cũng không dám a! Như vậy trong nháy mắt, nàng đối vị này thương hại lại càng tăng cao. Nhưng mà muốn nàng đem gia sản mẫu phi lưu lại để bỏ khuyết lỗ hổng này, nàng thật đúng là không vui.

Tô Dự liếc mắt nhìn vị huynh trưởng này đang tỏ vẻ ta đây người ngoài cuộc, hắn liền ném cho Lý Ký một thỏi bạc, “Còn thừa tiền mua thêm đồ đạc cho Tây Sương.”

Tô Mạch vỗ vỗ bả vai Tô Dự, “Quả đúng là đệ đệ tốt.”

Tô Dự: “.....”

Hai người vừa mới tiến vào sân, liền nghe thấy một nữ tử thanh âm nức nở, Từ Ái Liên cũng không nhìn xem sắc mặt Tô Dự, hấp ta hấp tấp mà chạy lại, lấp bắp mà khóc rống nói: “Gia, ngài thế nào a? Có bị thương hay không.”

Mày Tô Dự nhúu chặt, quay đầu đi thẳng Tây Sương.

Từ Ái Liên vừa mới nhỏ vài giọt nước mắt, quay sang không thấy người đâu bị dọa cho đành phải trở về.

Khi đến Tây Sương, Ngô Xảo Ngọc đã chuẩn bị rượu ngon và thức ăn, đang cúi đầu nói với Hiểu Nguyệt cái gì đó, trường hợp này thoát nhìn hết sức hài hòa.

Thấy bọn họ trở về, Ngô Xảo Ngọc chạy lại nói: “Gia sao lại tới đây? Thiếp cho rằng hôm nay chàng sẽ đi đến chỗ của Từ tỷ tỷ dùng cơm, liền không có chuẩn bị trước.”

Tô Dự hướng nàng xua xua tay, “Ở chỗ này ăn cũng giống nhau.”

Ngô Xảo Ngọc nhấp miệng, trên mặt vui sướng thực hàm súc.

Tô Dự thấy nàng còn đứng, liền nói một câu, “Ngồi xuống đi. Ngươi cùng huynh trưởng lại không phải người ngoài, không cần tị hiềm.”

Cơm chiều ăn xong, Hiểu Nguyệt thần bí mà giữ chặt Tô Mạch, “Người biết hôm nay biểu tiểu thư cùng ta nói cái gì không?”

Tô Mạch nhìn ánh mắt của Hiểu Nguyệt vô cùng bí hiểm, rất là bình tĩnh hỏi, “Nói cái gì?”

Hiểu Nguyệt hướng tới lỗ tai nàng nói nhỏ: “Biểu tiểu thư dạy ta hầu hạ nam nhân như thế nào.”

Tô Mạch mặt đen hắc đi.

Hiểu Nguyệt nở nụ cười, “Gia, đêm nay Hiểu Nguyệt sẽ hầu hạ người thật chu toàn?”

Ngô ma ma búng một cái lên trán Hiểu Nguyệt, “Không biết lớn nhỏ, đừng đem gia dạy hư.”

Đêm đó tin tức Hiểu Nguyệt “Thị tẩm” liền truyền tới tai Tô Dự, Tô Dự vừa lòng gật đầu, lúc này mới ôm Trương Xảo Ngọc, kéo màn lụa hồng, tắt đèn ở cửa sổ phía tây.

Độc thủ phòng không Từ thị vô cùng tức giận, quăng ngã chung trà, hướng về phía phía Tây mắng: “Tiểu tiện nhân, ngươi đợi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tô Mạch cảm thấy gần đây Tô Dự tựa như một con mèo đực đang phát dục, rất nhiều lần nàng bắt gặp hắn và Ngô Xảo Ngọc ở trong hoa viên khánh khanh ta ta, một bộ phận không rời tiêu, tiêu không rời mạnh, tư thái cực kì thân mật.

Ở trong hoa viên chơi không chán lại còn nhảy đến viện Tây Sương của nàng biểu thị cảm giác tồn tại.

Ngô Xảo Ngọc hầm đồ bỏ, tự mình đưa đến tận tay Tô Mạch, “Biểu ca cần phải uống thêm đồ nóng, ngài thân thể lạnh lẽo,

trời cũng sắp nhập thu, phải bồi bổ thật tốt". Dừng một chút, lại bổ sung: “Muội là lấy theo phương thuốc của Trương đại phu mà hầm canh”.

Đương nhiên, câu nói cuối này tuyệt đối là dọa người, đây rõ ràng là canh tráng dương. Thân mình Tô Mạch suy nhược như vậy, có thể chịu đựng được yêu cầu của Hiểu Nguyệt đang tuổi trẻ vô cùng sung sức hay không, không bỏ thận chỉ sợ hắn bị một cái nha đồng thông phòng đào cho thân thể còn bộ

sương khô.

Tô Mạch vẫn chưa cảm thấy canh bày có gì không ổn, chỉ cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, “Biểu muội vất vả”

“Chỉ cần thân thể biểu ca an khang, Xảo Ngọc liền an tâm.” Ngô Xảo Ngọc tươi cười đẹp đẽ, thật là cô nàng xinh đẹp khả ái.

Tâm tình Tô Dự rất tốt ngồi ở giàn nho phẩm uống trà, Ngô Xảo Ngọc làm việc càng ngày càng hợp hần tâm ý. Thời điểm nên ôn nhu tuyệt đối ôn nhu, thời điểm đốt lửa nóng cũng tuyệt đối đốt lửa rất nóng, không giống Từ Ái Liên kia lúc nào cũng giả trang bộ dạng tiểu thư khuê các.

Đương nhiên, trọng điểm là, những chuyện hần không thể tương trọng hoặc vẫn còn cổ kị, Ngô Xảo Ngọc đều có thể làm hần hải lòng.

Kỳ thật, Ngô Xảo Ngọc trong lòng sáng như gương. Đừng nói viện tiền tấu, cho dù toàn bộ kinh thành, cả nhà nàng đề ý sợ rằng cũng chỉ có huynh trưởng Tô Mạch, nữ nhân đối với Tô Dự mà nói, chỉ là vật phẩm dệt hoa trên gấm, cũng không có giá trị thực tế, nàng cũng chỉ nghĩ làm giá trị của bản thân so với người khác lớn hơn một chút, cho dù chỉ là vật phẩm trang trí, nàng cũng muốn trở thành người tốt nhất mà không ai có thể thay thế được giá trị tồn tại của nàng.

Trước kia ở Tương Nam, nàng biết Tô Dự đối với Tô Mạch đặc biệt quan tâm, tuy rằng Tô Dự làm người cao ngạo, lạnh lùng, tình cảm cũng thật biểu hiện rất bí ẩn. Chỉ là khi đó ngại ánh mắt của nhiều người, cũng né tránh uy quyền của Từ Vương phi, nàng tất nhiên là không dám dùng biện pháp này lấy lòng Tô Dự, hiện tại núi cao hoàng đế xa, Từ thị muốn xen vào cũng là ngoài tầm với, huống chi, phụ thân nàng Võ bình hầu còn tự mình nhấn nhủ nàng, tận lực mượn sức lực và quan hệ tốt với Tô Mạch.

Ngô Xảo Ngọc nhìn Tô Mạch bắt đầu ăn canh, lại mang đến cho Tô Dự một chén thật lớn, cố tình đè thấp vòng eo thò lại gần, bộ ngực đầy đặn cơ hồ cọ đến trên người Tô Dự. Là nam nhân sẽ đều đối với hai vật tròn trịa này cảm thấy hứng thú. Tô Dự xuyên thấu qua cổ áo nàng liếc mắt một cái, lại nhìn bát canh trắng dương, thấp giọng nói bên tai nàng: “Người đây là ngại gia không đủ uy mãnh đúng không?”

Ngô Xảo Ngọc cười duyên liên tục, ý bảo còn Tô Mạch ở bên kia, Tô Dự lập tức thay đổi sắc mặt, nhận bát canh, thực nể tình uống.

Tô Mạch liếc mắt một cái, đây là Ngô Xảo Ngọc muốn thương vị a.

Đồng dạng bụng mỹ vị tiên canh lại đây,

Từ Ái Liên nhìn thấy một màn này, mắt hạnh đều bị nhiễm hồng, nổi giận đùng đùng mà dẹp đường hồi phủ. Vừa vặn Ngô Xảo Ngọc liếc đến bóng dáng nàng giận dữ rời đi, khóe miệng tràn ra một nụ cười khinh miệt.

Tô Mạch đem việc này hết thấy xem ở trong mắt, bất động thanh sắc mà tiếp tục uống bát canh của nàng.

Uống xong canh, Tô Dự liền mang Ngô Xảo Ngọc trở về đông uyển. Tiến vào phòng, Tô Dự liền hỏi, “Quyển sách lần trước nàng cho ta xem đâu rồi?”

Ngô Xảo Ngọc hai mắt hàm xuân, đầu óc nóng lên, Tô Dự vội vã trở về phòng như vậy, nàng còn tưởng canh trắng dương có công hiệu. Nàng theo bản năng mà khẽ thò thề nói, còn mang lên một tia kiêu diễm, “Gia nói chính là sách gì?”

“Xuân cung đồ.”

Ngô Xảo Ngọc hai má ửng đỏ, đôi tay ôm Tô Dự cổ, nhón mũi chân, nhả khí như lan, “Quyển sách kia, thiếp thân đều đang nóng bỏng, gia muốn như thế nào đều có thể làm!”

Tô Dự cười, gõ một cái lên trán của Ngô Xảo Ngọc, “Ban ngày ban mặt làm cái gì làm? Đem sách cho ta, gia còn sử dụng nó có tác dụng khác”.

Nghe nói nam nhân chính mình động thủ so với nữ nhân hầu hạ còn nhiệt tình hơn nhiều. Ngô Xảo Ngọc thập phần hiểu ý mà lắc mông đi lấy, mở ngăn tủ lấy ra một quyển đồ sách đen nhưng bìa được mạ vàng, đem sách nhét vào tay Tô Dự, e lệ thẹn thùng mà nói: “Gia muốn xem thì xem.” Dáng người nàng so sánh với mỹ nhân trong này thì tốt hơn nhiều.

Một khắc sau.

Tô Mạch nhìn Tô Dự đưa tới trước mặt nàng một quyển sách, nhưng không có tên. Khi nàng xem thoại bản, thường sẽ đem bì bỏ ra. Dường như Tô Dự không có thói quen này.

“Đây là sách gì?”

Tô Dự cười đến thập phần quý dị, “Huynh cứ xem, tuyệt đối tốt cho chuyện chung thân đại sự!”

Tô Mạch rất hiếu kỳ, học thuyết của bách gia chư tử, nàng cũng đã xem hết, chẳng lẽ có gì nàng bỏ sót?

Tô Mạch đang muốn mở ra nghiêm túc nghiên cứu một phen, thì nghe thấy gã sai vặt chạy hùng hực đến rồi nói, trong cung có người tới.

Con tim nhỏ bé của Tô Mạch tâm run lên, chẳng lẽ là Từ công công lại tới dạy dỗ nàng? Đem sách cất vào trong ngực, sau đó cùng Tô Dự đi ra tiền đình.

Người tới không phải Từ công công, mà là đại nội tổng quản bên người hoàng đế Lưu Đức Nguyên, đây chính là tâm phúc lớn nhất đi. Thân phận giống Lý Ký loại này, cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần.

Lý Ký kinh sợ, không lâu trước đây đại công tử mạo phạm thánh giá bị phạt, hai ngày trước hai huynh đệ còn xông xe ngựa vào Đức Thắng môn. Hôm nay, vị nhân vật trong truyền thuyết này lại xuất hiện trong miếu nhỏ của hắn, cái này, cái này.....

Lý Ký không tự giác mà chảy một đầu đầy mồ hôi. Chất tử phiên vương không biết bị luận tội như thế nào thì cũng không liên quan đến hắn. Nhưng mà, hôm qua, thị thiếp của Tô Dụ là Từ thị tặng hắn một thùng trà thượng phẩm, thân là thanh quan hắn vốn là cự tuyệt, song Từ thị mở miệng liền nói đây là di nạng Trương Nam Vương phi đem đến, hắn nào dám không nhận. Vật dù đã thu nhưng mà không có cảm động đầu. Nếu mà tra ra, Hoàng Thượng có thể trị tội hắn một mệnh quan triều đình lại dám lên lút cùng gia quyến phiên vương cấu kết hay không?

Lưu Đức Nguyên an vị ở tiền thính phẩm trà, cho tên cận vệ nhìn đến cái bóng người nhỏ xinh, mặt lạnh nghiêm túc già nua đầy nếp nhăn mới nháy mắt biến đổi tràn ra một đóa cúc hoa.

“Thân mình đại công tử vẫn tốt chứ?”. Lưu Đức Nguyên một đường cùng Cảnh Đế hỏi kinh, hắn hiển nhiên phát hiện tính nét của Tô Mạch cực kì nhạt gan. Sự kiện phát sinh ở Đức Thắng môn, tiểu thế tử chắc chắn không thiếu phần lo lắng hãi hùng.

“Làm phiên công công quan tâm.” Tô Mạch trả lời đến là khách khí lễ độ.

Lưu Đức Nguyên cũng hướng Tô Dụ gật gật đầu, “Xem ra nhị công tử thân thể cũng điều dưỡng khá tốt. Quý xuống tiếp chỉ đi!”

Mọi người lập tức quý đầy đất. Lưu Đức Nguyên tới vì điều gì khác, mà do đại thần trong triều nhiều ngày nay luôn thương nghị chọn lựa vị trí thích hợp cho các vị thế tử. Cho nên, hôm nay đã chọn được những chức quan phù hợp cho họ, ý chỉ này liền được tuyên xuống. Cho đến khi nghe được Tô Dụ được phong làm Hộ Bộ Thị Lang, trái tim Lý Ký mới một lần nữa khôi phục sức sống.

Chất tử phiên vương, muốn đi vào trung tâm quyền lực rất khó, nếu theo tiền lệ của những triều đại trước thì bọn họ cũng chỉ được phân chức quan nhàn tản, mọi hành động và tiếp xúc với quan lại đều bị mật thám của hoàng đế giám thị.

Lần đầu tiên, hoàng đế đem chất tử phiên vương nhập lục bộ. Tô Mạch cũng rất giật mình, bạo quân thật đúng là có đủ đảm lược. Nghĩ lại cách xử trí của hắn đối với Đông Sơn vương Phùng Dịch, trong lòng tức khắc hiểu rõ.

Đồng thời Tô Mạch nghĩ đến một khả năng khác, nếu Triệu Nghị hạ quyết tâm tước phiên, đem coi nói dối của phiên vương đều thu nạp vào hệ thống quan lại triều đình, sau đó dạy dỗ và huấn luyện bọn họ trung thành và trung tâm cấu hiến cho Hoàng Thượng đây tận tụy, đây mới là cái gọi là giáo hoá của Triệu Nghị. Nếu giáo hoá thoả đáng, có lẽ có thể bảo toàn tánh mạng con tin của bọn họ chưa biết chừng...

Dưới sức tưởng tượng này, Tô Mạch yên lặng mà hưng phấn.

Trong lúc nàng đang hồi hộp chờ Triệu Nghị sẽ phong cho mình chức quan gì, giọng nói của Lưu Đức Nguyên cực kì vang dội mà nói ở bên tai nàng:“..... Khâm thủ! Tạ ơn!”

Mọi người ngạc nhiên, đệ đệ uống được một chén to canh bồ, ca ca ngay cả nước cũng không được húp, đãi ngộ khác biệt này không khỏi quá lớn đi? Ngay cả Lý Ký cũng bắt đầu đồng tình với vị Tô đại công tử này.

Tô Dụ tiếp nhận thánh chỉ, hỏi Lưu Đức Nguyên, “Không biết công công có biết lần này Hoàng Thượng còn phong ai nữa chăng?”

Lưu Đức Nguyên cười đến rất từ ái, phát tay làm những người khác lui ra, lúc này mới nói: “Lời này nguyên bản lão nô không nên nói, nhưng mà ngày mai lâm triều, toàn kinh thành cũng đều biết. Hoàng Thượng lần này phong người nhập Hộ Bộ, đồng thời còn phong Uy vũ Đại tướng quân La Chiêu nhập bộ binh, Giang Hoài vương thế tử Thi Vinh Tu nhập Hàn Lâm Viện.”

Tô Dụ cũng bị chấn kinh một chút. Chính hắn được cấp một chức quan ở Hộ Bộ liền rất khả nghi, La Chiêu tiến binh bộ càng làm người khó hiểu. Ai cũng cho rằng Cảnh Đế trầm cay ngàn đắng thu phục La Chiêu sẽ phong hắn làm Thống soái tam quân, thế nhưng hiện giờ chỉ phong hắn làm một Binh Bộ Thị Lang thường thường?

Lại nói Thi Vinh Tu, làm chất tử phiên vương, nếu hắn tiến Hàn Lâm Viện chỉ là một quan hàn lâm được cung phụng, vốn cũng không có gì không ổn, nhưng cổ tình Cảnh Đế lại phong hắn là hàn lâm học sĩ.

Quả thật Thi Vinh Tu này có tài văn chương, chính là, chức vị hàn lâm học sĩ này được ban bố chiếu thư của Hoàng Thượng, càng là được bồi dưỡng như đại thần phụ chính phượng đài. Cảnh Đế đăng cơ không lâu, trước đó tả tướng độc tài quyền khuynh thiên hạ, nay thiên hạ thái bình, tất nhiên phượng đài khởi động lại, ai mà không mơ ước vị trí phượng đài ở Hàn Lâm Viện?

Hiện giờ đem Thi Vinh Tu đặt ở vị trí này, Tô Dụ nhìn không thấu bàn cờ của Cảnh Đế, đến cả Tể tướng Hạ Khai Chương cũng mơ hồ không biết ý của Cảnh Đế là sao?

Ôi kẻ người ta mơ hồ kẻ người ta, Tô Mạch chỉ quan tâm hoàng đế xử trí nàng như thế nào?

Vì thế Lưu Đức Nguyên chợt nghe nàng như có như không mà nhẹ giọng lầm bầm nói một câu, “Kỳ thật, ta cũng có thể nhập Hàn Lâm Viện.....” Vào hàn lâm được cung phụng cũng đúng a!

Trong lòng nàng chỉ có một ý tưởng: Nếu Cảnh Đế không phong quan cho nàng, nàng chỉ có thể cho rằng mình đã trở thành một khí tử, tuyệt đối không có khả năng xoay người.

Lưu Đức Nguyên nhìn Tô Mạch cười đến đặc biệt hòa ái, “Đại công tử, Hoàng Thượng còn có một đạo khẩu dụ cho ngươi, chức quan của người Hoàng Thượng không phải không có suy xét, nhưng chức quan này có điểm đặc thù, Hoàng Thượng muốn chính miệng ban cho ngươi.”

Đôi mắt Tô Mạch lập tức biến đổi tròn vo, ngẩng đầu ưỡn ngực, chấp tay thi lễ, “Tạ chủ long ân.”

“Vây đại công tử cùng lão nô tiến cung diện thánh thôi.”

Tô Dữ vừa nghe, mày liền nhăn lại tới, theo sát hai bước, rất có ý muốn cùng Tô Mạch cùng nhau tiến cung. Lưu Đức Nguyên vẫn như cũ cười đến hòa ái, “Nhị công tử, lần trước ngươi không được triệu vào cung, không phải bị phơi nắng hai canh giờ sao?”

Dứt lời, xoay người cúi đầu chào, lãnh Tô Mạch đi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Điện Tuyên Chính, Cảnh Đế ngồi cao trên long ý.

Hai ngày không thấy, trông mắt Cảnh Đế vừa đen vừa hồng, lần này không phải là một đôi mắt đỏ tơ máu giống người bình thường mà là một đôi đồng tử tối tăm đầy tơ máu, dưới ánh mắt trời sẽ càng đặc biệt rõ ràng.

Tô Mạch vừa bước vào Điện Tuyên Chính, thì nhìn thấy một đạo quang trắng đầu ở long án, Cảnh Đế vừa ngẩng đầu, trông mắt quý dị kia dừng ở ngay trong tầm mắt của nàng.

Tô Mạch run lên, một đầu gối quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, chỉ phải hô to “Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”.

Triệu Nghị vừa nhìn vừa đánh giá Tô Mạch phủ phục đầu gối mà quỳ, lá gan vẫn nhỏ như cũ, dáng người vẫn đơn bạc như cũ. Nhưng chính là như vậy, chỉ một cái bàn tay của hắn cũng chụp được chết vật nhỏ này, thật là làm hại hắn mấy ngày không thể đi ngủ.

Tưởng tượng đến đây, hơi thở của Triệu Nghị bắt đầu không quá thông thuận. Hắn đứng dậy, bước xuống bậc thang, đến gần một chút, vòng quanh Tô Mạch đi một vòng, cho dù nhìn từ góc độ nào, vật nhỏ này cũng đều không có chỗ gì đặc biệt, trừ bỏ so với thường nhân vô si hơn, thích phạm điểm tiểu nhân, ngẫu nhiên sẽ không biết trời cao đất dày chơi chút kỹ xảo không lên được mặt bàn.

“Ngươi nghĩ trăm sẽ phong cho ngươi chức quan gì?”

Tô Mạch trừng mắt nhìn sàn nhà, trông mắt chuyển động vài vòng, cuối cùng hiện ngang tầm liệt mà nói: “Chỉ cần có thể vì Hoàng Thượng phân ưu giải sầu, dù cho có vì Hoàng Thượng bùng trà rót nước, vì thần cũng nguyện ý!” Nếu bàn về hùng tâm tráng chí, nàng thật đúng là không có, nếu bàn về văn thao võ lược, nàng cũng tự nhận là không kịp Tô Dữ, càng đừng nói gan dạ sáng suốt. Nàng chính là một con người nhất như chuột, chỉ mong giữ được mạng nhỏ như con kiến này thôi.

“À! nhưng thật ra ngươi và trăm có chung suy nghĩ.”

Tô Mạch ngẩn ngơ, đột nhiên ngẩng đầu: Hoàng Thượng, vì thần chỉ là khiêm tốn thôi, chẳng lẽ ngài còn thiếu nô tài bùng trà rót nước?

Còn có, nam tử ở trong cung này, trừ bỏ thị vệ, cũng chỉ có thái giám, người chẳng lẽ muốn đem vì thần tiến thành thái giám? Nhưng vì thần không có vật đó cho người tiến a?

Tô Mạch trong lòng lại bị oán, nhưng cũng không dám tỏ vẻ đau khổ một chút nào. Triệu Nghị lại đối với thái độ của nàng nhìn như không thấy, mang dáng vẻ đế vương, khoanh tay mà đứng, chân to chắn ở trước mặt Tô Mạch, chờ đợi tên nhóc tiểu thể tử này đến ôm đùi.

“Tô Mạch nghe chỉ!”

Tô Mạch một lần nữa cúi đầu, ở trong lòng mặc niệm: Ta không muốn làm thái giám! Ta không muốn làm thái giám! Ta không muốn làm thái giám!

“Trăm phong ngươi làm ngự tiền hầu ứng, trong thiên hạ, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của một mình trăm.”

Tô Mạch ngây người, hững hờ ngẩng đầu, “Hoàng Thượng, là thái giám sao?” Từ nhỏ đã được bồi dưỡng như là nam nhi, đối với ba tính và lục bộ các loại quan nhân tân hay võ tướng đều quen thuộc, duy có độc chức quan này nàng chưa từng nghe thấy, nếu là ngự tiền, trừ bỏ nữ quan chính là thái giám.

Lưu Đức Nguyên vẫn luôn bàng quan liền chạy nhanh nhấc nhờ hân, “Làm sao Hoàng Thượng sẽ ban chức thái giám cho thể tử phiên vương được chứ, còn không mau lãnh chỉ tạ ơn?” Lại quay lại đối với Triệu Nghị nói: “Hoàng Thượng, đại công tử tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Tô Mạch đã cảm giác được sắc mặt Triệu Nghị không tốt, chạy nhanh khẩu ba cái vang dội.

Nhưng chỉ lạ lùng, Tô Mạch vẫn như cũ mơ hồ, “Kia, bẩm Hoàng Thượng đây là cái chức quan gì?”

Triệu Nghị giờ cảm lên, một bộ quan sát chúng sinh tư thái, nhưng thực tế dưới mí mắt cũng chỉ có một Tô Mạch, “Một chức quan dưới một người. Ái khanh nhưng vừa lòng?”

Tô Mạch vừa nghe liền vui vẻ, lại thực sáng khoái mà khẩu đầu ba cái vang đầu.

Triệu Nghị khoe miệng run rẩy, kêu Lưu Đức Nguyên đi mang quan phục của Tô Mạch lấy tới, lúc này mới đối với người vẫn như cũ quý trên mặt đất nói lời nhân đạo: “Đứng lên đi.”

Tô Mạch nâng người, Triệu Nghị liền thấy nơi nàng vừa quỳ nằm một quyển sách giấy mạ vàng đầu sách màu đen, còn không có bìa, không phải sách về triều đình chứ? Lấy chỉ số thông minh này, đích xác có khả năng.

Tô Mạch tự nhiên cũng thấy, chạy nhanh đi nhặt, Triệu Nghị tay mát lạnh lẽ, đã đem sách nhặt trước nàng đem sách cầm trong tay, hỏi nàng, “Đây là sách gì?”

Mới vừa được phong “Một chức quan dưới một người”, Tô Mạch vui mừng ra mặt, nhưng trên mặt ép tới cố giữ bình tĩnh, bây giờ đã là thần tử bên người nên càng phải ôn trọng khéo léo hơn, đối với bạo quân hơi hơi khom người, tất nhiên biết gì nói hết không dám nói đối nửa chữ, “Đây là một quyển sách có thể khiến mọi người đọc xong có lợi cho chúng thần đại sự”.

Triệu Nghị một tay vừa lật sách, đồng tử sâu lại, “Bang” một tiếng khép lại trang sách, chăm chú nhìn Tô Mạch, thần sắc biến ảo lên xuống, giống như đã chịu cái gì kích thích.

Tô Mạch nhú mày, trong lòng bồn chồn, chẳng nhẽ thẳng Tô Dự dám lừa nàng nàng?

Triệu Nghị yên lặng mà tiêu hóa, cảm hơi ngêch lên, “Quả nhiên là sách quý! Nhưng mà loại sách này cũng không thích hợp với thân phận của ái khanh xem”.

Tô Mạch đầu óc lại xoay nhanh vài vòng, thuật đế vương làm mê hoặc lòng dân. không cho nàng xem đạo lý kinh thế ấy cũng là có đạo lý, bỏ vật yêu thích, chấp tay, “Hoàng Thượng nếu thích, vậy thần xin dâng ngài!”

Triệu Nghị nhìn ánh mắt Tô Mạch lại khác sâu mấy phần.

Mà lúc này, viện tiền tấu Trương Nam đồng uyển.

Ngô Xảo Ngọc đem cái hộp nàng dấu giấu đều lục tung mà không tìm được quyển sách kia. Hai nàng tùy thân nha hoàn cũng lục khắp ngõ ngách.

“Chủ tử, có phải quyển này không?”

Ngô Xảo Ngọc đi đến, một phen cầm quyển sách mạ vàng để sách màu đen, con tim yếu đuối rốt cuộc cũng buông xuống một nửa.

“Tìm được ở đâu?”

“Phía dưới cái đệm”

Vẫn còn may mắn, hân là không bị Tô Dự nhìn đến, bởi vì nơi đó, Tô Dự căn bản là sẽ không đi.

Một bên chỉ huy nha hoàn đem đồ vật đều thu thập lại thật chu đáo, Ngô Xảo Ngọc mở sách ra, tức khắc, cứng đờ!

Thế nhưng nàng đưa cho Tô Dự xuân cung đồ, vậy buổi sáng đưa cho Tô Dự chẳng phải là, chẳng phải là..... Là bản Long Dương đồ?

Ngô Xảo Ngọc cảm giác một tiếng nổ âm vang lên, trời cứ như vậy mà đen nghìn nghịt sụp xuống dưới chân. Khi Tô Dự tiến vào, nàng cơ hồ khóc thút thút liền quỳ xuống trước mặt Tô Dự.

Tô Dự hoàn toàn không hiểu này là ý, “Nàng làm gì vậy?”

Ngô Xảo Ngọc cứ việc hoảng hốt, nhưng cái loại lời nói này, nàng còn nói không ra miệng. Tô Dự mới vừa lấy quyển sách này đi không bao lâu trong cung liền có người tới, hân chưa chắc có thời gian xem, mặc dù nhìn, lập tức bắt gặp chuyện tốt, nói không chừng có thể khiến hân làm tức giận hòa tan.

Tưởng tượng xuống điểm này, Ngô Xảo Ngọc nhanh miệng sửa lại lời, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, “Gia được Hoàng Thượng trọng dụng, thiếp trong lòng vui vẻ quá.”

Tô Dự đem nàng nâng dậy, như suy tư gì. Ngô Xảo Ngọc hoảng sợ, nhin không được hỏi: “Gia, kia quyền sách, ngài.xem chưa?”

“Roi vào trong nước, không nhìn ra hình thù gì.” Tô Dự không hề nghĩ ngợi một tẹo nào liền ngăn lại những lời định nói. Hắn không thể nói muốn huynh trưởng tận hưởng nhiều hơn chuyện khuê phòng, cũng không cần phải hướng oai phong ra!.

Ngô Xảo Ngọc một ngụm khí tích tụ rốt cuộc cũng thờ nhẹ ra, cả người đều lạnh lẽo.

Khi Tô Mạch trở lại viện tiền tấu Trương Nam trên mặt đều cười như nở hoa. Vừa đúng lúc gặp Trương Thi và La Chiêu đem lễ vật lại đây, Tô Mạch thân thủ tiếp nhận lễ vật, trông mắt liền dừng trên mặt Trương Thi, cũng không nhìn xem lễ vật là cái gì, chỉ nói: “Vẫn là Trương huynh hiểu tâm ý ta nhất.”

Nghe được lời ảo diệu như thế, mặt La Chiêu trắng bạch, Trương Thi lại không phát hiện có gì không đúng, vô cùng thành thật mà nói: “Lễ vật đều là La huynh chọn.”

Tô Mạch đành phải chấp tay thi lễ đối với La Chiêu, “Đa tạ La tướng quân.”

Khoé miệng La Chiêu khẽ run rẩy, “Tại hạ là Binh Bộ Thị Lang La Chiêu.” Thịnh không cần gọi bậy?

Tô Mạch cười tủm tỉm mà mời bọn họ đi vào, kêu gã sai vặt đi Đông Uyển mời Tô Dự lại đây.

Hiệu Nguyệt sớm đã chờ ở cửa Tây Sương nhìn xung quanh, khẽ liếc mắt nhìn thấy Tô Mạch đang lại đây, nhẹ nhàng nhấc làn váy bước nhanh tiến lên. Tô Mạch thuận tay đem lễ vật đưa cho nàng, tay đưa ra một lúc lâu nhưng lại phát hiện không có người tiếp, quay đầu vừa thấy, Hiệu Nguyệt đang nói chuyện với Trương Thi.

Trương Thi nói: “Hôm nay Lệnh đường ăn uống tốt chứ?”

Hiệu Nguyệt trả lời: “Cực nhọc ngài quan tâm, nương của ta đã tốt rồi. Thực ra thì muốn ngài cấp đại công tử nhìn xem. Công tử thân thể yếu đuối, cần phải điều trị thật tốt.

Trương Thi an ủi nói: “Yên tâm đi, mỗi ngày ta đều đến xem mạch bình an cho Hoàng Thượng, hiện giờ đại công tử làm việc ở bên người Hoàng Thượng, kia cũng là chuyện thuận đường.”

Tô Mạch thấy kỳ quái, nàng rõ ràng đứng ở bên cạnh, loại sự tình này còn cần Hiệu Nguyệt nói lời yêu cầu hay sao?

Hiệu Nguyệt hướng Trương Thi thi lễ, lúc này mới tiếp nhận lễ vật trên tay Tô Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn qua mới vừa rồi còn rụt rè, nay lại sáng lấp lánh mà nhìn Tô Mạch, “Hoàng Thượng phong cho ngài chức quan gì?”.

Tô Mạch héch héch đầu lên, khó có được oai phong một lần, "Một chức quan dưới một người".

La Chiêu yên lặng mà liếc mắt nhìn Tô Mạch một cái, lời này, cũng là có thể lừa dối với tính cách như vậy của Tô Mạch. Hắn quay đầu mà nhìn Trương Thi, "Hôm nay có muốn uống vài ly hay không?"

Trương Thi gật đầu, hai người sóng vai vào Tây Sương. Bên này hai người vừa ngồi xuống, lập tức Tô Dự đến đây. Tô Mạch vẫn đang khoe khoang chức quan của mình với Hiệu Nguyệt.

Ách, lần đầu tiên làm quan, đích xác rất hưng phấn.

“Nhưng mà, gia không sợ như vậy càng dễ dàng bị Hoàng Thượng phát hiện.” Âm thanh của Hiệu Nguyệt ép tới mức rất thấp, nếu ở ngự tiền hầu hạ, tỷ lệ lộ ra không phải là càng lớn hay sao.

Sau một lúc lâu Tô Mạch mới sững sốt, nàng không phải không nghĩ tới, nhưng mà từ phương diện ý tưởng, nếu cùng hoàng đế ý hợp tâm đầu như là bạn tri kỉ, giống như trong lịch sử có rất nhiều sủng thần bên người thánh thượng như vậy, nói không chừng hắn còn có thể cho nàng một vinh sủng ấy chứ? Nàng đã quyết định phải lấy lòng vị bạo quân này thật tốt.

Hiệu Nguyệt yên lặng mà vì công tử nhà nàng lo lắng. Tô Dự cũng đã nghe được chức quan của Tô Mạch, tâm tình không tốt lắm. Bên trong lục bộ, có rất nhiều chức quan nhàn tản, tại sao lại ban cho huynh trưởng hắn một chức quan chưa từng có tiền lệ từ trước đến nay, lại còn có ở ngự tiền?

“Đây là chức quan gì? Cụ thể là làm cái gì?”

Trước mặt hai vị thị lang, Tô Mạch ra vẻ bùng lên quan uy, "Hoàng Thượng nói đây là một chức quan dưới một người".

“Mấy phẩm?”

Tô Mạch ngây người, “Tể tướng không phải cũng là chức quan dưới một người hay sao?”.

Tô Dự lãnh xuy một tiếng, huynh trưởng hắn rốt cuộc cũng là người mơ hồ.

“Chức quan dưới một người, nhưng cũng không đại biểu đứng ở trên vạn người. Hầu hạ ở ngự tiền, đương nhiên chỉ cần nghe lời sai phái của một mình Hoàng Thượng, nhưng người chưa chắc có thực quyền đi điều phái người khác.”

Một câu nói thẳng chọc cho quả tim của Tô Mạch như tan vỡ, Trương Thi có chút đồng tình mà dòi đi mắt, tưởng cấp Tô Mạch chưa chút mặt mũi, La Chiêu cũng thật nể tình mà nhìn Tô Mạch, dùng ánh mắt nói cho nàng: Người sung sướng hơi bị sớm!

Tô Mạch có điểm không phục, “Hoàng Thượng cho ta quan phục chính là màu tím.”

Ba người rõ ràng bị kinh ngạc một phen. Triều chế của Đại chính, tam phẩm trở lên quan viên phục tím, cũng có đối ứng quan giai thêu văn. Ngay cả thân phận của Tô Dự La Chiêu cũng chỉ có thể xuyên màu đỏ.

Chờ Tô Mạch lấy ra quan phục để xem, trong lòng mọi người đều hiện lên sự quý dị.

Tô Mạch lấy ra quan phục là màu tím không giả, nhưng lại có màu xanh lá, hơn nữa không thêu hoa văn.

Màu tím ở tam phẩm trở lên, màu xanh lá lại là cửu phẩm. Quan bát phẩm trở lên đều có thêu hoa văn, lại xem đai lưng phối sức càng không có cao giai quan lại nên có quy cách.

Đây chẳng những là cái hư chức, vẫn là một cái hư chức cơ hồ với chính mình cũng không dùng được đi.

La Chiêu rút cuộc đại khai tôn khẩu, “Đại công tử, nén bi thương.”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Tô Mạch một đêm ngủ không ngon giấc, nên thời điểm rời giường ngủ say như lợn chết giống nhau. Hiểu Nguyệt không hiểu quy củ của quan lại, kêu vài lần không đánh thức được nàng đành phải để nàng ngủ. Hơn nữa hiện giờ không có xe ngựa, tiến cung đi sẽ mất nhiều thời gian, vì thế Tô Mạch cực kì quang vinh mà ngày đầu tiên làm quan liền đến muộn.

Khi lâm triều, Triệu Nghị an vị ở trên long ý, thần sắc tập trung nghiên cứu công việc trị quốc hàng ngày.

Cuộc sống của hắn là kiếp rong ruổi trên lưng ngựa, từ mười lăm tuổi bắt đầu chinh chiến, hiện giờ cũng đã gần tám năm, trường hợp huyết tính gì còn chưa thấy qua, những nguy cơ gì về sinh tử mà còn chưa trải qua. Chưa có cái gì có thể rối loạn tâm trí hắn, kết quả thế mà lại thua bởi một quyền sách Long

Dương đồ.

Nhìn đến cái bụng của một đại nam nhân lại bị một nam nhân khác âu yếm hai điểm đỏ đỏ trước ngực, phòng tuyến của vị đại nhân bạo quân anh minh thần võ rốt cuộc cũng bị luân hãm.

Triệu Nghị đập “Bang” một cái đem cái quyền “kinh thế chi sự” nặng nề mà xuống long án, tất cả mọi người đều run rẩy cả lên ngoại trừ Lưu Đức Nguyên, mồ hôi lạnh yên lặng mà chảy đầy lưng.

“Tô Mạch như thế nào còn chưa tới?”

Lưu Đức Nguyên hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, vô cùng đứng trọng tâm mà nói: “Bẩm Hoàng Thượng ngày hôm qua, viện tiền tấu Tương Nam đề nghị làm xe mới cho hai vị thế tử, Hộ Bộ còn chưa phê duyệt.” Hậu cung còn không thể tham gia vào chính sự, hướng chỉ nội thị, vì thế Lưu Đức Nguyên lại bổ sung một câu, “Đây là lão nô nghe quan tiền tấu Lý Ký nói.”

Cảnh Đế không nói cái gì nữa, mà là cầm lấy tấu chương bên cạnh, đôi mắt lại nhìn đến quyển sách mạ vàng đế đen kia một lúc, hơi thở từ từ mà chuyển lạnh.

Loại đông lạnh này, so với phần nộ trước kia càng khiến người sờn tóc gáy, ngay cả Lưu Đức Nguyên cũng cảm thấy lần này Tô Mạch lạnh ít dữ dội.

Ngoài điện những thi vệ nữ Cảnh Đế giáo huấn đến hai mắt trở lên, tới tận rốt cuộc cũng nhìn thấy tên đầu sỏ nào đó gây tội đáng nhẹ nhàng bước chân, khoan thai mà tới muện, một đám oán khí trên mặt càng thêm nặng, giống như mới từ trong địa ngục lò ra.

Tô Mạch vừa tiến đến liền ngời ra một cỗ sát khí mãnh liệt từ Cảnh Đế. Nội tâm rung mình, cổ co rút lại, vọt đến một bên, túm chặt một vị ngự tiền thi vệ, thấp giọng hỏi:

“Hoàng Thượng làm làm sao vậy?”

Chúng thi vệ mắt trở lại, chăm chú nhìn hẩn, theo bản năng Tô Mạch rung hết cả mình.

“Lãng nhăng ở bên ngoài làm cái gì? Còn không lấn vào đây cho trầm!”

Một tiếng quát vang dội của vua, uy chấn đến mức Tô Mạch run lên ba cái. Chúng thị vệ lập tức thẳng sống lưng, mắt nhìn thẳng phía trước.

Tô Mạch tung tăng mà đi vào, tựa hồ ý thức được động tác của mình quá “Đáng khinh” mất uy nghiêm, nàng lại cố ý đình đình tiêu thần thể, cặp mi rũ mắt, ổn định vững chắc mà đi đến vị tiên.

Tô Mạch hôm nay mặc một bộ quan phục mới, dáng người nàng so với nam tì bình thường tuổi này có vẻ nhỏ xinh không ít, cũng không có người tì trong cung đến đo kích cỡ cho nàng, nhưng ngoài ý muốn bộ quan phục này lại vô cùng vừa người.

Triệu Nghi liền nhìn thấy tên phế thể tì này rực rỡ hẳn lên. Bộ quan phục này là do hắn trước đó vài ngày đặc biệt sai người làm, nhìn thấy trang phục của quan thị vệ cần sửa chữa, hắn đột nhiên có ý tưởng làm bộ quan phục này, cho nên nên từ kiểu dáng thì bộ quan phục này có năm phần giống trang phục của thị vệ. Ý định ban đầu của hắn là muốn đem khí chất âm nhu kia của Tô Mạch cải tạo lại thành một người nam nhi khí khái hơn, nhưng hôm nay vừa thấy.....

Cổ áo dựng thẳng lên, ngoại hình rất là lãng ngạnh tu thân. Chỉ là cái đai lưng kia được thêu chỉ tơ vàng quấn vào cái vòng eo chẳng được một nắm, mà cái vòng eo này so với nữ tì còn tinh tế hơn vài phần. Nguyên bản màu tím phải làm tăng lên khí chất nam nhân, nhưng đặt trên

chiếc cổ trắng nõn như ngọc sứ thượng đẳng, thanh thấu không giống người phàm. Loại khí chất cương nhu này càng khiến khí lạnh của Cảnh Đế lại tăng thêm vài phần.

Đa đầu Tô Mạch có điểm tê dại, cung cung kính kính mà quỳ phúi phục xuống, hành một cái đại lễ, dùng giọng nói mềm mại của nàng la lớn: “Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Giọng nói này vang lên run run, giống như là một cây huyền cầm, trong lúc lơ đãng như cào vào da thịt, lông tơ Triệu Nghị lập tức dựng ngược lên, sát khí tất hiện.

“Người cô kết hiện giờ là giờ nào?”

Mẹ nó chứ, lão tì là hoàng đế lâm triều cũng đã hạ triều nửa canh giờ, người một tên hầu ứng, còn ma kị đến bây giờ mới xuất hiện? Sao người không dứt khoát lại vãn mấy canh giờ trực tiếp lại đây thì tầm đi?

Tô Mạch mềm oặt người mà cố gắng chống đỡ mang lên chút uy nghiêm mỏng manh của ngày đầu tiên làm quan, giải thích nói: “Hoàng Thượng thứ tội. Vi thần được Hoàng Thượng phong một chức quan lớn như vậy, nhất thời hưng phấn quá độ, mới ngời thẳng đến rạng sáng, ngay khi tỉnh lại liền... Nếu không phải người phong một cái chức quan quý dị như vậy, ta cũng không đến mức tưởng tượng nhiều như vậy, cũng không đến mức mất ngủ đâu.”

A! Đây là do trẫm phong quan cho người không được như ý nguyện?

Đôi mắt kia của Tô Mạch như muốn nói trắng ra,
Triệu Nghị mà không nhìn ra ý tứ của nàng đều không
được, hơi thở lại càng thêm lạnh lẽo. Suốt ngày cân nhắc
chuyện nam nữ liến đòai, không chỉ có ý đồ câu dẫn trẫm
nhằm đường đả lữ, còn muốn dùng một quyển Long
Đương đồ tui “Giáo hóa” trẫm, thật sự lá gan cực lớn
đi![/size]

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36.2

Nhưng mở miệng lại nói, "Lần đầu tiên làm quan, khó tránh khỏi còn bỡ ngỡ, trẫm rộng lượng mà khoan thứ người lần này." Làm một thế hệ minh quân, cái giả trở lên thần thái so với người khác đều phải đẹp. Hắn không thể chịu đựng được một cái thần tử dám làm như vậy, nhưng vẫn muốn bày ra một bộ dáng minh quân đến khai sáng cho người.

Tô Mạch nghĩ thầm, còn may bạo quân vẫn có lương tâm, đang muốn hô vang vạn tuế, chợt nghe được bạo quân tiếp tục nói: "Nhưng, trẫm là một vị minh chủ thường phạt phân minh, niệm người vi phạm lần đầu, trọng tội nhưng phạt nhẹ, hôm nay, liền đánh người hai mươi đại bản, coi như khiển trách."

Tô Mạch thiếu chút nữa bị dọa nằm liệt trên mặt đất, "Hoàng Thượng, cái kia....."

Triệu Nghị nhìn nàng bị dọa nhũn ra, tâm tình nhưng lại có cảm giác vô cùng sáng khoái, "Kéo ra ngoài!"

Hai cái tiểu thái giám chạy nhanh tiến lên, đem người mềm oặt trên mặt đất là Tô Mạch vừa lúi om mà kéo ra Tuyên Chính Điện.

Đánh người là một loại công việc mang tính kỹ thuật rất cao. Hai cái tiểu thái giám này đều là trải qua chuyên môn huấn luyện, tuyệt đối có thể đánh đến người mỏng nở hoa nhưng cũng không đến mức thương gân động cốt.

Hai người đem Tô Mạch đặt nằm ở trường ghế, nói thầm một lúc, thương lượng rốt cuộc nên lấy loại lực độ nào đánh mới hiệu quả có thể làm Hoàng Thượng vừa lòng.

Người nói, nếu Hoàng Thượng chán ghét đại công tử đi, cũng không đến mức chiều hắn đến ngự tiền để làm chứng mất, nếu là thích đi, nhưng cũng không đến mức ngay đầu tiên liền cấp phạt trọng. Cảnh Đế tuy rằng bạo ngược, nhưng đăng cơ hai năm, người bị hắn dùng cung pháp xử lý cũng không quá nhiều người, đại công tử liền như thế "Vinh hạnh" mà đắm vào hòng súng.

Thời điểm chờ đợi tử vong của người khác so với tử vong bản thân càng đáng sợ, Tô Mạch liền như vậy ghé vào trường ghế, nhìn hai cái thái giám cách xa ngoài kia, đôi mắt vô tội mờ mịt, mỗi anh đào bị nàng gắt gao cắn, nàng rất muốn gầm lên một câu: Con mẹ nó, rốt cuộc đánh hay không đánh a! Muốn đánh thì đánh thống khoái đi, không đánh liền đem gia thả!

Tựa hồ chờ đến không kiên nhẫn cũng không muốn ngăn cản nàng bị đòn. Hai người thị vệ đi tới, cười đến phi thường hòa ái dễ gần, "Công công, các người đánh người cũng đủ vất vả, có muốn hay không huynh đệ chúng ta giúp đỡ?"

Tiểu thần thể của Tô Mạch run lên, giờ phút này nàng tuyệt đối sẽ không ngu ngốc cho rằng hai người kia tính ra có vài lần duyên phận với nàng đang cầu tình giúp nàng, trong giọng nói của bọn họ nàng rõ ràng nghe thấy một loại vui sướng khi người khác gặp họa. Nóng lòng chờ đợi viễn cảnh mỏng nàng nở ra một đoá hoa đỏ thắm.

Tô Mạch nghe ra ý tứ của bọn họ, cố gắng che đậy quần áo cho chỉnh tề, không đợi thái giám kia lên tiếng, nàng cực kì sáng suốt nói: "Thị vệ đại ca, vẫn là để hai công công tới đánh đi. Các người là ngự tiền thị vệ, công việc là bảo hộ an toàn cho Hoàng Thượng, việc nhỏ như thế này, sao dám làm phiền các người động thủ." Dứt lời, còn hướng hai cái thái giám ra hiệu ánh mắt.

Hai cái tiểu thái giám cầm lấy gậy gộc, đi đến trước người nàng. Tô Mạch lại nhìn không được run lên một chút, ủy khuất nói: "Hai vị công công, xuống tay có thể nhẹ chút không?"

Tiểu thái giám rất là uyển chuyển mà trấn an nói: "Chúng ta tận lực. Đại công tử, xin lỗi, hoàng mệnh khó trái, ngài kiên nhẫn một chút!" Cảnh Đế đối với Tô đại công tử rốt cuộc là cái thái độ gì, bọn họ một chốc cũng không phân tích ra, chầu này dù sao cũng là không tránh được, nhưng bọn hắn cũng không nghĩ bởi vậy đắc tội với Tô Mạch, có cái gì hận cái gì oán đều hướng Hoàng Thượng đi thôi, bọn họ cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh mà.

Trong lòng Tô Mạch cũng có chuẩn bị ăn đòn giống như là bản sự nàng đã từng đánh nhau. Nhưng cái gây đầu tiên roi xuống, nàng vẫn là đau đến ra một đầu mồ hôi lạnh. Triệu Nghị ngồi ở long ý, rốt cuộc nghe thấy được âm thanh của tiếng đánh, lại không nghe thấy được tiếng kêu thảm thiết như mong muốn, trái tim ngược lại chậm rãi chặt lại.

Ném xuống kia quyền sách mạ vàng gáy đen Long Dương đồ đi, Triệu Nghị cầm lấy tẩu chường, mở ra sau một lúc lâu, vẫn là không nghe thấy tiếng kêu của Tô Mạch, vì thế lại buông, nhấc chân lên ở long án đi lại hai vòng, rốt cuộc dừng lại, “Luru Đức Nguyên, người đi xem, có phải tiểu thái giám giả vờ đánh hay không?”

Luru Đức Nguyên nhìn sắc mặt Cảnh Đế, vị này lo lắng hẳn là không phải là giả vờ đánh —— bởi vì căn bản không ai dám lừa gạt Hoàng Thượng, hẳn lo lắng hẳn là sợ đem tiểu thể tử kia đánh tàn phế đi, rốt cuộc một cái vật nhỏ yếu nhược như vậy, không khóc không nháo ngược lại khiến người không yên tâm.

Luru Đức Nguyên tuân lệnh, nhanh chân chạy tới.

Cảnh tượng vừa thấy, chính mình cũng mồ hôi lạnh ứa ra. Kia nghiêm phạt đánh đến cực kì uy mãnh đi. Tô Mạch ghé vào trường ghế, đôi tay gắt gao nắm chặt hai chân ghế, nguyên bản một đầu tú lệ tóc dài, giờ phút này đều bị mồ hôi tẩm ướt, dán ở trên má tái nhợt của nàng.

Luru Đức Nguyên trên cao nhìn xuống không nhìn rõ đôi mắt nàng, cũng không biết nàng có biểu tình gì, chỉ cảm thấy vật nhỏ này chịu đau bộ dáng thực sự đáng thương, nhìn không được ngồi xổm xuống gọi một câu.

Tô Mạch vốn là nhắm mắt chịu đựng, hơi hơi ngẩng đầu, mới vừa hé mắt nhìn ra thì thấy một gây roi xuống, môi đỏ một cắn, đôi mắt lập tức lại khép lại.

Luru Đức Nguyên quét mắt một cái về hai cái tiểu thái giám

Tiểu thái giám tay run lên, một gây roi xuống liền nhẹ đi rất nhiều.

Luru Đức Nguyên đứng dậy, hướng bọn họ sử cái ánh mắt, liền vội vàng hùng hục chạy đi bẩm báo Cảnh Đế.

Mà bây giờ Triệu Nghị lại ngồi trở lại long ý, không chút để ý mà quét về phía Luru Đức Nguyên, “Như thế nào?”

Luru Đức Nguyên vô cùng khẳng định nói: “Đại công tử đều bị đánh đứt hơi, bọn họ hẳn là không giả vờ đánh.”

Triệu Nghị tay khẽ run lên, một phen cầm tẩu chường thiếu chút nữa roi xuống. Có ý nhấn mày lại, lộ ra vẻ mặt nhân từ bộ dáng, “Như vậy là được rồi? Tạm thời bỏ qua cho hắn đi!”

Luru Đức Nguyên chạy nhanh hướng bên ngoài hô to. Âm thanh truyền tới trong tai Tô Mạch cũng là lúc Tô Mạch vừa mới mặc niệm xong hai mươi gây đã xong, mẹ nó.....

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 37

Tô Mạch gian nan mà đứng ở ngự tiền, tiểu thân thể căng cứng đến thẳng, cố gắng không cho người phát hiện ra sự nhút nhát của bản thân.

Triệu Nghị nhìn nàng, sắc mặt có chút tối tăm, “Thái y ở đây, có bôi thuốc hay không tự người quyết định, trẫm không cưỡng bách người.”

Cái trán Tô Mạch mồ hôi lạnh ròng ròng chảy ra, cũng không biết là do bị Triệu Nghị dọa, hay là vẫn là bị đau, ở chỗ này kiên trì mười lăm phút, nàng dường như không cảm giác được chân của chính mình ở nơi nào, sở dĩ còn có thể đứng vững, đại khái cũng là vì nguyên nhân này.

Tô Mạch cúi đầu chấp tay, “Vi thần thân thể ti tiện, sao có thể nhận ân sủng như thế, huống hồ, thương thể này cũng không đáng lo ngại, vi thần trở về bôi thuốc là tốt ngay”. Làm sao nàng dám để cho thái y xem vết thương, trước không nói nam nữ thụ thụ bất thân, này quần vừa lột ra, nàng mạng nhỏ cũng lên không có, dù cho chân tàn, tổng so mất đi tính mạng thì quan trọng hơn.

Triệu Nghị trong lòng vẫn luôn nhắc nhở chính mình: Trẫm là một hoàng đế nhân từ, tự nhiên sẽ không thêm chấp nhặt một chút tử nhoi chưa đủ lông đủ cánh, cho nên, hắn thu liễm sát khí cường đại lại. Nhưng từ trước đến nay hắn không gặp một ai dám làm trái thánh chỉ đến tình trạng này. Cho dù Tô Mạch nói năng uyển chuyển cũng không làm gân xanh trên thái dương hắn hạ lên hạ xuống xình xịch.

Sự thật chứng minh, râu rồng là không thể nghịch. Cảnh Đế đồng ý cho Tô Mạch trở về bôi thuốc, đồng thời, nếu chính người cũng nói thương thể không ngại, ta cũng ngưng ngừng làm người điều dưỡng mấy ngày.

Những điều đó không có trong phạm vi suy xét hiện tại của Tô Mạch. Giờ phút này, nàng nhìn đôi chân cứng đờ nửa khắc kia mà đi xuống dưới bậc thang của Điện Tuyên Chính Điện, xem tình hình như vậy, nàng muốn như thế nào trở về viện tiến tấu đây.

Nàng có thể cảm giác được phía sau dính nhớp, vải dẹt dính vào miệng vết thương khiến đau đớn như xuyên vào tim, có chất lỏng lớt qua làn da, cũng không biết là mồ hôi hay là máu.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn xem ngày đầu làm quan, buổi trưa chậm rãi tới rồi, nắng gắt cuối thu dư lại vẫn còn, khăn tay đã ướt thấm lau mồ hôi lại càng ướt.

Cảnh Đế ngồi ở trước long án, có chút bức bối, cuối cùng ngẩng đầu hỏi Lưu Đức Nguyên, “Hôm nay Trương Thi còn chưa tiến cung?”

Mỗi ngày Trương Thi sẽ tiến cung tới cấp Cảnh Đế thỉnh mạch bình an, đặc biệt là ở thời điểm Cảnh Đế có những biểu hiện dị thường. Trương Thi và tiểu thể tử tình cảm tốt như vậy, Trương Thi nói, tiểu thể tử hẳn là sẽ nghe. Lưu Đức Nguyên khó có được chột dạ một lần, xem xét bên ngoài, nếu ẩn theo thói quen ngày thường tới tính, Trương Thi cũng còn phải đợi ước chừng nửa canh giờ đây.

Cảnh Đế không nói chuyện nữa, cầm lấy tấu chương tiếp tục phê.

Khi ánh mắt đầu tiên nhìn thấy La Chiêu, Tô Mạch quả thực là kinh hi. Hai người oan gia ngõ hẹp, Tô Mạch có vẻ đặc biệt khiêm tốn, một bên đai buộc trán đầu mồ hôi lạnh, một mặt hỏi: “La tướng quân, huynh cưỡi ngựa hay là ngồi xe ngựa lại đây?” La Chiêu vào bộ binh, bộ binh phần lớn vẫn là quan văn, xuất nhập đều là trang bị xe ngựa.

Tô Mạch suy nghĩ, muốn nàng như vậy trở về, cơ bản không có khả năng, nàng ở kinh thành quen biết cũng nhiều người gò rơi vào tình trạng này. Do đó, khi nhìn thấy La Chiêu thì nàng như bắt được vị cứu tinh vậy, nhưng ngược lại đối với La Chiêu, nàng từ đầu đến cuối chính là một cái ôn thần.

Khi Tô Mạch và La Chiêu chào hỏi, La Chiêu còn cách nàng vài bước, nàng coi như nghỉ ngơi chờ La Chiêu đi tới, La Chiêu nhưng rất thông thái, quay đầu đi, thẳng tắp mà đi qua bên người Tô Mạch, đầu cũng không ngoảnh lại một cái.

Tô Mạch: “.....”

Người ta nói lúc xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị nghẹn nhé. Tô Mạch mới gặp La Chiêu mặt lạnh dán mông mà đi thì nhìn thấy liễn kiệu của An Vương lại đây.

Triệu Tùy người này, chính là có thù tất báo. Thấy nàng đi đường tư thế quý dị như vậy, cố ý bảo người thả chậm tốc độ, một phen trên hoa ghẹo nguyệt phiến điều a điều, mắt đào hoa dù bận ung dung mà liếc xéo Tô Mạch.

Chuyện Tô Mạch ăn trộm hình này sao có thể tránh được tai mắt hần, dường như là xem bộ dạng bị khuất kia của Tô Mạch đủ rồi, hần lúc này mới nói: “Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Tô thể tử có chịu nổi không?”

Sắc mặt Tô Mạch trắng bệch, lại toét miệng, xả ra một tràng mà nàng tự nhận là khéo léo tươi vui, “An Vương điện hạ nói lời nói đi đâu vậy, ân sủng của Hoàng Thượng chính là thần tam sinh vinh hạnh.”

Trong lòng Triệu Tùy vẫn luôn thực không rõ. Nay thiên hạ phương định, cục diện chính trị cũng không vững chắc. Trước đó gian tướng hai năm độc tài triều chính, cho dù bây giờ thiên hạ Đại Chính bị Triệu Nghị thu phục, nhưng mà cũng mới chỉ hai năm mà thôi. Ít nhất hai năm trước, Triệu Nghị trấn thủ biên quan, cũng không có chủ trạch căn cơ một hồi đại chánh như vậy.

Kinh thành này vốn dĩ là thiên hạ của hần.

Gian tướng giết nhiều con cháu của vua như vậy, duy độc không có giết hần, điều này cũng không phải là trùng hợp.

Lúc này, mặc dù trong triều có rất nhiều lưng chừng phải, cũng không ai dám đem lập trường của mình tỏ ra rõ ràng. Giống như Tô Mạch là chất từ phiên vương như vậy, lại càng không nên tỏ rõ lập trường,

ít nhất không nên đứng ở bên phía Cảnh Đế, nhưng Tô gia huynh đệ này lại hoàn toàn tương phản, thật đúng là làm hần mở rộng tầm mắt.

An Vương liền mở to một đôi mắt hồ ly, sâu kín mà đánh giá Tô Mạch, không quên hướng đến miệng vết thương nàng đâm chọc rải thêm muối. Nguyên bản người sớm biến mất không thấy tăm hơi đâu, giờ này lại tự nhiên hiện ra, bày ra một khuôn mặt chí công vô tư “Thế nhưng Đại công tử ở chỗ này, La mỗ tìm đến gian khó!”

An Vương nhìn thấy La Chiêu, khôi phục một bộ dạng Vương gia nên có đầy uy nghiêm mà tươi cười. Nguyên bản tất cả mọi người cho rằng La Chiêu sẽ trở thành đại tướng quân thống lĩnh tam quân, không nghĩ tới, Triệu Nghị lại chỉ là phong cho hần một cái chức quan tứ phẩm Binh Bộ Thị Lang.

Người khác đều nói, Triệu Nghị đây là đối với La Chiêu còn có tâm cố kỵ, không dám giao quyền binh tướng trên tay hần. Hần nhưng không nghĩ như vậy. Từ xưa, làm tể làm tướng, nói được tam quân thì phải có bản lĩnh về nhiều mặt, phải là một vị tướng lãnh bộ binh văn võ song toàn. Nếu La Chiêu làm tốt danh hiệu Binh Bộ Thượng Thư, nhập phượng đài phụ chính, lại lãnh binh phù tam quân, như vậy đại thụ che trời sẽ trưởng thành, ai cũng đừng nghĩ lay động.

Triệu Nghị chơi cờ, người khác xem ba bước, hần thường thường có thể nhìn đến kết cục. Đến nay Triệu Tùy vẫn còn hoài nghi lúc trước Triệu Nghị để

dàng đã bị người tính kế như vậy, mất đi để sủng bị “Sung quân” biến cường, vốn chính là hấn sớm dự mưu.

Cây đại thụ La Chiêu này, nếu không thể thu dùng cho mình, vậy chỉ có thể diệt trừ.

Mặc kệ trong lòng nhiều âm hiểm, An Vương trên mặt vẫn là rất hòa thuận, hai người nhàn thoai hai câu,

La Chiêu hướng hấn vái chào nói “Xin lỗi không tiếp được điện hạ” ngay sau đó túm lấy Tô Mạch rồi đi.

Cái tốc độ gì đó của La Chiêu, sai mấy bước liền đem Tô mạch túm lên trên mặt đất, lôi kéo đi được vài trượng, một lúc sau mới ngạc nhiên mà nhìn Tô Mạch khuôn mặt nhỏ đang nhăn nhó thành một bó.

Tô Mạch tức giận mà trừng mắt hấn, La Chiêu lúc này mới ý thức được có chỗ không đúng, trên dưới nhìn nàng đánh giá, đem người nâng dậy, bàn tay to phất qua cái móng, chọc một tay ướt nhoẹt.

La Chiêu vừa thấy, nguyên bản liền bản mặt đang nghiêm túc lại càng cương cứng, “Không phải là..... Quý thủy chứ?” Trong nháy mắt, không biết trong đầu La Chiêu tưởng tượng như thế nào mà ngay lập tức lại nghĩ ra một từ như vậy. Nói xong, đại 囧, đại mặt đen đều đỏ.

Tô Mạch ầm đường nhảy lên, người mới có quý thủ, cả nhà người có quý thủy!

Nhưng Tô Mạch là người khí lượng, loại thời điểm này mới không cùng so đo với La Chiêu, chỉ nói: “Bị Hoàng Thượng thưởng hai mươi đại bản, ta đang muốn mượn người xe ngựa trở về, viện tiến tấu Tương Nam vẫn chưa được cấp xe ngựa mới”.

“Ta cũng vừa vận dừng ở bộ binh, thuận đường.....” “Đưa người trở về” mấy chữ này còn chưa xuất khẩu, liền nghe thấy bạch bạch tiếng bước chân từ xa tới gần, kia hình bóng là mấy vị công công nâng bước đuổi lại đây, đối Tô Mạch nói: “Tô đại nhân, Hoàng Thượng triệu ngài hồi Điện Tuyền Chính!”

Tiểu bạch kiểm Tô Mạch này mặt càng trắng đại ra.

Một khắc sau, Cảnh Đế ghé vào trên giường nhìn Tô Mạch nói: “Trẫm là một hoàng đế nhân từ, làm sao để ái khanh rời đi như vậy! Nếu người không muốn thái y bôi thuốc cho người, vậy trẫm tự mình động thủ!”

Sau đó Triệu Nghị xem như suy nghĩ cẩn thận, Tô Mạch sờ dĩ cự tuyệt, sợ là cố kỵ thái y là nam nhân. Tuy rằng Tô Mạch bản nhân cũng là nam, nhưng hấn dù sao cũng là một tên đoạn tụ, bị nam nhân khác nhìn địa phương bí ẩn như vậy, khẳng định sẽ thực bị phẫn.

Cho nên hấn suy nghĩ ra một biện pháp vô cùng hoàn hảo. Tốt xấu gì hấn cũng là ngôi cửu ngũ, thiên tử uy nghiêm, ai dám suy nghĩ tưởng tượng đến phương diện kia.

Nhưng Tô Mạch chính là bắt lấy lưng quần không buông tay, “Hoàng Thượng, vi thần chính mình có thể, sao dám khiến ngài động thủ?”

Triệu Nghị mắt tròn lên, nếu là ở trên chiến trường, dám chậm trễ thương thế như vậy, hấn tuyệt đối kéo tới cho ăn hai gậy, “Tô ái khanh cố kỵ cái gì? Mông của người trẫm không phải chưa nhìn qua!”

Xem, xem qua?

Tô Mạch ngực chột lạnh, mồ mịt mà nhìn Triệu Nghị, ngay người một cái, quần đã bị kéo xuống dưới.....

Bạn đang đọc truyện *Diệu Cốt Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.